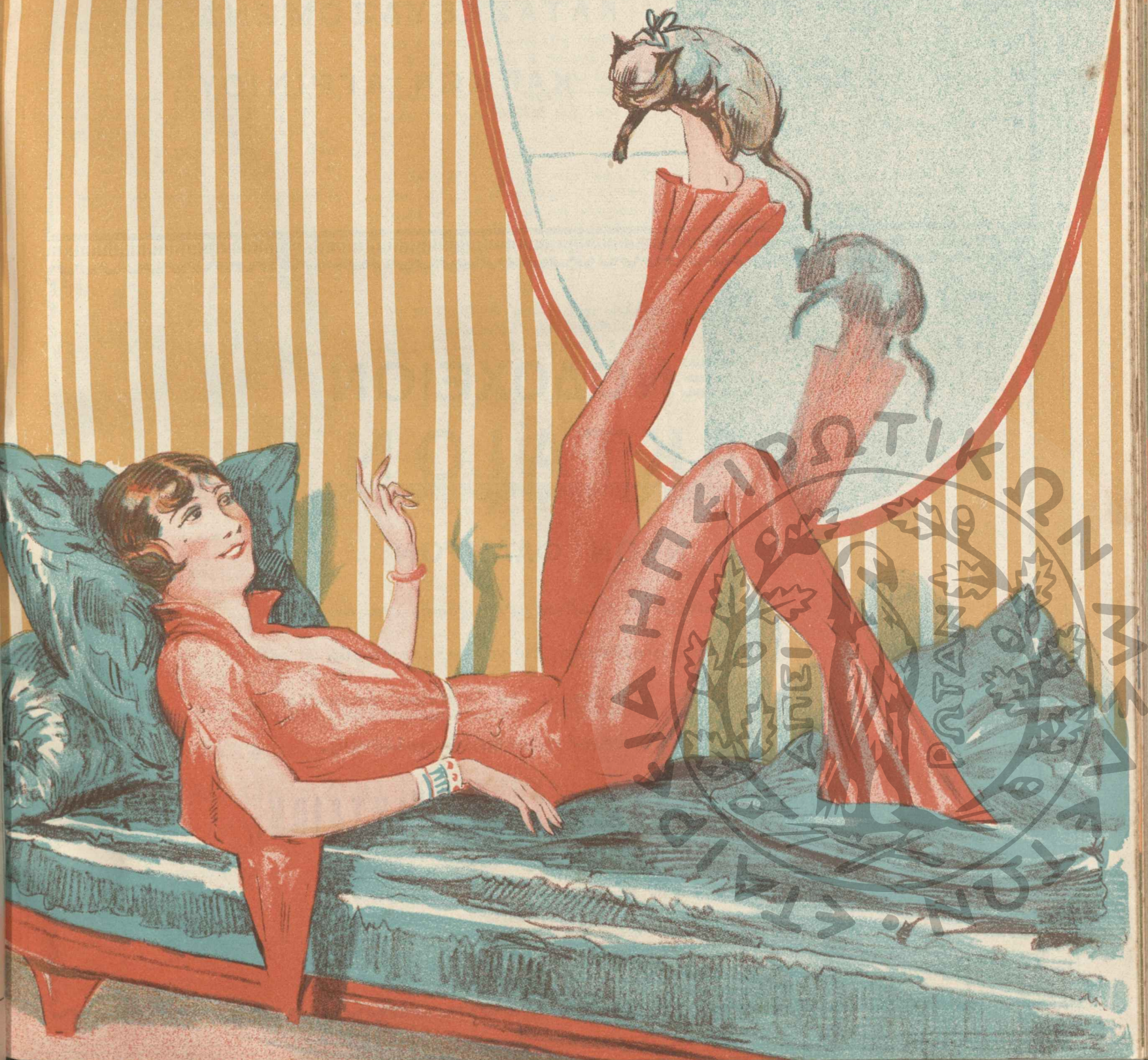

Τίκ-Ταίκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΗ

ΤΑ ΜΟΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΑ

ΕΞ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΚΑΠΝΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΑΚΤΑΙΟΝ

ΝΕΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ

Ενοικιάζονται δωμάτια μετά τροφής και άνευ.

Ιδιαίτεροι αΐθρουσαι διὰ γάμους και χορούς.

Τὰς καθημερινὰς αἱ αἰθρουσαι τοῦ Ἀκταίου ἐνοικιάζονται

δωρεὰν εἰς τοὺς φιλανθρωπικοὺς συλλόγους.

ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΣΑΣ ΣΤΟ "ΑΚΤΑΙΟΝ",

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 28
(Μέγαρον Ἐφεσίου)
ἀριθ. γραφείου 45
Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :
Ἑβδομαδιαίου Δραχμῶν 150
Ἑξαμηνιαίου Δραχμῶν 1
Ἀμφοτέρωθεν Δραχμῶν 5
Ἐξάμηνιοι και τρέμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής - Ἱδιοκτῆτης : ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»

Ἀριθμὸς 4

18 Ἰανουαρίου 1931

Ὁνοματεπώνυμον

Διεύθυνσις

.....

Η ΕΥΘΥΜΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο ΦΡΑΙΟΚΟΣΜΟΣ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, διατελεῖ ἐν ἐξαιρετικῇ συγκινήσει αὐτὴν τὴν ἐποχὴν: Πλησιάζει ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς τῆς μίς Ἑλλάδος, ἤρχισαν δὲ ἀπὸ ἐβδομάδος νὰ ἐκλέγονται αἱ μίς τῶν ἐπαρχιῶν και τῶν σινοικιῶν τῶν Ἀθηνῶν. Αἱ θέσεις εἶνε ὀλίγαι. Αἱ ὥραιαι εἶνε πολλαὶ και αἱ ἀσχημοὶ περισσότεραι. Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει, ἐμεῖς εὐχόμεθα σὲ ὅλες καλὴν ἐπιτυχίαν.

Ἡ ΑΡΧΗ ἔγινεν ἀπὸ τὴν Μίς Κοκκινιάν, ἡ ὁποία ἐξελέγη πρὸ ἐβδομάδος εἰς τὸν ὁμόνυμον προσφυγικὸν σινοικισμὸν τοῦ Πειραιῶς. Πρέπει νὰ χαιρετίσωμεν τὴν ἐκλογὴν, ὡς γεγονός, διὰ τὴν ἱστορίαν μας, δι-

ὅτι διεξήχθη χωρὶς νὰ γίνῃ οὔτε ἓνας φόνο.

ΕΝΝΟΕΙΤΑΙ ὅτι δὲν ἔλειψαν καὶ ἐκεῖνοι ἡ μᾶλλον ἐκεῖνες, ποὺ κατηγοροῦν τοὺς πρωτοστατήσαντας εἰς τὴν ἐκλογὴν, ὅτι τὴν διεξήγαγον ἀντικανονικῶς και ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῆς μίς Κοκκινιάς, ἦτο ἐκ τῶν προτέρων ἀποφασισμένη.

Δὲν ξέρουμε ἐὰν αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦταν ἀσχημὸ ἡ ἐκλογὴ νὰ γίνεταί κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν, διότι ἔτσι θ' ἀποφεύγονται τὰ ἄλλα παραγράφονα. Ὁ διορισμὸς τῶν μίς θὰ ἔλυνε μιὰ χαρὰ τὴν κατὰστασιν.

Ἡ ΕΚΛΟΓΗ τῆς μίς «Παγκράτι» ἔγινεν ἐφέτος εἰς τὸ ζυθεσιατόριον «Αἴγλη». Νομίζομεν ὅτι ἐκεῖ πρέπει νὰ γίνωνται αἱ ἐκλογαὶ τῶν μίς, ὥστε ὅσες λαμβάνουν τὸν ἐπίτλητον τίτλον, νὰ περιβάλλονται μὲ ὀλην τὴν ἐμπρόσπουσαν... α ἱ γ λ η ν.

Ἡ ΕΠΙΤΡΟΠΗ τοῦ ἀστικῶ κώδικος, ἡ ὁποία μεταρρυθμίζει τὴν νομοθεσίαν τοῦ γάμου, ἐπρότεινε νὰ καταργηθῇ ἡ ὑποχρέω-

σις τῶν νυμφευομένων γυναικῶν νὰ δίδουν προίκα εἰς τοὺς συζύγους τῶν. Εἰς τὸ ἔξης, αἱ νύμφαι, θὰ εἶνε «πεπρωτισμένοι» μόνον «διὰ πολλῶν χαρίτων», τὰς ὁποίας ὁμῶς δὲν ζητοῦν οἱ γαμβροὶ, προτιμώντες τὰ μετρητά...

ΟΥΔΕΜΙΑΝ ὑποχρέωσιν λοιπὸν θὰ ἔχουν τὰ κορίτσια νὰ δίδουν προίκα εἰς τὰς συζύγους τῶν. Ἀλλὰ καὶ καμμίαν ὑποχρέωσιν δὲν ἔχουν οἱ ἄνδρες νὰ παίρνουν τὰ κορίτσια χωρὶς προίκα...

Καὶ ἔτσι, ἡ κατάργησις τῆς προίκοις, θὰ ἰσοδυναμῇ μὲ πλήρη κατάργησιν τοῦ γάμου.

ΙΣΧΥΡΙΖΟΝΤΑΙ δὲ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ὅτι εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν αὐτῶν, ἐχρησθῶν ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς ἰσότητος τῶν φύλων. Ἐὰν ὁμῶς πραγματικῶς ἤθελαν νὰ εἶνε σύμφωνοι μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, θὰ ἔπρεπε νὰ καταργήσουν μὲν τὴν προίκα διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ νὰ δώσουν, ὅτι εἰς τὸ ἔξης θὰ προικοδοτοῦνται... οἱ ἄνδρες.

MIKY MAOYΣ

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

—Σοῦ συνιστῶ τὸν φίλον μου κ. Ἀριστέιδην. Μὴ τὸν κυτῆς ἔται. Δὲν εἶνε τόσο ἡλίθιος ὅσον φαίνεται...

—Μάλιστα, κυρία μου. Αὐτὴ ἄλλως τε εἶνε ἡ μόνη διαφορά πού ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ κυρίου σας και ἐμοῦ.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

S. O. S.

Μὲ τῆς γκρίνες σου αὐτές,
μὲ ἀγορεύσεις ποσότητες,
καὶ μ' ἔκανες βαπόρι,
ὥστε νὰ βάλλω πλῶρι,
νὰ φύγω ἀπὸ δῶ,
νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ.

Μὰ βούλαξα στὴ θάλασσα
μονάχος μου, κυρία μου,
κ' ἀπόμεινα μωσός,
μετάνιωσα ἂν τὰ χόλασα,
καὶ μὲς ἀπ' τὴν καρδιά μου,
τὸ σῆμα στέλνω S. O. S. !

ΧΡΟΝ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ

—Ἦθελα ν' ἀσφαλίσω τὸ σπίτι μου ἐναντὶ τῆς πυρκαϊᾶς.
—Νὰ τὰρετε σενά, κύριε, ὅπως καὶ ὁ ἄλλος κόσμος.
—Ναί, μὰ τὸ δικό μου σπίτι ἔχει ἀρτίσει νὰ καίγεται...

Ἀπὸ τοῦ προσεχέος φύλλου μας οἱ ἀναγνώσται τοῦ «ΤΙΚ-ΤΑΚ» θὰ ἀπελαύσων ἓνα ὑπέροχον ἀνάγνωσμα

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

γραμμένον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἡμερολογίου ἐνὸς ἐκ τῶν ἀνωτέρων κύλικων τοῦ ἐκλιπόντος βασιλέως.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

Ἀγνωστοὶ λεπτομέρειαι τῆς ζωῆς τοῦ αἰμινῆστου βασιλέως.—Ἐνα σφοδρὸν ἐρωτικὸν τοῦ αἰσθημα.—Ἡ Αὐλὴ τῆς ἐπεχῆς ἐκείνης και ἡ ζωὴ τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας.—Οἱ μεγάλοι ἐρωτῆς τῆς ἐποχῆς και τὰ σκάνδαλά της.—Ο βασιλεὺς Γεώργιος πυρσβελούμενος εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον.—Ἡ ὥραία κόρη τοῦ κηπευτοῦ τῶν Ἀνακτόρων.—Τὰ γλέντια εἰς τὴν ἐπαυλὶν τοῦ Θῶν.—Σκηναὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς βασιλικῆς οἰκεγενείας.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ» ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ

Ποτέ δεν έμαθα το πραγματικό όνομά του. Ούτε και άλλος κανένας το έμαθε. Τὸν ὠνόμαζαν ἀπλῶς ὁ κύριος ἀπ' τῆς Φουζέρας καὶ αὐτὸς ἀπαντοῦσε σ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Στὰ μικρὰ νησάκια ποὺ βρίσκονται ἀπέναντι στὴν ἀκτὴ τῆς Βρετανίας οἱ λιγοστοὶ ἀνθρώποι ποὺ ζοῦν σὰν ἐρημίτες δὲν εἶνε περιεργοί. Καὶ οἱ ψαράδες τῆς ἀκτῆς καὶ αὐτοὶ δὲν τοῦς νοιάζει γιὰ νὰ μαθαίνουν ἐκεῖνα ποὺ οἱ ἄλλοι θέλουν νὰ κρατοῦν κρυφά.

Δὲν ἐφαίνονταν κακὸς ἄνθρωπος, μολονότι δὲν μιλοῦσε μὲ κανένα καὶ δὲν ἔκανε συντροφιά μὲ κανένα. Καὶ μόνον σὲ μένα διηγήθηκε τὴν πραγματικὴν του ἱστορία ἕνα καλοκαιριτικό δειλινὸ καθὼς ψαρεύαμε μαζὺ, μὲ τὴν δάρκα του.

Ἡ περιεργὴ ἐξομολόγησή του ἔγινε ἕνα ἀπόγευμα ποὺ εἴχαμε ἐτοιμασθῇ νὰ δοῦμε γιὰ τὸ ψάρεμα. Ἐπῆρα μαζὺ μου δυὸ υπογκάλες καλὸ ἄσπρο κρασί. Ἀνοιχθήκαμε στὸ πλόινο. Ἡ θάλασσα ἦταν ἡσυχὴ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἥρεσέ. Ἐρρίξαμε τὰ δίχτυα καὶ κάθε τόσο ἀδειάζαμε τὰ ψάρια στὴ δάρκα μας. Ἐδῶσα τὴν μιά μπουκάλια στὸ σύντροφό μου καὶ ἐκεῖνος τὴν ἀδειασε σύντομα. Δὲν ἐδίψαγα καὶ τοῦ ἐδῶσα καὶ τὴν ἄλλη μπουκάλια. Δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀδειάσῃ κι' αὐτὴ. Σὲ λίγο τὸν εἶδα νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴν πλώρη τῆς δάρκας μιά ἄλλη μπουκάλια. Ἀρχισὰ ν' ἀνησυχῶ. Ἐνας μεθυσμένος στὴ στεριά δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος, ἀλλὰ μέσα σὲ μιά ψαρόδάρκα στὴ μέση τῆς θάλασσας... Θὰ διέκρινε βέβαια τὴν ἀνησυχία στὰ μάτια μου γιὰτὶ ἄφησε ἕνα δυνατό γέλιο καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἐγὼ μεθυσμένος; Μὲ δυὸ-τρεῖς μπουκάλια νερόμασας; Χά! γά! Ἡσυχάσε παιδί μου... Γιὰ νὰ μεθύσω χρειάζεται πολὺ περισσότερο καὶ δυνατότερο ποτό!...

— Μόνο ἤθελα νὰ πάρω λίγο κουράγιο γιὰ νὰ σοῦ ἱστορήσω αὐτὸ ποὺ θέλω, κατὰ βάθος. Ἄσε τὸ δίχτυ λοιπόν. Στρίψε τὸ τιμόνι κατὰ τὸ φάρο καὶ ὅσο θὰ σοῦ μιλάω ἄκουε χωρὶς νὰ με σταματᾷς...

Πᾶνε χρόνια ἀπὸ τότε—δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ πίσσα. Πολλὰ χρόνια ὅμως. Τότε ἦμουν κύριος καὶ εἴχα μιά καλὴ δουλειά—δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν μάθης πειά.— Ἡμουν νέος καὶ πλούσιος καὶ ἀκόμη ἀγάπησα μιά νέα τὸν ἡθέλησα νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου.

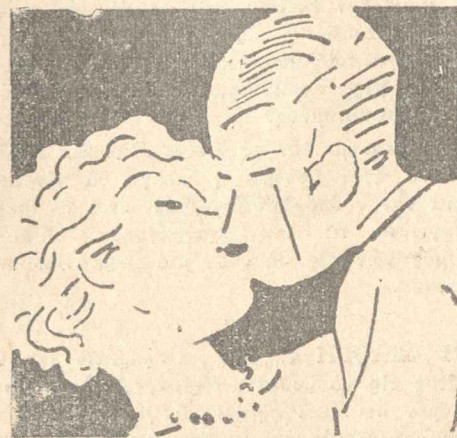
Ἡ ἀγάπη τῆς ὅμως ἦταν ἄστατη. Ὅπως ἀγάπησε ἐμένα ἀγάπησε καὶ ἕναν ἄλλο καὶ ὅπως μοῦ εἶπε πῆ τὸ ναὶ μοῦ εἶπε ἔξαφνα καὶ τὸ ὄχι.

Δὲν δὲν μπορέσης νὰ φαντασθῇς τὸ τί ἔκαμα τότε. Ἐπὶ μῆνες ἀγωνίσθηκα μὲ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ τὴν κατακτήσω. Στὸ τέλος ἐνίκηθηκα καὶ ἐπανδρεύθηκα. Ἀν μπορεῖς βάλε μὲ τὸ νοῦ σου πῶς μοῦ ἤλθε αὐτό. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ περιγράψω. Τότε σὰν τὰ πληγωμένα θηρία ἡθέλησα νὰ φύγω, νὰ χαθῶ, μακριὰ ὅσο μπορούσα πρὸ μακριά. Ἐμπήκα σ' ἕνα πλοῖο ὡς τροφοδότης—δὲν χρειάζεται νὰ σοῦ πῶ σὲ ποῖο πλοῖο καὶ σὲ ποιά γραμμὴ—καὶ ἐπὶ δύο χρόνια ἔμεινα στὴ θάλασσα προσπαθώντας νὰ ξεχάσω τὸ θαῦτό μου πόνο. Ὡς ποὺ μιά ἡμέρα στὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν ποὺ θὰ εἴχαμε γιὰ τὸ μακρινὸ ἐκεῖνο ταξεῖδι τὰ ὀνόματά τους... Ἰλιγγος, ἄκουε :

— Ἰλιγγος μοῦ ἦθε. Γιὰ σκέψου λοιπόν: εἶχαν ἔλθει νὰ μοῦ ξαναξέσουν τὴν πληγὴ μου, νὰ μοῦ ξαναζωντανέψουν ὅλο τὸν πόνο μου... Νὰ φύ-

γω—μὰ δὲν εἶχα τὸ θάρρος... Ἡθέλησα νὰ τὴν ξαναδῶ καὶ ἔμεινα. Ἐκεῖνος ἀνέβηκε στὸ καράβι. Τοῦς εἶδα, μὲ εἶδαν καὶ μὲ ἀνεγνώρισαν. Εἶδα καλὰ, ὅτι ἐφοδῆθκαν.

Ἡ θάλασσα ἀνέλαβε νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἐυκαιρία ποὺ ζητοῦσα. Ἐνα τυχαῖο δυστύχημα—πυρκαϊὰ καὶ ἐκρηξεις τοῦ λέβητος—στὴ μέση τῆς θάλασσας... Τὸ πλοῖο ἐβούλιαξε. Οἱ ἐπιβάτες στῆς δάρκα. Ἐσέρις ὅμως πῶς γίνεται σ' αὐτὲς τῆς περιπτώσεις. Πρῶτὰ ἡ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά καὶ κατόπιν οἱ ἄνδρες. Στὸ τέλος τὸ πλήρωμα καὶ τελευταῖος ὁ πλοίαρχος. Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Ἐγὼ ἐκάνοντι τὴν ἐπιβίβαση στῆς δάρκα καὶ τὴ διανομή τοῦ νεροῦ καὶ τῶν τροφίμων. Καὶ ὅλα

Στὴν ἀρχὴ μ' ἀγάπησε κι' ἐκεῖνη...

αὐτὰ γρήγορα γιὰτὶ τὸ πλοῖο ἐβούλιαξε σύντομα. Ἐκεῖνη ἐμπήκε στὴν πρώτη δάρκα—μόνη τῆς φυσικὰ ἂν καὶ οὐχὶ ὅπως καὶ ἡ ἄλλε γυναῖκες γιὰ νὰ πᾶν καὶ ὁ ἄνδρας τῆς μαζὺ τῆς. Γιὰ τοὺς ἄνδρες ἦταν ἐτοιμὴ ἄλλη δάρκα στὴν ὁποῖαν ἐμπήκαν. Ἡ σύγχυση ἦταν μεγάλη. Μὲ τὰ περιστροφὰ στὸ χέρι ὁ πλοίαρχος, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ καὶ ἐγὼ ἐκρατοῦσαμε τὴν τάξη. Ἐτοὶ ἀπομακρύνθηκα καὶ ἡ δάρκα τῶν γυναικοπαίδων. Τότε διέκρινα, ὅτι ἐκεῖνος—ὁ ἄνδρας τῆς—δὲν ἦταν μέσα στὴ δάρκα. Ἐντάχθηκα ἢ Ἐκίτταξα γύρω μου μὰ δὲν τὸν εἶδα. Ποῦ ἦταν λοιπόν; Γύρω μου γενικὴ σύγχυση, φωνὲς κακὸ. Τὸ καράβι ἐβούλιαζε μὲ τὴν πλώρη. Στὴ διαταγὴ τοῦ πλοίαρχου, ὁ δευτερός πλοίαρχος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀρχίσαμε νὰ διατρέχουμε τὸ πλοῖο ψάχνοντας μίπως κανένας ἐπιβάτης εἶχε ἐμείνει πονηρὰ. Ἐγὼ ἐκατέβηκα στὴν πρώτη θέσι φωνάζοντας ὅπως γίνεται σ' αὐτὲς τῆς περιπτώσεις. Τίποτε. Πονηρὰ κανεὶς. Αἰφνης μιά ἀδύνατη φωνὴ ἐκεῖ δεξιά. Πηδάω, ἀνοίγω μιά καμπίνα—ἦταν ἐκεῖ, ἐκεῖνος... Εἶχε κατέβῃ νὰ πᾶν δὲν ἔξερω τί εἶχε γλυστρήσει γιὰτὶ, τὸ καράβι εἶχε γύρει καὶ εἶχε σπάσει τὸ πῶδι του... Ὅταν μὲ διέκρινε στὴν πόρτα ἄφησε μιά φωνὴ χαράς. Ἐπειτα ἀμέσως μὲ ἀνεγνώρισεν καὶ ἔγινε κατακλιττός...

Ἐγὼ ἐμπήκα καὶ τὸν ἐκίτταξα στὰ μάτια—νὰ ὅπως κυττάξω τώρα ἐσένα. Ἐπειτα χωρὶς νὰ πῶ λέξι ἐγύρισα, ἐβήκα ἐκλείσα τὴν πόρτα, τὴν ἐκλείδωσα καὶ χωρὶς νὰ προσέξω τίς φωνὲς ποὺ ἐκεῖνος ἐβγαζε σὰν τρελλὸς ἀνέβηκα ἐπάνω.

Δὲν εὗρηκα κανένα κάτω, εἶπα στὸν πλοίαρχο.

Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἡ δάρκα μὲ τὸ πλήρωμα ἀπεμακρύνοντο γρήγορα γιὰ νὰ μὴ τίς παρασύρῃ ἡ δίνη τοῦ πλοίου.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα μὰς ἐμάζεψε ἕνα πλοῖο

ποὺ ἐπερνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ καὶ μὰς ἀπεβίβασε σ' ἕνα λιμένα. Ἐκεῖ ὅταν εἶδα ὅτι ἐκεῖνη εἶχε κάπως ἡσυχάσει, ἐπῆγα καὶ τὴν συνήντησα καὶ γιὰ νὰ συμπληρώσω τὴν ἐκδίκησί μου τῆς διηγήθηκα αὐτὸ ποὺ εἶχα κάμει. Μὲ ἄκουσε ἐντροπὴ καὶ γιὰ νὰ τὴν πείσω πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῆς—ἀριθμὸ 32—τῆς καμπίνας μέσα στὴν ὁποῖαν εἶχα κλειδώσει ζωντανὸ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον—τὸν ἄνδρα τῆς ἐντὸς τὸ καράβι ἐβούλιαξε...

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ὥρες ἐγὼ ὁ ἴδιος ἄλλαβα νὰ κλείσω στὸ φρενοκομεῖο τῆς πόλεως τὴν χύρα ἐνδὸς ναυαγοῦ, τῆς ὁποίας τὸ λυγρὸ εἶχε ὑποκύψει στὴν ἀπόλεια τοῦ ζύγου τῆς.

Ἐπέρασε ἔτσι ὡς μιά ὥρα. Ἐπληρώθηκα στὴν βραχώδη ἀκτὴ ὅταν ὁ σύντροφός μου μοῦ εἶπε :

— Ἐσέρις βέβαια νὰ κολυμπᾷς, ἔ ;

Ἐπειτα ἀπὸ τὴ διήγησί μου ἡ ἐρώτησις ἐκεῖνη μοῦ ἔφερε ἕνα εἶδος :

Δὲν πιστεύω νὰ φοβάσαι νὰ μείνῃς μιά νύχτα στοὺς βράχους ; Ἐξακολούθησε ἐκεῖνος. Ἡ θάλασσα εἶνε ἡσυχὴ καὶ δὲν ἔχει κανένα φόβο. Στρίψε κατὰ τοὺς βράχους ἐκεῖνους...

Μὰ γιατί ; ἐρώτησα ἐγὼ σιγά.

Στρίψε ! μοῦ φώναξε ἀγριεμένος.

Ἐξ ἐνστικτοῦ εἶχα σηκωθῇ. Μὲ τὸ ἄσπερὸ χέρι ἐκρατοῦσα τὸ τιμόνι ἐντὸς μὲ τὸ δεξιὸ ἔπαξα γιὰ τὸ μαχαίρι ποὺ εἶχα στὴ ζώνη μου. Στὸ κάτω κάτω ἦμουν δυνατὸς τερός του. Ἀν τοῦ εἶχεν ἔλθει ἡ ὁρμή νὰ μοῦ διηγήθῃ τὸ ἐγκλήμα του δὲν θὰ τὸν ἄφηνα νὰ με ξεπαστρώσῃ κι' ἐμένα...

— Ἐλα, ἔλα, μοῦ εἶπε ἡσυχὰ, ἔ ; εἶπε αὐτὰ ; Κρύψε τὸ σουγιὰ σου καὶ πρὸς τὸν τιμόνι σου γιὰ νὰ μὴν πέσουμε ὁλοῦς στὶς πέτρες... Ἐτοὶ μπράβο, νὰ πλευνῶν με ἡσυχὰ... Ὅσα μοῦ πῆς γιὰτὶ ἐκάθισα καὶ σοῦ τὰ εἶπα ὅλα αὐτὰ... Νὰ σοῦ πῶ : καὶ δὲν ἤθελα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος. Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος. Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος. Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος.

Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος. Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος. Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος.

Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος. Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος. Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος.

Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος. Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος.

Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος. Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος.

Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος. Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος.

Τότε ποὺ τὴν εἶπα ἔγω ἔξαλαφρόσει καὶ μπερδεύτηκα νὰ φύγω ἀπὸ δὴ πρὶν ποὺ οἱ πᾶσι ποιοὶ τὴν ἱστορία μου ὡς τὸ τέλος.

GEORGES TOUDOUZE

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ...

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜΗ ΨΑΘΑ

Τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ γνώρισε τὴν Ἑλλάκα εἶπε :

— Μὰ δὲν εἶνε ὅπως τὴν φαντάστηκα. Ἐνας κοινωτάτος τύπος...

Τὴν δεύτερη μέρα εἶπε :

— Κοινὸς τύπος βέβαια, μὰ πολὺ συμπαθητικὸς... Γλυκὸ κορίτσι φαίνεται...

Τὴν τρίτη μέρα ἄλλαξε γνώμη.

Ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς ἔλειπαν ἔλοι. Ὁ μπαμπὰς εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ πρῶτο. Ὁ Νίκος μὲ τὴν μητέρα του εἶχαν πεταχθῇ σὲ κάποιο γαιτονικό σπῆτι, γιὰ λίγη ὥρα. Εἶχε μείνει μόνος μαζὺ τῆς στὸ δωμάτιο του, ὅπου ἤλθε νὰ τοῦ κἀνῃ συντροφιά. Ἡ μέρα γλῶμαζε.

Τὴν ἄκουε προσεχτικὰ ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὴν ζωὴ τῆς, γιὰ τὰ αἰσθηματά τῆς, μὲ μὴν οἰκειότητα ποὺ τὸν εὐχαριστοῦσε τόσο πολὺ, καὶ καθὼς τὴν κυττάζεσε στὰ μάτια, ποὺ φωτίζονταν ἀπὸ μιά παράξενη λάμψη, σὰν χαμογελοῦσε, ἐννοιοῦσε μιά παράξενη ἀνησυχία.

Σὲ μιά στιγμὴ τὴν διέκοψε :

— Ἐσέρις κατὶ Ἑλλάκα ;

— Τί ;

Μοῦ μιλοῦσε πολλὰς φορὲς ὁ Νίκος γιὰ σὰς στὴν Ἀθήνα. Ἐβλεπα καὶ μιά φωτογραφία σὰς ποὺ εἶνε ἐπάνω στὸ τραπέζι του καὶ μοῦ φαινόσατο πολὺ συμπαθητικὴ. Μὰ δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ πῶς θὰ μοῦ κάνατε τὴν ἐντύπωση μὲ τὴν σὰς γνωρίζω...

Ἐκεῖνη ἐγέλασε ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

— Σὰς ἔκανα ἐντύπωση ;

— Καὶ βέβαια...

Μὰ δὲν εἶμαι οὔτε καὶ ὡμορφη...

Τῆς ἔπιασε τὰ χερίνα.

— Γιὰτὶ ἡ τόση μετριοφροσύνη ; Εἶσα—σε ἕνα γλυκὸ κορίτσι...τόσο γλυκὸ, πρὸ πάντος ὅταν γελάτε...

Τὸ βλέμμα τῆς ἔγινε πρὸς τὸν τρυφερό. Ἐκεῖνος τὴν ἔπιασε τότε ἀπὸ τὴ μέση, τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐφίλησε στὸ στόμα.

— Τόσο γλυκὸ ὥστε θὰ ὑπῆρχε φόβος νὰ σὰς ἀναπῇ.

Τὴν ξαναφίλησε πολλὰς φορὲς. Δὲν τοῦ ἔφερε καμμιὰ ἀντίσταση. Κι' ὅταν σὲ λιγὰκι ἐγύρισε στὸ σπῆτι ὁ ἀδελφός τῆς ὁ Νίκος καὶ ἡ μαμά τῆς, δὲν ἤλθε οὔτε σὲ συζητήσεις, οὔτε σὲ τίποτε. Σκεφτόταν.

— Τί γλυκὸ χαμόγελο, θεέ μου, τί γλυκὸ κορίτσι.

Θὰ τὸν ἀγαποῦσε ; Ὁ, ὦχι... Σὲ ἕνα ταξεῖδι λίγων ἡμερῶν ποὺ ἔκανε γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ ἀπὸ τῆς δουλειᾶς του στὴν Ἀθήνα, δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ αἰσθηματικὰ μπλεξίματα. Πρὸ πάντος μὲ κορίτσια. Μιά ἱστορία ἐρωτικὴ βέβαια σ' ἕνα ταξεῖδι, εἶνε πάντα ἀποδεκτή, γιὰ τί μακριὰ ὥρες τῆς ἀνίας.

Ἡ ἀγνωστὴ γυναῖκα τοῦ σταθμοῦ, ποὺ ἡ γνωριμία τῆς ἀρχίζει ἀπὸ ταμαλακὰ καθίσματα τῆς πρώτης θέσεως καὶ τελειώνει στὰ ἄσπρα σεντόνια κανονὸς ξενοδοχείου, δίνει βέβαια ἕνα τόνο ποικιλίας, ἐκτὸς προγράμματος, ποὺ εἶνε πάντα εὐχάριστος. Μιά ἐρωτική ἱστορία ὅμως σὰν κι' αὐτὴν ποὺ δεχίτ

μὲ τὴν Ἑλλάκα σὲ μιά πόλη ὅπου δὲν θὰ ἔμενε περισσότερο ἀπὸ δέκα μέρες, δὲν ἦταν φυσικὰ ὅτι ὠνειρευόταν ἐκεῖνος ποὺ ταξιδεύει «χαρὶν ἀναψυχῆς»... Γι' αὐτὸ καὶ ἀνησυχούσε. Ποῦ μπορούσε νὰ καταλήξῃ μιά τέτοια ἱστορία ; Κι' ὕστερα ἂν μαθαίναν τίποτε οἱ φίλοι του ; Ἡ μαμά τῆς, οἱ δικοὶ τῆς ποὺ τὸν φιλοξενούσαν ; Ἀλλ' ἔπειτα δὲν ἦ-

Σὲ λίγες μέρες ἔφυγε...

θελε νὰ τοὺς λυπήσῃ. Ἦταν τέτοιες οἱ σχέσεις του μὲ τὸ σπῆτι τῆς Ἑλλάκας ποὺ δὲν τοῦ ἐπιτρέπονταν καμμιὰ τρελλὰ. Μὲ τὸν Νίκο τὸν ἀδελφὸν τῆς Ἑλλάκας γνωρίζονταν χρόνια στὴν Ἀθήνα ποὺ ἀποῦσαν μαζί νομικά. Καθόντουσαν στὸ ἴδιο δωμάτιο καὶ εἶχαν τόσο πολὺ συνειθίσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ὥστε εἶχαν γίνῃ σὰν δυὸ ἀδελφία. Πολλὰς φορὲς τοῦ μιλοῦσε ἐκεῖνος γιὰ τὸ σπῆτι του, γιὰ τοὺς δικούς του, γιὰ τὴν ἀδελφὴν του, γιὰ τὴν γνῶριξί τῆς Ἑλλάκα ἀπὸ τίς διηγήσεις αὐτῆς, ἀπὸ μερικὰ γραμμάτια ποὺ ἐγράφε στὸν ἀδελφὸ τῆς καὶ ἀπὸ τίς φωτογραφίες τῆς. Ὁ πατέρας του πολλὰς φορὲς ἐρχεται στὴν Ἀθήνα γιὰ δουλειὰς καὶ τὸν εἶχε γνωρίσει προσωπικῶς. Γι' αὐτὸ δὲν ἦγε τὸν ὑποδέχτηκαν σὰν δικὸν του. Δὲν ἀφῆκαν μὲ κανένα τρόπο νὰ πιάσῃ δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο ὅπως εἶχε ἀποφασίσει.

Ἐτοὶ ἔμεινε στὸ σπῆτι τῆς. Τοῦ δόσαν ἕνα δωμάτιο γιὰ νὰ μείνῃ.

Καὶ τώρα θεέ μου, πῶς αὐτὸς εἶχε ἐκμεταλλεῖ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τίς περιποιήσεις ποὺ τοῦ εἶδαν ; Ἐκανε στὴν ἀρχὴ ἀγῶνα μὲ τὸν ἑαυτὸν του. Ὁχι, ἔπρεπε νὰ φανῇ τίμιος. Δὲν τὸ κατάφερε ὅμως. Ἦταν

τόσο γλυκὸ κορίτσι ἡ Ἑλλάκα. Αἰσθανόταν γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι ἕνα παράξενο αἰσθημα. Τὴν ἔφερε μόλις τρεῖς μέρες τώρα, κι' ὅμως ἦταν σὰν τὴν γνώριζε χρόνια δόλοληρα. Καθὼς τὴν ἔβλεπε νὰ μπαίνει νὰ βγαίνει στὸ δωμάτιο του καὶ νὰ τὸν περιποιεῖται μὲ τόση φροντίδα, νὰ τὸν ἐρωτᾷ μὲ τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ζωὴ του, γιὰ τὴν δουλειά του, γιὰ τίς ὑποθέσεις του, καθὼς ἔβλεπε νὰ τοῦ μιλᾷ μὲ τόσην οἰκειότητα, αἰσθανόταν νὰ κυριεύεται δόλοληρα ἀπὸ τὴν περιεργὴ γοητεία τοῦ κοριτσιοῦ αὐτοῦ. Πρὸ πάντος, θεέ μου, ἀπὸ τὴν προχτεσινὴ συνομιλία τοὺς μέρα στὸ δωμάτιό του, κι' ἀπὸ τὰ πρῶτα φιλὰ ποὺ ἔλαβαν φοβισμένοι τὸν ἀπασχολοῦσε διαρκῶς. Καὶ τώρα καθὼς τὴν τοῦρριχνε πότε-πότε μιά φευγαλέα ματιὰ τοῦ ἐρχόταν νὰ πᾶν κοντὰ τῆς, νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὴν φιλήσῃ...

Σαφνικὰ ὅμως ἔβλεπε τὴν συντροφιά μὲ σὰ στὸ σαλονάκι καὶ συνερχόταν. Κοντὰ του στὸν καναπέ καθόταν ὁ Ζώης, ἕνας οἰκογενειακὸς φίλος κι' ἡ Νέλλη μιά φίλη τῆς Ἑλλάκας κι' ἡ μητέρα τῆς. Ὁ Νίκος συνόδευε τὴν Ἑλλάκα στὸ πλάνο μὲ βιολί. Ἡ Νέλλη τραγουδοῦσε...

Ὁ Τάκης ἦταν ἐνθουσιασμένος.

Πρὸ πάντος ὅταν ἀγῶνιζε μὲ τὸ ὄργανο ποὺ εἶπε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους—εἶχε ἔρθει κάπως στὸ κέφι.

— Ἑλλάκα τῆς εἶπε μιά στιγμὴ, ποὺ εἶχαν βάλει τὸ γραμμόφωνο καὶ χόρευαν, ἔσέρις κατὶ :

Πάλι ἐκεῖνη χαμογέλασε τὸ γλυκὸ τῆς χαμόγελο.

— Εἶδες ποὺ σοῦ εἶχα πῆ ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ σ' ἀγαπήσῃ ;

— Ναί...

— Λοιπόν ὁ φόβος μου ἦταν δικαιολογημένος... Εἶσαι τόσο γλυκὸ κορίτσι. Ἀν γελᾷς ἀκόμα μιά φορὰ ἀπὸψε θὰ σ' ἀγαπήσω ὀρεστικῶς !...

μέρες έπρεπε να φύγει. Πού θα την ξανάβλεπε; Δεν έπρεπε να δώσει αυτή την τροπή στην ιστορία αυτή. Τώρα όμως ήταν άγιά. Καθώς προχτές την είχε φιλήσει με τέτοιο πάθος και απόψε του φέρθηκε με τόση τρυφερότητα αισθανόταν πως την αγαπούσε κι' όλας.

Ξαφνικά άκούει βήματα έξω στο δωμάτιό του. Παραξενεύτηκε. Την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε κι' είδε την Έλλικα να μπαίνει σιγά-σιγά στο δωμάτιό του.

— 'Ηλθα για δυό λεπτά να σε ιδώ...Σε στενοχωρώ;

Την έπιασε από τα χέρια.

— "Αν με στενοχωρείς αγάπη μου... και της έκλεισε το στόμα με φιλή. Την άγκάλιασε κατόπι με πάθος κι' άρχισε να την φιλά με πάθος στο στόμα, στο πρόσωπο, στα μάτια.

Έκείνη άφινόταν στην άγκυλιά του, στα χάρδια του. Τα μάτια της ήταν όγρὰ. Του έλεγε :

— 'Αγαπημένο μου...Τί θα γίνω σάν θα φύγεις; Τί θα απογίνω μόνη τώρα που σ' άγνώρισα.

Έκείνος τη φιλούσε διαρκώς.

— Μή μιλάς για τόν χωρισμό μας 'Ελλίκα. Μιά αγάπη σάν τη δική μας δεν μπορεί να τη σβύση ο χωρισμός. Τό λουλουδι που κόβεται προτού μαραθί έχει αιώνια την όμορφιά του. 'Ετσι κι' εσύ 'Ελλίκα θα μου μείνης μέσα σε μια γωνιά της ψυχής μου όπως σε γνώρισα τώρα. Τό πρόσωπό σου τό γλυκό. Τό χαμόγέλό σου θα μείνη στη ζωή μου όλόκληρη ή πιό αγαπημένη άνάμνηση... 'Όσο καιρός κι' άν περάση. 'Όσο μακριά σου κι' άν είμαι.

Τα μάτια της Έλλικας έγέμισαν δάκρυα. — Θα με τρελλάνεις καταλαβαίνεις ; Θα με τρελλάνεις...

Και τόν άγκάλιασε πάλι και τόν φιλούσε παράφορα, με τό πρόσω βουτηγμένο στη θλίψη.

— Μά εσύ κλαίς παιδί μου...Μά δεν σου πίνι. δεν σου πίνει καθόλου...Μόνο να γελάς θέλω, μόνον σάν σε βλέπω να γελάς μπορώ να σ' αγαπώ...

Όλη νύκτα έμειναν μαζί. Κανείς δεν τούς κατέλαθε. Μόνο ή αύγή την ώρα που έφανε ή Έλλικα, ξεπλισμένη, κόκκινη, από τό δωμάτιο του Τάκη, καθώς πρόβαλε χλωμή πίσω από τα τζάμια...

Η μέρες περάσαν γρήγορα κι' ο Τάκης έτοιμάετα να φύγει. Την ήμέρα της άναχωρήσεως μαζεύτεκαν οι φίλοι του στο σπίτι της Έλλικας.

Εκείνη έκανε σάν τρελλή μαζί του. Του έλεγε πως θα πέθαινε από τό κακό της. Πώς θα έρχόταν μαζί του. Πώς δεν μπορούσε να μείνη μακριά του. Του χάρισε πολλές φωτογραφίες της μ' άπελπισμένες άφιερώσεις.

Οι φίλοι του τόν συνώδεψαν στο στάθμό. Την ώρα που έτοιμαζόταν να φύγει τό τραίνο, όλοι ήταν λυπημένοι. 'Ο Νίκος δεν μιλούσε. 'Ο Τάκης μελαγχολούσε κι' αυτός.

— Να μάς γράφεις τουλάχιστο συχνά.

Η Νέλλη σιωπούσε.

Και μόνο ή Έλλικα προσπαθούσε να είνε εύθυμη και χαμογελούσε, χαμογελούσε διαρκώς, ένα χαμόγελο περιεργο...διασμένο.

Άνέθηκε στη θέση του κι' άναψε ένα τσιγάρο.

— Θεέ μου, τί γλυκό χαμόγελο...έσκεφτόταν, κι' έκανε να δη από τό κρύσταλλο του βαγονιού που ήταν έτοιμο να φύγει.

Μά τί στιγμή εκείνη τό χαμόγελο της Έλλικας μόλις διακρινόταν. Τό είχαν πνίξει τα δάκρυα....

ΜΙΜΗΣ ΨΑΘΑΣ

Γεωργία Χατζησταυριανού
(Α' έπαινος)
(Φωτο - Σκαντάνοβις)

Η δεσποινίς Σωσώ Γαρίδου
(Β' έπαινος)

Η δεσποινίς Κούλα Μποτζαλίδου
έκ τών μετασχουσών του διαγωνισμού

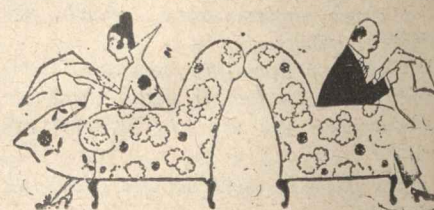

Η δεσποινίς Σοφία Καραχάλιου
έκ τών μετασχουσών του διαγωνισμού

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΔΗΛΗ "ΜΙΣ",

Η δεσποινίς Νέλλη Μπούρα
Η έκλεγείσα προχθές εις την «Αίγλη»
«Μίς Παγκράτι»

ΜΑΤΑΚΙΑ ΓΛΥΚΑ

Ματάκια γλυκά και ξανθά μου μαλλιά,
που είχατε τόσο μαγεία για μένα,
που είχα άμέτρητα πάρει φιλά,
φιλά στο σκοτάδι της νύκτας κλειμένα...

Ματάκια γλυκά και ξανθά μου μαλλιά,
που τώρα ή μοίρα σ'άς έχει ριγμένα,
ποιός ξέρει τώρα ποιά χείλη μεθούν σ'αυτά,
ποιά τώρα σ'άς βλέπουν ματάκια κλαμένα...

Άχ ! όποια κι'άν είνε, αγάπη γλυκιά μου,
ποτέ δεν θα έχουν, ποτέ τη φωτιά μου.
Ματάκια γλυκά και ξανθά μου μαλλιά,
ποτέ δεν θα βρήτε σ'όν κόσμο κανένα,
που νάχη μονάχα για σ'άς τα φτωχά,
παλμούς, στεναγμούς, και φιλά φυλαγμένα...

Στου κόσμου τη μαύρη αυτή έρημα,
ιπήγε για σ'άς μονάχα μια καρδιά.
Μά θούμματα γίνεται κι' αυτή συντηρούμενη
σάν βάρκα που θάλασσα χτυπά μανιασμένη.
ΝΑΤΣΟΥ

Ο Κ. ΔΗΜ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

Διδάσκαλος και κατόπιν δημοσιογράφος.—'Η συμμετέχ η του εις τόν Μακεδονικόν άγώνα.—'Η καταδίχη του εις θά-
νατον από τούς Τούρκους.—'Αστυνομικέσ ρεπόρτερ εις την «Πατρίδα» και έπειτα διευθυντής.—'Η έκδοσις του «Έλευ-
θέρου Βήματος».—'Ένας σταθμός εις την έλληνικήν δημοσιογραφίαν.

Ο Κ. Λαμπράκης

γεν εις την Θεσσαλονίκην, διά να συμμετά-
σχη εις τό κίνημα και ένεπιστεύθη όλόκλη-
ρον την διεύθυνσιν της έφημερίδος εις τόν
κ. Λαμπράκη.

Αργότερα ο κ. Λαμπράκης ένοικίασεν
από τόν κ. Σίμον την «Πατρίδα». Την εξέ-
δωσεν, ως ιδίαν έφημερίδα επί άρκετών
χρονικόν διάστημα και κατόπιν την έκλεισε,
διά να εκδώση, κατά τό 1921, αποκλειστι-
κώς ιδικήν του έφημερίδα, τό «Έλεύθερον
Βήμα».

Ας σημειωθή, ότι ο κ. Λαμπράκης ανή-

Η Μίς Πειραιεύς δις Λευκία Κωσταρά
έκλεγείσα κατά τόν προχθεσινόν χορόν
τών Δημοσιογράφων Πειραιώς

Η δεσποινίς Καίτη Σοφακίδου
έκ τών μετασχουσών του διαγωνισμού

και εις την τάξιν τών «κουδαρντάων» δι-
ευθυντών έφημερίδων. Υπήρξεν ο πρώτος
διευθυντής που καθώρισε μεγάλους μισθούς
διά τούς συντάκτας, γεγονός τό όποιον έ-
χαιρετίσθη ως...κοσμοϊστορικόν από την δι-
οικουσίαν τών συντακτών. Διότι
είνε γνωστόν, ότι οι δημοσιογράφοι, εις την
παλαιάν «καλήν» εποχήν περί της οποίας δεν
παραλείπουν να όμιλούν πάντοτε μετά με-
λαγχολίας όσάκις την ένθυμούνται όταν
γράφουν, έλάμβανον όνομαστικούς μόνον μι-
σθούς από τας περισσότερας έφημερίδας.
'Ισως αυτό να μην έδωψε και πολύ.

Εκτός τών καλών μισθών, τούς όποιους
δίδει ή έφημερίς του κ. Λαμπράκη, διατη-
ρεί και πολυάριθμον συντακτικόν προσωπι-
κόν. Τό «Έλεύθερον Βήμα» άσφαλώς άπε-
τέλεσε σταθμόν εις την Έλληνικήν δημοσι-
ογραφίαν. Είνε έφημερίς μεγάλου κύρους,
έπαιξε και παίζει πάντοτε μεγάλον ρόλον
εις τας κυβερνητικάς μεταβολάς και έν γέ-
νει εις την πολιτικήν ζωήν της χώρας και
την φίλιαν του επεδίωξαν πάντοτε οι εκά-
στοτε κυβερνήται.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΑΝΤΙΛΑΛΕΙ

ΣΤΟ ΚΥΜΑ

—Νά σταθώ να τραγουδήσω,
κύμα γαλανό, μπροστά σου ;
—Στάσου.
—Νά σου πω τούς κορίτσιους πόθους,
τις λαχτάρες, τις ντροπές μου ;
—Πές μου.
—'Ημιον, κύμα, ευτυχισμένος,
ποίν δυό μάτια μ' αντίκρύσσειν ;
—'Ησουν.
—Και ποιάς μ' έκανε να τρέχω,
σάν τρελλός σ' έφημο μέρος ;
—Έρως.
—Κύμα, μ' αγαπάει ή μικρούλα,
τό αίσθημά μου κείνη τώχα ;
—'Οχι.
—Πές μου τί έχω στην ψαχή μου,
κύμα, που γλυστοράς σάν χάρδι ;
—'Αδν.

ΧΑΡ. ΜΠΑΜΠΙΛΗΣ

Η δεσποινίς Βαλεντίνη Συρικίδου
έκ τών μετασχουσών του διαγωνισμού

ΔΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ

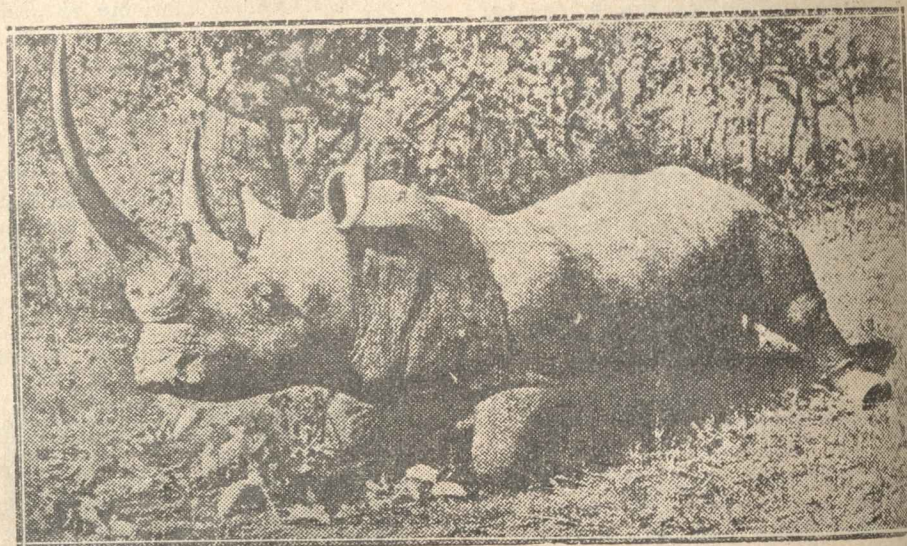
Ἀφήγησις τοῦ κ. ΠΕΝΕΓΚΟΥΖΥ

Ὅταν ὁ ρινόκερος ὁρᾷ τὴ ταχύτητά του εἰς διάστημα 300 ἢ 400 μέτρων ὑπερβαίνει τὴν ταχύτητα καλπάζοντος ἵππου. Ὁ ρινόκερος πρέπει νὰ πυροβοληθῇ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ μὲ δυνατόν ὅπλον οἷτως ὥστε νὰ φονευθῇ μὲ τὸν πρῶτον ἢ δευτέρον πυροβολισμόν. Ἐάν τὸ θηρίον πληνωθῇ μόνον ὁ κίνδυνος εἶνε πολλὸν μεγαλύτερος, καὶ πάλιν ὅμως ὁ κυνηγὸς δὲν πρέπει νὰ γάσῃ τὴν ψυχραμίαν του. Τὸ θηρίον ἐπιτίθεται μὲ προτεταμένον τὸ γόγγος του ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκεται καὶ ἐπὶ κέρατα. Εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μόνον μέτρου. Εἶνε ἡ κατάλληλος στιγμή. Ὁ κυνηγὸς πηδᾷ ἀφ' ἑνὸς πρὸς τὸ ἄλλο καὶ ἀφ' οὗ νὰ προσπεράσῃ τὸ θηρίον, τὸ ὅποιον ἐπιτίθεται τυφλῶς. Τὸν τρόπον αὐτὸν μεταναστεύουν οἱ τσιγγάνοι ἀπέναντι τοῦ τσίγγου. μὲ τὴν ρινόκερος δὲ ἐπιτιγχάνει πολλὰ καλά. Εἰς ἀπόστασιν δέκα μέτρων ὁ ρινόκερος σταματᾷ καὶ στρέφεται πάλιν πρὸς τὸ ὄπισθον. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ὁ κυνηγὸς προλαμβάνει νὰ γείνη τὸ ὅπλον του καὶ νὰ πυροβολήσῃ ἐκ νέου, ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἀποφεύγει καὶ πάλιν τὴν ἐπίθεσιν τοῦ θηρίου κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀρκεῖ βεβαίως νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραμίαν του, πρᾶγμα ὅτι καὶ πολλὸν εὐκόλουν εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις.

Δύσκολα πιστεύει κανεὶς ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς μποροῦν νὰ ἐνοῦν τὴν τόλμην καὶ ἐπιτίθενται ἐναντίον τέτοιων θηρίων χωρὶς νὰ διαθέτουν πυροβόλα ὅπλα. Ἐν τούτοις ἕνας σοβαρὸς ἐρευνητὴς, ὁ ὁποῖος ἔμεινε πολλὸν καιρὸν εἰς τὸ Βελγικὸ Κόγκο βεβαίως, ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς Ἀ-Σαντὲ δὲν δισταζοῦν ν' ἀντιμετωπίζον τὸν ρινόκερον μὲ τὰ τόξα των. Ὁ ἐξερευνητὴς αὐτὸς μίαν ἡμέραν εἶδε μὲ τὰ μάτια του ἕνα ἰθαγενῆ, ὁ ὁποῖος ἐσταμάτησεν μὲ ἕνα μόνον βέλος ἕνα ρινόκερον ποὺ εἶχεν ὁρμήσει ἐναντίον του. Τὸ δὲ βέλος εἶχε τιναχθῇ μὲ τὴν δυνάμιν ὥστε διεστέραςε τὸ παντὶ δέρμα τοῦ θηρίου—τὸ ὅποιον συννάκει δὲν κατορθώνει νὰ διαπεράσῃ ἢ σφαιρὰ—ἐσπασε μίαν πλευρὰν καὶ ἐβλήθη περὶ τὰ 15 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου εἰς τὸν πνεύμονα. Τὸ αἷμα εὐθὺς ἀνέβλυσεν ἀπὸ τοὺς ρῶθνας τοῦ θηρίου, τὸ ὅποιον ἐσταμάτησεν, ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἀπεμακρίνηται κλονιζόμενον διὰ τὴν πύξιν μετὰ ἑκατὸ βήματα νεκρὸν.

Ἐνας Ἀγγλὸς περιηγητὴς διηγείται, ἐπὶ τοῦ προκειμένου μίαν πολὺ περιέργου ἱστορίαν. Ὁ περιηγητὴς αὐτὸς ἐξαπλωμένος μέσα εἰς τὴν σκηνὴν τῶν ἐκοιμῶντων ξένιστος ὅταν αἰγρὴν κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἐξύπνισεν ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον ἑπίσκεψιν ἑνὸς ρινόκερου. Ὁ περιηγητὴς δὲν ᾔργησε ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ γύρω περιοχὴ ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἄλλους ρινόκερους, οἱ ὁποῖοι εἶχον μαζευθῇ εἰς ἀγέλην ἐν ὧς οἱ «μύττοι» ἐντρομοὶ ἐκ τῆς παρουσίας τῶν θηρίων εἶχον ἐξαφανισθῇ τραπέντες εἰς φυγὴν. Ὁ περιηγητὴς ἀντελήφθη τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεώς του. Ἐάν τὸ εὐερέθιστον παχὺ δερμα ἐτρώμαζαν ἀπὸ κανένα πυροβολισμόν ἀφ' ὧς θὰ τὸ ἐπιτίθεντο καὶ θὰ τὸν ἐκοιμάτιζαν. Ἀπεγάζισε λοιπὸν νὰ ὀπισθῇ μὲ

ὕπομον ἢ νὰ παραμείνῃ τελείως ἥσυχος μέχρις ὅτου ξημερώσει ἢ μέχρις ὅτου οἱ ἀνεπιθύμητοι ἐπισκέπται ἀποχωρήσουν. Ἐπὶ ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας ἄκουγε τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα ἐπηγορεύοντο εἰς τὴν κατασκήνωσιν. Ἐνα ἀπὸ τὰ θηρία κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπιθεώρησης αὐτῆς παρέσυρε κοντὰ εἰς τὴν σκηνήν, ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν ὡς μαγειρεῖον μίαν σάνδα στηριζομένην εἰς δύο κιβώτια καὶ φορτωμένην μὲ διάφορα σκεύη τῆς κουζίνας. Ὁ θόρυβος τὸν ὁποῖον ἐπροκάλεσαν τὰ σκεύη αὐτὰ ἐποκάλυψε πραγματικὸν πανικὸν εἰς τὰ παχύδερμα

Ἐνας ρινόκερος εἰς τὰ βόθρη τῶν ἀφρικανικῶν δασῶν.

τὰ ὁποῖα ἀπεμακρύνθησαν ὀλοταχῶς χωρὶς, εὐτυχῶς νὰ παρασύρουν τὰς σκηνὰς ἐν τῇ βίᾳ των.

Ὁ ρινόκερος ὅπως εἶδομεν δὲν τρέφει καμμίαν συμπάθειαν διὰ τὰς ἀνθρωπίνους, τὰς ὁποίας φαίνεται θεωρεῖ ὡς προσωπικοὺς ἐχθρούς του. Τὸ δόγμαρον παγύδερμον δὲν συμπαθεῖ ἐπίσης τὸ αὐτοκίνητον. Θὰ ὑποθέσῃτε ἴσως ὅτι αὐτὸ δὲν ἔχει μεγάλην σημασίαν προκειμένου περὶ τῆς ἀποκρίσεως τοῦ θηρίου. Κάθε ἄλλο. Σήμερον ἔχουν κατασκευασθῇ πολλοὶ δρόμοι καὶ τὸ αὐτοκίνητον εἶνε συγγνωστόν μετὰ τὴν συγκοινωνίαν καὶ μεταφορᾶν. Δὲν προκρίτει βέβαια περὶ αὐτοκινήτων πολυτελείας. Συνήθως εἶνε ἕνα «φορτῆρα», τοῦ ὁποῖου ἡ καροσερὶ εἶνε στερεωμένη μὲ σόφια καὶ λουριὰ καὶ ἀνατινάζεται θεωρητικῶς εἰς κάθε ἀνωμαλίαν τοῦ δρόμου. Ὁποσοδήποτε ὅμως τὸ συναρμολογηθὼν αὐτὸ ἀνέκει εἰς τὴν ταχυγίαν τῶν αὐτοκινήτων καὶ ὁ ρινόκερος δὲν κάμνει διάκρισιν τῆς πολυτελείας τῶν αὐτοκινήτων ὁσάκις τὰ συναντήσει. Κατὰ τὸ 1926 ἡ συγκοινωνία μετὰ Ναιρομπὶ καὶ Νυρεὶ τῆς Οὐγκάνδης διεκόπη ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας, διότι ἡ ὁδὸς ἀπεκλείσθη. Καὶ αἰτία τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἦτο ἕνας πελώριος ρινόκερος, ὁ ὁποῖος ἐγκαταστειμένος εἰς ἕνα θαμνώδες μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπερνοῦσεν ὁ δρόμος ἐπιτίθετο τυφλῶς ἐναντίον παντὸς αὐτοκινήτου, τὸ ὅποιον διήρχετο ἀπὸ

ἐκεῖ, ἐν ὧς τὸν ἀντίον ἄφηνεν ἀνεσπόμενος τοὺς πεζοὺς ἢ ἱππεῖς, ἀκόμη δὲ καὶ τὰς ἀραμπάδες, οἱ ὁποῖοι καὶ σήμερον δὲν εἰνε σπάνιοι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐκείναι ἐπιθέσεις τοῦ παχύδερμου ἀντικαταστάσαν τὸν ἐπικίνδυνον ἐπικινδύνον τὴν ἀποκρίσιν τῶν αὐτοκινήτων ἐπικινδύνον τὴν ἀποκρίσιν τοῦ δικητοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνέβλεπεν ἐν ἕνα λοχαγὸν τοῦ συντάγματος τῶν κυνηγῶν νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν τάξιν τὸ ἐνοχλητικὸν παχύδερμον. Ἐφοδιασμένος μὲ ἕνα καλὸν ὅπλον ὁ λοχαγὸς Ρίτσι ἐτέθη εἰς ἐναζήτησιν τοῦ θηρίου, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν ἀνευρέθη καὶ ὁ κυνηγὸς ἐπέστρεψεν ἀπο

Εἰς τὸ προσεχές: Ἡ δραματικὴ περιπέτεια, μὲ ἕνα ἀνθρωποφάγον λέοντα.

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΠΡΙΚΚΗΝΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

409

— Καὶ ἐγὼ ἀφοσιωμένος μέχρι θανάτου. Ἦτο καιρὸς διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέφθασαν τὸ ζεύγος καλπάζοντες τρεῖς τέσσαρες ἄλλοι τῆς ἐρίπου ἐκδρομῆς μαζί μὲ μίαν δεσποινίδα, τὴν Τζούλιαν Α., τὴν μετὰ κυρία Κ.

Ἡ Τζούλιαν δὲν ἀφῆκε τὴν εὐκαιρίαν, ἐνὸς ἀθῶου κατ' ἐπιφάνειαν πειράγματος.

— Μὰς συγχωρεῖτε ποὺ σὰς διακαίπομεν τὸ τέτ-α-τέτ, τοὺς ἐφώναξε, πηγαίνετε νὰ δοῦμε τὰ κτήματα τῆς μαρκησίας Κουρτοπάου.

Πράγματι ὀλίγον πέρα πέρα ὁ τότε ἐν Ἀθήναις πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας μαρκησίας Κουρτοπάου εἶχεν ἀγοράσει μίαν μεγάλην ἐκτασιν παρακλῆρας τοῦ κτήματος Χαλκοκονδύλη.

Ὁ Κουρτοπάου εἶχε μίαν μοναχοκόρην, ἡ ὁποία ἦτο ἐξαιρετικῶς δύσμορφος καὶ καμπούρα ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικῶς ἐξυπνὴ, ἦτο δὲ γενικῶς γνωστὴ εἰς ὅλους τοὺς ἀριστοκρατικούς κύκλους τῶν Ἀθηνῶν ὡς πολὺ ἐπικίνδυνος εἰς τὰ πειράγματα τῆς.

Τὸ περιγρημὸν ἐκεῖνο κτήμα τοῦ Κουρτοπάου εἶχε τὴν τύχην ὅλων τῶν οἰκοπέδων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἔμειναν ἀγρυπνοῦντες οἱ «δικητὴς». Διηγεῖται κατ' ὀλοκληρίαν ἀπὸ τοὺς γείτονες τοσόν, ὥστε θύαν πρὸ τινος ἐτῶν οἱ κληρονόμοι τῆς μαρκησίας τὸ ἀνεζήτησαν, δὲν κατόρθωσαν νὰ εὕρουν οὔτε μίαν σπιθαμὴν.

Τίποτε δὲν ἐπιθυροῦσε διὰ τὴν ἱππευτικὴν ἐκείνην ἐκδρομὴν, ἀλλ' ἐπεὶ ἀπὸ τρεῖς τέσσαρες ἡμέρας μίαν ἀπὸ τὰς ἀριστοκρατικῶν κυρίας τῶν Ἀθηνῶν ἐξήτησεν ἀκρόασι ἀπὸ τῆς δεσποίας πριγκηπισσας Μουρούζη, τὴν μητέρα τοῦ Γεωργίου Μουρούζη.

Ἡ δεσπομία ἐκεῖνη γραῖα, λείψανον μιᾶς ἡρωϊκῆς καὶ αὐστηρᾶς ἐποχῆς εἶχεν ἀρχαίως ἐκτοτε νὰ εἴ ἀρκετὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς κοσμικῆς κινήσεως τῶν Ἀθηνῶν.

Παρέμεινε εἰς τὸ ἀληθινὰ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀπέριττον μέγαρον μὲ τὸν εὐρὺν καὶ πλοσιώτετον εἰς ἐσπεριδοειδῆ κήπον εἰς τὴν ἀρχὴν ἀκριβῶς τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, ὅπου σήμερον εἶνε τὰ κεντρικὰ γραφεῖα τοῦ Μονοπωλίου.

Τόσον τὸ ὥραον ἐκεῖνο μέγαρον ὅσον καὶ ὁ ἀνθρώπος εὐρὺς πλούσιος κῆπος ὅπου ἐπλανῶντο ἡμερῶς ζεῖν παγονίων καὶ πελαργῶν καὶ ἀλῶμα ἐν ζεῖντος ἐξημερωμένον δορκάδων, εἶνε σήμερον ἀγνώριστον καὶ κατὰ τὴν φράσιν ἐνὸς παλαίου Ἀθηναίου ζήσαντος τὴν ζωὴν τῆς ἐποχῆς, ἔχουν τελείως μακαλοποιηθῇ.

Ἡ ἐπίσκεψις τῆς ἀριστοκρατικῆς κυρίας πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Μουρούζη ἀπέβλεπε εἰς μίαν τολμηροτάτην πρὸς τὴν πρῶτην γάμου τοῦ εὐπατρίδου ἐκείνου μετὰ τῆς τῶν ὡρας συμπτῶν καὶ γολυαλάντου δεσποινίδος Κ.

Ἀλλὰ κατὰ σύμπτωσιν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο

ἐκεῖνο πρῶτ' μεταξύ στενῶν κύκλων τῆς ἀριστοκρατίας ἐπιθυροῦτο ἀόριστος καὶ ἀσαφὴς ὅτι ἐπρόκειτο ἐντὸς τὰς ἡμέρας νὰ γίνῃ μίαν μοναχίαν μετὰ τοῦ Γεωργίου Μουρούζη καὶ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐγχειρίσῃ εἰς τὸ Π. Φάληρον εἰς τὴν δεσποινίδα Κ. τὸ χαμένο μενταγιόν.

Καὶ οἱ μὲν ψιθυρισμοὶ διὰ τὴν μοναχίαν ὁλονὲν ἐγένοντο ἐντατικώτεροι, ἐν ὧς ἡ συν-

Ἡ κόρη τοῦ Λιάπη κυρία Καλαποτάκη

ἀντις τῆς ἀριστοκρατικῆς κυρίας μετὰ τῆς πριγκηπισσας Μουρούζη εἶχε μείνῃ ἐντελῶς ἀπόρητος.

Οἱ παλαιότεροι καὶ ὅσοι εἶχον συνφανθῇ ψυχικῶς μὲ τὰς σύστηρας ἀντιλήψεις τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς ἐπίστευαν, ὅτι ὁ γάμος ἐχρησίμευε καὶ ὡς ἀποτελεσματικὸν φάρμακον κατὰ τὸν ζῶντα καὶ ἀνθρώπων νέων, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν ἀντίληψιν, ὅτι ἡ ἐλευθέρα ζωὴ καὶ ἡ οπατὴ τῆς νεότητος ἀποτελοῦν εὐτύχημα εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνδρός.

Βεβαίως ἕνας γάμος ἐξ ἑσώτης μορφῆς νὰ σώσῃ ἕνα ἄνδρα μὲ τοιαύτας ὁπλές, ἀλλὰ συνήθως οἱ γάμοι ἀπὸ συνήθεια συντελοῦν εἰς ταχύτεραν καταστροφὴν καὶ ἀντὶ ἐνὸς καταστρέφον δύο ἀνθρώπους.

Ἡ δεσπομία μητέρα τοῦ Μουρούζη ἤκουσε μετὰ προσοχῆς τὴν πρότασιν τοῦ γάμου, καὶ παρὰ τὰς αὐστηρὰς ἀντιλήψεις τῆς ἐπὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ υἱοῦ τῆς, ἐπειδὴ ἐγνώριζε καὶ ἐξέτιμα πολὺ τὴν νέαν ἥκουσε μὲ συμπάθειαν τὴν πρότασιν, ὥστε πολλὰς ἐλπίδας εἰς τὴν κυρία, ἡ ὁποία τῆς ἐποτέτεινε τὸν γάμον, τὴν παρεκάλει νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸν ἀπὸ κάθε ἀνθρώπου καὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν βολιδοσκοπήσῃ καὶ νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν υἱὸν τῆς τὴν ἰδέαν τοῦ συνοικεσίου μετὰ τῆς δεσποινίδος Κ.

Ἡ πρότασις αὕτη εἶχε μίαν παράδοξον περιπέτειαν καὶ ὀλίγον ἔλειπε νὰ καταστρέψῃ ἕνα ἄθῶον γέροντα ἱερέα τῆς ἐνορίας

τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου, τὸν καλοκάγαθον Παπαγγελλῆν.

Ὁ Μουρούζης ἐτρεφε μεγάλην εὐλάβειαν πρὸς τὴν θρησκείαν, ἐσέβετο δὲ καὶ οὐδέποτε προσέβαινε εἰς ἀνευλάβειαν καὶ εἰς αὐτὰς τὰς χειρότερας ὥρας τῆς μέθης του ἐναντίον ἱερέων.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνην ἡ μητέρα του ἐσκέφθη, ὅτι τὸ καλύτερον μέσον νὰ ἐπιτύχῃ τὸ συνοικεσίον θὰ ἦτο νὰ ὑποβάλλῃ τοῦτο εἰς τὸν υἱὸν τῆς ὁ ἐφημέριος Παπαγγελλῆς, ἕνας σεβάσιμος γέροντος ἱερέως τὸν ὁποῖον ὁ Μουρούζης ἐγνώριζε διότι συνὰ ἐπισκέπτετο τὴν μητέρα του καὶ τοῦ ἐφάρετο πάνποτε μὲ εὐλάβειαν καὶ σεβασμόν.

Ὁ Παπαγγελλῆς ἐνοουθετήθη καταλλήλως ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ Μουρούζη καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐνα μεσημέρι ποὺ ὁ Μουρούζης ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του ἀπὸ τὰς γυμνάσιον εἰς τὸ πεδὸν τοῦ Ἀρεῶς, ἦρε νὰ τὸν ἀναμνήνῃ ὁ Παπαγγελλῆς. Ἡ συνάντησις τοῦ παρὰδόξου ἐκείνου εὐπατρίδου καὶ τοῦ ἱερέως ἐγένεν ἐγκάρδιος.

Ὁ Παπαγγελλῆς εἶχε μίαν ἀπόρητον ἀσθενὴ πλευράν. Εἰς τὴν νεότητά του ἦτο μικρῆς, ἀλλ' ἀφ' ἧς εἶχε γίνῃ ἱερεὺς τρία ἀνὰ περίπου ἔτη τὸ μόνον κραστὸ, τὸ ὅποιον ἐδοκίμαζε ἦτο τῆς Ἀγίας Μεταλήψεως.

Ὁ Μουρούζης ὅταν ἤκουσε τὴν πρότασιν τοῦ Παπαγγελλῆ ἐξεπλάγη, ἐκλείσθηκε μαζί του εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἤνοιξε μίαν σοβαρὰν συζήτησιν περὶ γάμου, ἀλλὰ κατὰ τὴν συζήτησιν ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ Μουρούζη, ἔφερε καμμίαν δεκαετιὰ μυστικῆς ἐκλεκτῆς κρασίαν ἐν ὧς δὲ συνέζητον ἤρτισαν νὰ δοκιμάζον τὰ κρασιὰ ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Μουρούζης ἐζητοῦσε καὶ τὴν γνώμην τοῦ Παπαγγελλῆ.

Ὁ Παπαγγελλῆς ἴσως ἀπὸ ἀδρότητα, ἴσως ἀπὸ κάποιο ξέπνημα ποὺ δὲν ἀποκλείεται ποτὲ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς περὶ γάμου, σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ πλὴν στὰ γὰρ καὶ αὐτὸς, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι ὁ σεβάσιμος ἱερεὺς ἐγίνε τὰτα εἰς τὸ μεθύσι.

Ἀλλὰ μαζί μὲ τὸν Παπαγγελλῆ ἐμέθησε καὶ ὁ Μουρούζης.

Συνέθη τότε κατὰ ἀρκετὰ σκανδαλῶδες, ἰδίως γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην.

Ὁ Μουρούζης ὑπέθετε τὰ ῥᾶς τοῦ Παπαγγελλῆ, ἐφάρετο τὸ καμικάκι καὶ ἔβρισκε καὶ σὴν μέση τοῦ ἑνα σπαθί, ὁ ὅστις δὲ Παπαγγελλῆς ἐνεδύθη μεγάλῃν στολήν ἀνθυπολάρχου καὶ ἐφάρετο τὸ πηλίκιον τῆς τελετῆς μὲ ἕνα τεράστιον λοφίον μὲ λευκὸνὰν πτερὰ.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἀξιοθρόνητον κατάστασιν ἐβρέθησαν καὶ οἱ δύο ἕξω ἀπὸ τὸ μέγαρον εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς καὶ εἰσῆλθον παρπαίνοντες καὶ ἀλλοκληροατούμενοι εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὀμονοίας.

Ἡ ἐκκλησίς καὶ τὰ γέλια ἐν γένει τοῦ λα-

“ Η ΜΑΜΑ ΜΟΥ, ΜΙΑ ΩΜΟΡΦΗ ΚΥΡΙΑ...”

‘Η Λουλού, είνε ξαντιά, με ώραϊότερες μπούκλες πού θμίζουν Ρομπέας, με μιὰ μικρή μυτίτσα άνασηκωμένη και με δυο μεγάλα λαμπερά μάτια γαλανά ! Είνε μόλις έξι έτών. Ξέρει όμως από τώρα τή ζωή, τούς ανθρώπους και τὰ κόλπα πού μπορεί νά τούς κάνουν νά ενδιαφερθούν γι’ αυτήν. Κι’ αυτό συμβαίνει γιατί, κάθε καλοκαίρι, στην ήλιολουσμένη άρογιαλιά της Σολεβίλ-λε-μαλιν, παρακολουθεί τακτικά μαθήματα μοντέρνας ψυχολογίας.

‘Εξηγούμαι: ‘Η Λουλού, αυτή ή τριτοχρονιαμένη μπεμπέκα, είνε προϊόν τών παρανόμων έρώτων μιάς χοντράς παριζιάνας μαγειρίσας κι’ ένός καταμετρητού αερίοφοτος. ‘Η μητέρα της, αυτή ή θαυμασία κ. ‘Ορτενσία, τή στέλνει τρείς μήνες τό χρόνο σέ μιὰ πανσιν άκόπιας φίλης της Νορμανδής, πού δέχεται τή μικρή πέρνοντας γι’ αυτό τό μετριώτατο ποσόν τών εκατό φράγκων τό μήνα. Στην πραγματικότητα όμως, ή πονηρή χωριάτισσα κάνει πολύ καλές δουλειές με τή Λουλού.

‘Εδώ και δυο χρόνια τακτικά νοικιάζει γιά τή σαιζόν τή μικρή σέ κυρίες μονάχες, πού ζητάνε εύχάριστες περιπέτειες στην ήλιόλουστη πλάξ. ‘Η Λουλού περνάει γιά κόρη καθεμιάς καινούργιας μαμάς. Και ή δουλειά της είνε νά δημιουργή σχέσεις: πότε στέλνει τό χρωματιστό τόπι της στά άδέλφαια πόδια τού γέρο παραλή πού κατέχει διαμέρισμα δρόκληρο στό Βασιλικό ξενοδοχείο, και πότε κάθεται γιά νά γελάσει μέσα στην ‘Ισπανό’ τού νεαρού ‘Αργεντινού τών οποίων χωρίς μεγάλη δυσκολία δαμάζει.

Τόν προπερασμένο χρόνο ή Λουλού νοικιάστηκε από τις 15 ‘Ιουλίου ως τις 15 Αύγουστου στην δίδα Συμόνη Σερίγν. Και τής έπρομήθευσε ένα ανταλλακτικό έρασστή. ‘Από τις 15 Αύγουστου και τις 30 Σεπτεμβρίου, ή Λουλού φώναζε ‘μαμά’ τήν κυρία ντε Νισσέλ, μιὰ ζωντοχώρα έλαφρά παρεξηγημένη. Και τής ξερωτάσε μέσ’ από μιὰ μισάνοιχτη πανιέρα έναν πλούσιο έμπορο καφέ από τή Χάβρη.

Πέρου, από τις 20 ‘Ιουλίου, ή Λουλού ήταν κόρη μιάς γοητευτικής θεατρίνας πού καθόταν στην ώραϊότερη βίλλα τού ώραϊότερου δρόμου τής λουτροπόλεως. Στο Παρίσι, έννοείται, κανείς δέ γνωρίζει τήν δίδα

ού προκάλεσαν μεγάλην συγκέντρωση κόσμου.

‘Ο Μουρούζης όπως συνήθως έτράβηξε τó σπαθί και ήρχισε παραπατών νά κυνηγά τούς πολίτας, ό δέ Παπαγγελής καίτοι έφερε μεγάλην στολή άξιοματικού τού Ιππικού μή έχων έίφος, έπηρε τήν θήκη τού Μουρούζη μαζί με τὰ λουριά και ήπλει και αυτός τόν κόμον.

Τό παράδοxon εκείνο θέαμα με τό όποιον οι ‘Αθηναίοι έγελούσαν πολύ καιρόν έκράτησαν άρεστήν ώραν.

‘Ο Μουρούζης και ό Παπαγγελής άφου διασέδωσαν επί μιάν περίπου ώραν εις τήν ‘Ομόνοιαν έπέστρεψαν άγκαλιασμένοι εις τó μέγαρον επί τής όδου Πειραιώς και έπασαν άναίσθητοι έκ της μέθης.

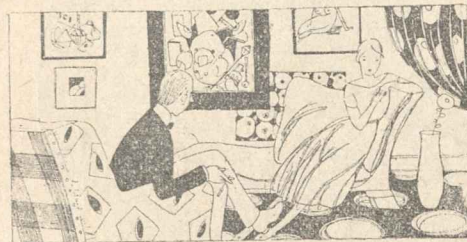
(‘Η συνέχεια εις τó έπόμενον)

Περδάνς ντε λά Μύρε, τού θεάτρου Καποσίν. Τέτοιος όμως είνε ό τίτλος της στίς κάτ-βίλτ. Και, παρ’ όλα αυτά, ή δις Περδάνς σέρνει με άρεστή άνάιδεια, ύφος μικρής εκθρονισμένης βασίλισσας. Τήν ήμέρα πού ή νορμανδή χωριάτισσα τής έφερε τó κοριτσάκι, τó κάλεσε ιδιαίτέρως, τού μπόκωσε τó στοματάκι με σοκολατένιες έκλαιε και τού είπε έμπιστευτικά :

— Καταλαβαίνεις μπεμπέκα μου, πρέπει νά εργαστούμε μεις ή δυο...Δέν ήρθα στή Σολεβίλ γιά νά κεντήσω καμβά, ούτε γιά νά διαβάσω τούς ‘Τρείς Σωματοφύλακες’ άνάμεσα σέ δυο πουνουλένια μαζήλάρια...‘Η παραμάνα πού μου είπε ότι καταλαβαίνεις από κόσμο, άφου δέν έρχεσαι γιά πρώτη φορά εδώ...

— ‘Ω, όχι κυρία...Παρντόν, μαμά μου...—Λοιπόν, βασίζομαι σέ σένα...Θά μου φέρης καλό κυνηγι...

— Πές μου λοιπόν κυρία, παρντόν, μαμά μου...Μήπως προτιμάς τούς χοντρούς ή

‘Η μαμά μου, μιὰ καλή κυρία...

τούς άδύνατους; ‘Εκείνους πού τρέχουν με αυτοκίνητο ή πού προχωρούν πεζή;...

— ‘Ακουσε με μπεμπέκα...Δέ με πολυσκοτίζει αν είνε χοντροί ή άδύνατοι...Φτάνει νάχουν λεφτά...‘Εγώ μπορώ νά σου έγερνω, ότι έχω μάτι γιά νά διακρίνω τόν γυνθώ, ότι έχω μάτι γιά νά διακρίνω τόν τζέντλεμαν με τó κρυμένο βιβλιάριο τών τσεκ...Λοιπόν ή δική σου δουλειά δέ θά είνε παρά νά μου φέρης εκείνον πού θά σου δείξω εγώ...

— Ναί μαμά...Και πώς θά πρέπει νά κάνω; Πέρου, με τήν κ. Μισσέλ έκανα πώς έπεφτα στά πόδια τού γέρον...

— ‘Οχι μικρή μου. Αυτό τó κόλλο φαίνεται από μακριά...‘Όταν θά σου δείξω κάποιο, θά κάνης ό,τι είνε δυνατόν γιά νά δρεθής στό πέρασμά του...Θά στέκεσαι στή μέση τού δρόμου και θά κλαίς σιγά...‘Αν δέ σέ προσέξει εκείνος, τότε θά κλάψης πιδ δυνατά...‘Ο κύριος τότε χωρίς άλλο θαβή ή νά σέ παρηγορήσει...Τότε θά τού φωνάξης: ‘Έχασα τή μαμά μου! πού είν’ ή μαμά μου ;’ Και εκείνος τότε θ’ αναλάβη νά σέ οδηγήσθι αυτός στή μαμά σου. Λοιπόν, άπολύστατα, θά σέ οδηγή σέ μένα, στή βίλλα, κι’ εσύ θά παίξης στόν κήπο ένφ έγώ θά κανονίζω τά ύπόλοιπα...Κατάλαβες;

— Ναί κυρία...Παρντόν, μαμά μου...

‘Η δις Περδάνς δγαίνοντας από τó καζίνο τής Σολεβίλ-λε-Μαλιν έμαρξάρισε, πάνω στόν βολάν ένός ύπεροχου δικτακλινδρου άμαξιού, έναν κομψό σπόρτμαν πού άναβε με περιφορητικό κίνημα με τόν χρυσόν άναπτήρα ένα πούρο τών τριανταπέντε φράγκων. ‘Η δις Περδάνς έτρεξε πρós τήν πλάξ κι’ έκανε νόημα στή Λουλού πού έπαίξε.

— ‘Ακουσε χρυσό μου, τής είπε, κύταξε καλά, εκεί κάτω, μπροστά στην είσοδο τού Καζίνου’ βλέπεις εκείνον τόν κύριο καθισμένον στό γκρενά και κίτρινο αυτοκίνητο ;...

— Ναί μαμά...Τόν κύριο δέ λες με τή γκριζα ρεμπούλνικα;

— ‘Ακριβώς...Θά τόν αναγνωρίσης;

— Χωρίς άλλο...Είνε πολύ οικ...

— ‘Εμβαθ ότι έπαίξε μακαρά από τίς πέντε ως τίς έξι...Αύριο, στίς έξι, θά γυρίξης γύρω από τά γκρενά και κίτρινο αυτοκίνητο. Θάρχισης τή σκηνή με τά κλάματα πού σου είπα, κι’ αν εκείνος παραδοθή, όπως έλπίζω θά μου τόν φέρης στή βίλλα πού θά τόν περιμένο.

— Μαμά, μέινε ήσυχη. Θά τόν καταφέρω τόν κύριο σου...

Τό άλλο άπόγευμα, στίς έξι ακριβώς, ή Λουλού ήταν στή θέσι της. Δέν περίμενε πολλήν ώρα. ‘Ο σπόρτμαν θήκε από τó Καζίνο σφιρίζοντας ένα σκοπό τζέξ. Πι δάκρυα τής μπεμπέκας τράβηξαν τήν προσήχ του. ‘Ενφ παρηγορούσε τή Λουλού με μιὰ τρυφερότητα έντελώς πατριική, μιὰ κρυφά γνωστή στην πλάξ πέρασε. ‘Ο σπόρτμαν τής μίλησε :

— Νά ένα καϊμένο κορτσάκι πού δέν πάραφι άμφιβολία πώς έχασε τή μαμά σου...τί λέτε ;

— Είνε ή Λουλού κύριε...‘Η μαμά της, μιὰ πολύ ώραία κυρία, κάθεται σ’ ένα κήλο εκεί τή βίλλα, κοντά στό σταθμό.

‘Ο σπόρτμαν αισθάνθηκε μέσα του τούς πειρασμούς...Μιὰ πολύ ώραία κυρία...Γιατί νά διστάζης περισσότερο;...Δέ θέτω άνοησία του νά μη χρησιμοποιήσθι τήν έμκαρία τής χαμένης μπεμπέκας ;...

‘Επιασε λοιπόν τή Λουλού άπ’ τó χέρι και τής είπε γλυκά :

— Μην κλαίς μικρό μου...Θά πάμε νά δρούμε μαζί τή μαμά σου...‘Ελα, μην κλαίς...πάμε...

Τώρα, περπατούσαν πλάι-πλάι στό δρόμο τών Μπάνιων. ‘Η Λουλού δέν έχυνε πιά τó νόφελα δάκρυα. ‘Ο σπόρτμαν άνειρεύόταν μ’ άνοιχτά μάτια τήν ώραία μαμά πού αλίγο θά τού εξέφραζε τήν εύγνωμοσύνη της. ‘Εξάφνα όμως, ή μικρούλα στάθηκε έκπληκτη: Στο αντίθετο πεζοδρόμιο, ή κυρία ‘Ορτενσία, πού είχε φτάσει μόλις άπ’ τó Παρίσι, άνοιξε τήν άγκαλιά της στή Λουλού πού φώναζε :

— Μαμά! Μαμά!!!

Και, χαρούμενη, ώρμησε πρós τήν άληθινή της μαμά...

‘Ο κομψός σπόρτμαν κύταξε, έκπληκτος τó συγκινητικό σύμπλεγμα. ‘Εξέτασε, χωρίς μεγάλον ένθουσιασμό τήν στοργική μαγειρίσσα πού τó φεγγαρότο μούτρο της έπλαισιώοντο από ένα μικρό ψάθινο καπέλο κομικώτατο. Και σκέφθηκε :

‘Μιὰ ώραία κυρία ή μαμά της;... Τί περιβολικός είν’ ό κόσμος...’

Και, διακριτικά, πήρε τόν πρώτο δρόμο άριστερά γιά νά γυρίσθι στό Καζίνου.

Μεταφραστής: Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΡΕΛΛΑ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Κεντημένος από τήν περιέργειαν, έπροχώρησε κι’ έκύταξε πρós τó παράθυρο όπου είχε ιδή τήν πρώτη φορά τó χλωμό πρόσωπο. ‘Ηταν άνόμη εκεί: και ήταν τó πρόσωπο μιάς γυναίκας, χλωμής, με όρθάνοιχτα μάτια, πού τούκανε νεύματα. Τήν ίδια όμως στιγμή, ένα στίβαρό χέρι έτύλιξε τόν λαμό της και τήν τράβηξε πρós τά όπισω, ένφ τά παρατεταμένα τού παραθύρου έκατέβαιναν άποτόμως.

Τί έσημαιναν όλα αυτά; ‘Ενα στίβαρό άνδρικό χέρι και μιὰ αιχμαλώτος...‘Η σκέψη του πέταξε άμέσως πρós τόν περιεργον και μυστηριώδη άνθρωπον πού ένδιεφέρετο τόσο πολύ γιά τó καλόν τής άνθρωπότητος. Τά χέρια όμως τού γιατρού Βάρλιγκ, αν και μεγάλα, ήταν κάτωσπρα και λεπτά.

III

Είς τó τέλος τής έβδομάδος, ό Κράνλεϋ Μπέβεργτον είχεν έγκληματισθή άρκετά εις τó μέρος εκείνο. ‘Εδέχθηκε τήν τύχη του, αν όχι με ένθουσιασμό, τουλάχιστο χωρίς μεγάλη στενοχωρία.

Όλην τήν πρώτην έβδομάδα, ό Μπέβεργτον δέν έκατάλαβε τίποτε τó έξαιρετικόν πού ν’ άφορσέ τόν δόκτωρα Βάρλιγκ. ‘Ο διαπερηές εκείνος γιατρός ίσως νά είχεν έξαφανισθή από τó πρόσωπο τής γής, άφου δέν τόν έβλεπε πουθενά. ‘Αλλά ούτε ή συντροφιά τού κηπουρού Γιάννη δέν τού προκαλούσε καθόλου τó ένδιασέρον: ό Γιάννης έφαινετο πάντα πειδ σιωπηλός, σκυθρωπός, άφοσιωμένος στέ λαχανικά του και διαρκώς έμουρμούριζε γιά τήν άναχώρησι τού ‘Αλφ. ‘Ηταν εύκολο νά καταλάβη κανείς ότι έθεωρούσε τόν Μπέβεργτον ως παρεϊσακτον. Δέν ήταν εύκολο νά έξακριβόσθι κανείς τόν βαθμό τής φιλίας πού τόν είχε συνδέσει με τόν ‘Αλφ. ‘Ηταν όμως βέβαιον ότι ό γέρος έθεωρούσε τόν ‘Αλφ ως μοναδικόν σωφρέ. ‘Εκτύταξε τόν Μπέβεργτον όταν έκαθάριζε τó αυτοκίνητο και διαρκώς έμουρμούριζε άποδοκιμαστικά. Πάντα όμως έμεινε σέ άπόστασι, σάν νά έσοδείτο τó αυτοκίνητο και τά έξαγρήματά του.

‘Ο Μπέβεργτον έστενοχωρείτο φοβερά, άφου δέν είχε καμμιά άσχολία. Όλην τήν έβδομάδα είχεν ώδηγήσει τó αυτοκίνητο μιὰ μόνη φορά. Και δέν μπορούσε νά καταλάβη γιατί είχεν ένα τόσο πολυτέλές αυτοκίνητο, άφου δέν τó χρησιμοποιούσαν. Τήν μόνην φοράν πού είχε βγύ, ώδήγησε τήν κυρίαν Φέλντερ στά καταστήματα γιά νά κάμη μερικά άγορές. ‘Οι τρόποι τής κυρίας άπέναντί του ήταν άρκετά περιεργοί, και είχεν έξαφανισθή ή χάρις εκείνη πού είχε παρηγορήσθι ό νέος στην άρχή. ‘Ηταν γι’ αυτόν ό μισθωτός ύπνρέτης και τίποτε περισσότερο. Τά έδινε διαταγές σάν νά ήταν αυτόματα. Μόνον άργά τó άπόγευμα τού χαμονέλασε, καθώς τού ξαναείπε ότι ήταν καλός οδηγός αυτοκινήτου.

‘Ο Γιάννης πού παοατηρούσε, ένφ έμπαζε τή μηχανή στό γκαράζ, και έκανε άποδοκιμαστικές χειρονομίες.

— ‘Ο ‘Αλφ, ώδηγούσε καλύτερα, είπε.

— ‘Αλήθεια ;

ΤΟΥ ΔΡΚΤΩΔΣ ΒΑΡΛΙΓΚ

Δραματικόν μυθιστόρημα τού ‘Αγγλου
συγγραφέως ΚΑΡΛΤΟΝ ΝΤΑΙΒΗ

— Και πάντα μου έφερε κάτι όταν έπήγαινε στην πόλι.

— Τί σου έφερε ;

— ‘Ο,τι ήθελε.

— Θά σου φέρω κι’ εγώ κάτι όταν ξαναπάω. Τί θά επιθυμούσες όμως ;

— Δέν ξέρω.

— Τότε τί νά σου φέρω ;

— ‘Ο ‘Αλφ τó ήξερε.

‘Από τήν πρώτη στιγμή πού είδε τόν Γιάννη τόν έθεωρησε παλαβόν, και τώρα δέν είχε καμμιάν άμφιβολία. ‘Ηταν μιὰ άφηρημάδα και κάτι τού παιδικό στά μάτια αυτού τού γέρον με τή μελαγχολική έκφρασι. ‘Ο Μπέβεργτον έγινε τρυφερός άπέναντί του. ‘Ακουμπησε τó χέρι στούς κυρτωμένους ώμους τού

σιντρώφου του, και τόν έθάψευσε σχεδόν καθώς τού έλεγε :

— Θά σου φέρω κάτι, όταν ξαναπάω στην πόλι.

— ‘Ο Γιάννης έχαμονέλασε.

— Πάμε, είπε. Θά σου κάμω ένα τσαί, αν και δέν ξέρεις νά οδηγής αυτοκίνητο όπως ό ‘Αλφ.

— Τό παραδέχομαι, Γιάννη. ‘Ο ‘Αλφ, θά ήταν φαινόμενον οδηγού. ‘Αλήθεια, πιδ ήταν τó άλλο του όνομα ;

— Τόν έλεγαν ‘Αλφ, μονάχα !

‘Ενφ έπιναν τó τσαί, ό Γιάννης παρηγολούθει με τρόπον τας κινήσεις τού Μπέβεργτον πού άνοβε ένφ σπύριτο.

— ‘Ηλθε και αυτός μαζί σου ; είπε με μιὰς.

— Ποιός αυτός ;

— ‘Ο γιατρός, έπιθίρισεν ό γέρος.

— ‘Οχι. Μονάχα ή κυρία Φέλντερ.

— Δέ μου άρέσει νά τόν βλέπω νά πηγαινει πουθενά, είπε.

— Γιατί ;

— Αυτή πάει πάντα...

‘Εσταμάτησε, έβριξε μιὰ ματιά στην πόρτα, και ένυνέχισε με χαμηλότερη φωνή :

— Μήπως σου είπε νά κάμης τίποτε άλλο;

— Τί άλλο; Τί θέλεις νά πής ;

— Νά μή τού τó επιτρέψης. Αυτό μονάχα.

— Τί θά μπορούσε νά μου ζητήσθι ;

— Θά τó ιδής πολύ γρήγορα.

Δέν θέλησε νά δώση περισσότερες έξηγήσεις. ‘Επειτα έπρόσθεσε με μυστηριώδες ύφος :

— Πρόκειται νά σκάψω ένα λάκκο.

— ‘Ενα λάκκο ; Και τί θά σου χρειαστή ;

— Ίθά θάφω μερικά χέρια...

— Γιατί δέν τά καίς ;

— Αυτός θέλει νά τά θάψουμε.

— ‘Οραία, τότε κάνει τήν κηδεία του.

— ‘Οχι, είπεν ό Γιάννης, κάνει τήν κηδεία τών άλλων.

Θά ήταν παραφροσύνη, φυσικά, τó νά θέλη κανείς νά κουβεντιάσθι σοβαρά μ’ αυτόν τόν ήλίθιον. ‘Ο Μπέβεργτον όμως ήταν εύχαριστημένος γιατί κατώρθωσε κάπως ν’ άποκτήσθι τήν συμπάθειά του. ‘Ο νέος έσχημάτιζε πάντα περισσότερο τήν πεποίθησιν, ότι ό γέρος θά είχε φαντασθή πώς συνέβη κάτι τó τραγικόν εις τόν προηγούμενον σύντροφόν του. Φυσικά, ό Μπέβεργτον δέν τού άνέφερε τή σκηνή τής άνατροπής τού αυτοκινήτου, γιατί ό γέρος θά έτρέλαινετο στά καλά.

Τό πρωί τής έπομένης, ένωρίς, ό Μπέβεργτον τόν άκολούθησε, γιά νά παραστή στό σκάψιμο τού λάκκου. Χωρίς όμως νά τó περιμένει δρέθηκε μπροστά στόν δόκτωρα Βάρλιγκ, πού είχεν έλθει γιά τήν αυτήν αίτία. ‘Ο γιατρός έστέκετο άπάνω στόν μεγάλον λάκκον, και παρακολουθούσε με τó βλέμμα τήν σκαπάνη τού Γιάννη.

— Καλημέρα σας, κύριε.

— ‘Α, καλημέρα Μπέβεργτον, άπάντησε ό γιατρός. ‘Εχουμε θανμάσιον καιρό σήμερα. ‘Υπάρχει πολλή ζωή στό φως τού ανατέλλοντος ήλιου σήμερα.

— ‘Ασφαλώς θά κάμη πολλή ζέστη.

— Ζέστη, βέβαια. Και αυτή είνε ή ζωή, τó φως, ή φλόγα, ή ένέργεια.

Κι’ έπαράτησε πολύ από σιμά τόν σωφρέ του. ‘Ηταν ή πρώτη φορά πού ό Μπέβεργτον τόν έβλεπε στό ύπαιθρον. Και καθώς έφωτίζοντο τόσο από τόν ήλιο, τά μάτια τού γιατρού έφαινοντο τόρα άκόμη πειδ παράξενα. Είχαν κάτι τó προκλητικό και μιὰ περιέργεια πού δέν μπορούσε νά κρυφθή από τήν συνειδημένη εύγένεια τών τρόπων του.

— ‘Αλήθεια, είπεν αβντιβώς, δέν είσαι τελείως καλά. Πρέπει νά σου δώσω ένα τονωτικό.

— Σας δεβαίω, ότι είμαι τελείως καλά.

— Νομίζεις, νομίζεις. Πάντα έτσι συμβαίνει με ανθρώπους σάν κι’ εσένα. ‘Αφήνουν τó κακό νά προχωρήσθι και μετά φωνάζουν τόν γιατρό.

‘Εκαμε μεταβολή και έφυγε. ‘Ο Γιάννης έξακολουθούσε τήν εργασίαν του.

— ‘Αργότερα, τήν ίδια μέρα, τó τονωτικό δρέθηκε στό σπατάκι, αλλά ό Μπέβεργτον δέν

μόρεσε να μάθω ούτε ποιός το έφερε ούτε ποιά ώρα. Τό βρήκε επάνω στο τραπέζι, όταν έβγαινε από το γκαράζ. Ήταν ένα από τα συνειθισμένα πουκαλάκια φαρμακείου, με μιά ετικέτα που έγραφε: «Τονωτικό». Ένα κολλάριον του γλυκού τρις της ημέρας. Ταράσατε την φίλην; Τό εξέταζε ακόμη, όταν ήλθε ο Γιάννης.

Τα μάτια του γέροντος καρφώθηκαν άμέσως στο πουκαλάκι. Έπέταξε άργα τα βαριά του παπούτσια σε μιά γωνιά του δωματίου κ' έπροχώρησε προς το τραπέζι. Ο Μπέδερτον, καθώς ήταν απασχολημένος με το άνοιγμα της μπουκάλας, δεν μπόρεσε να ιδεί την περιέργεια με την οποία ο Γιάννης παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις.

— Τι κάνεις εκεί; του είπε μετά.
— Είπε το φάρμακο που μου έστειλε ο γιατρός.

— Αυτός σου είπε να το πάρεις;
— Δεν άκουσες το πρωί;
— 'Ο 'Αλφ δεν έπαιρνε τέτοια πράγματα.
— 'Αλήθεια; Νομίζω ότι δεν θα το πάρω ούτε εγώ.

Ο νέος έμυρσε το περιεχόμενο της μπουκάλας.

— Ούτε έμένα δεν μ' άρεσουν αυτά, είπε ο γέροντος καθώς έπαιρνε το πουκαλάκι από τα χέρια του Μπέδερτον και άρχιζε να το μυρίει. Βέβαια, το άναγνώριζα.

Ο Μπέδερτον άνοιξε το συρτάρι του τραπεζιού για να πάρει ένα κουτάλι, όταν άκουσε τον κρότο σπασμένου γυαλιού. Ο Γιάννης είχε πετάξει το πουκαλάκι στο πάτωμα και το φάρμακο χύθηκε ολόκληρο. Ο νέος τον έκινταζε με βλέμμα εκπλήξεως.

— Τι θα πη τώρα ο γιατρός; έρώτησε.
— Να μη του πης τίποτε. Θα σου κάμει πολύ καλό αυτό το φάρμακο αν το άφησες εκεί όπου είναι, απάντησε ο γέροντος ενώ τον έκινταζε πονηρά.

Έκείνη την νύχτα ο Μπέδερτον έδυσοκοιλήθηκε άρκετά να κοιμηθί. Πολλές σκέψεις έστριφογύριζαν στο μυαλό του, πρὸ παντός όμως τα λόγια του Γιάννη για το φάρμακο. Κι' ενώ ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του, ένιωσε πως άκουσε λαθραία βήματα σιμά στο ραούλο του. Έπρόσεξε καλύτερα, αλλά δεν άκουσε τίποτα πιά.

Τό πρωί των έκάλεσε ο γιατρός. Ήλθε η κυρία Φέλντερ να τον καλέσει και τον έμπασε στο σπίτι από την πίσω πόρτα. Ο γιατρός τον υπεδέχθη με ένα ευγενέστατο χαμόγελο. Του κτύπησε πάλι τον ώμο με το χέρι και του έπιασε το μπράτσο. Ή διαρκής αυτή εξέταση δεν άρεσε και τόσο στον Μπέδερτον: είχε δεχθί και κάμει τον σωφόρο, όχι όμως και να γίνει αντικείμενο πειραμάτων, και ήταν έτοιμος να εκφράσει την στενοχωρία του στον γιατρό.

— Έχεις καλύτερη όψη τώρα, του έλεγε ο γιατρός. Να μου πης όταν τελειώση το φάρμακο.

Ο Μπέδερτον ήταν έτοιμος να του πη ότι είχε τελειώσει, αλλά συγκρατήθηκε από μιά άνεξήγητη δύναμι κ' έσώπασε. Έπειτα έχαμογύλασε, ενώ έκανε ένα καταφατικό νεύμα.

— Πρόσεχε να το παίρνεις τακτικά, επέμεινε ο γιατρός. Έχω μεγάλη εμπιστοσύνη στην αποτελεσματικότητα του φαρμάκου.

Η έπιμονή αυτή του γιατρού και κάτι το αγωνιώδες που διακρίνεται στη φωνή του, έμεγάλωσαν τις διπορίες του Μπέδερτον που άρχισε να φαίνεται πειδί έπιφυλακτικός. Τό βλέμμα του νέου έγινε τόσο διαπεραστικό, ώστε να ήρεμα μάτια του γιατρού σχεδόν έθάμψωσαν. Έπιθύρισε ακόμη μερικάς φράσεις για την αποτελεσματικότητα του τονωτικού και έστράφηκε προς το άλλο μέρος. Ο Μπέδερτον, ένιωσε τότε ότι δεν τον έ-

χρειάζεται άλλο τίποτε, και έφυγε.

Με τα χέρια στην τσέπη και τό σιγερέττο στα χέλια, έκαμε σχεδόν τον γύρο όλου του σπιτιού, πού έφαινετο έρημον, με την βεβαιότητα, ότι ο γιατρός Βάρλιγκ ήταν ένας άρκετά παράξενος και μυστηριώδης άνθρωπος και διερωτώμενος πότε θα του ζήτησαν τις υπηρεσίες του ως οδηγού αυτοκινήτου... Η δουλειά του, βέβαια, ήταν λιγότερο κοπιαστική από κάθε άλλην. Δεν έκανε σχεδόν τίποτε, είχε τροφήν άφθονη και έλεγκη και ένα φωστήρα της έπιστήμης γεμάτον ένδιαφέρον για την ύγεια του. Τι μπορούσε να έπιθυμήσει καλλότερο;

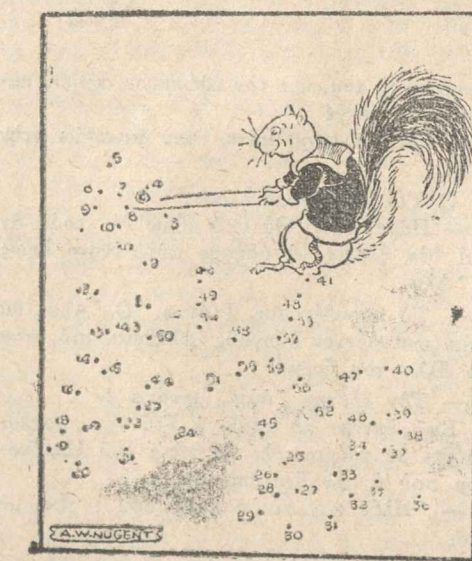
Έπειτα, όταν βρέθηκε έξω, από τον θάμνον όπου είχε ιδεί τό γλωμά πρόσωπο που τον παρενόησε, έόρκισε τό βλέμμα προς τό παράθυρο, και είδε ότι όχι μόνον δεν υπήρχε κανείς, αλλά ήταν τώρα διάπλατα άνοιχτό. Κ' έστάθηκε λίγες στιγμές με τό βλέμμα καρφωμένο στο παράθυρο αυτό. Ποιός έμενε εκεί πάνω; Τι είχε συμβή; Σε ποιόν άνηκε τό μεγάλο ένέριο χέρι; Έσκέφθηκε μήπως όλα αυτά ήταν φαντασία του. Έκείνο τό σπίτι όμως, με τους ανθρώπους που φιλοξενούσε, του προκαλούσε άρκετές ύποψιες...

Πολλά πράγματα τον στενοχωρούσαν και πρὸ παντός τό γεγονός ότι δεν είχε κανέναν που να τον βοηθήσει να προσανατολισθί. Ή κυρία Φέλντερ, που είχε φανή τις πρώτες ημέρες τόσο ευγενική απέναντί του, τώρα ήταν έπιφυλακτική. Πολλές φορές την είδε νευρική και σάν τρομαγμένη ή στενοχωρημένη. Ασφαλώς, τίποτε δεν θα κατόρθωνε να μάθω από αυτήν. Όσον για τον γιατρό.

Στό σημείον αυτό ο Μπέδερτον έγινε πολύ σκεπτικός. Αυτός ο άνθρωπος τον άνηυχοσε σοβαρώς. Και ο Γιάννης; Και αυτός άποτελούσε ένα αίνιγμα με τις μισές φράσεις και τα μασμένα λόγια. Τίποτε δεν μπορούσε ν' άποσπάζει από τον γέροντα τό θετικό και σαφές.

Την ώρα που γεύματος ο Μπέδερτον ήρώτησε τον Γιάννη πως έήγγιανε τό σκάφημο και έμαθε πως ή εργασία είχε τελειώσει.

— Πότε λοιπόν θα θάψης τα χόρτα;
— Τα κάψαμε, απάντησε ξερά ο γέροντος.
— Πές μου, Γιάννη, ποιός μένει στο δω-

Ο κύριος Νυφίδης βγήκε δια πρωϊνό περπάτο αλλά δεν ξέχουμε τί είδος μεταφορικό μέσο χρησιμοποιεί.

Εάν θέλουμε να τό θυώμε, υπορώμε να άρχίσουμε από τον άριθμό 1, σφόντες εύθείας γραμμής από τον ένα άριθμό στον άμέσως άριθμητικώς έπόμενον έως ότου φθάσουμε εις τον τελευταίον άριθμόν, τον 59, όποτε θα ίδώμε τι περιέργους περιπάτους κάνει ο κύριος Νυφίδης.

μάτιο του πρώτου πατώματος, στο πρώτο διαπάνω από τον διάδρομο;

Καθώς έκανε την έρώτηση αυτήν, έκινταζε καλά τον γέροντα κ' έπαρετήρησε ότι τα λόγια του έπρόκάλεισαν ένα αίσθημα φόβου που διεκρίνεται στο μάτι του Γιάννη.

— Δεν ξέρω, έμυρομήρισε ο γέροντος.
— 'Αλήθεια;
— Γιατί με ρωτάς;
— Έπειδή ένόμιζα ότι θα ήξερες...
— Και πως θα τό ήξερα;

Καθώς έλεγε αυτά, πέρασε από τό πρόσωπο του γέροντος μιά λάμψη πονηρίας, που τον διέφυγε του Μπέδερτον.

Έπειτα συνέβη ένα γεγονός που τον έπαραξε ακόμη περισσότερο. Ή κυρία Φέλντερ του έλεγε να είναι έτοιμος με τό αυτοκίνητο για τις έντεκα τη νύχτα. Αυτό συνέβη τρεις μέρες μετά που έμαθε από τον Γιάννη ότι είχαν κάψει τα χόρτα και τις ρίζες. Έπειδή ήταν ή πρώτη φορά που έχρησιμοποιούσε τό αυτοκίνητο την νύχτα, ο Μπέδερτον έσκέφθηκε ότι έπρεπε να είναι προσεκτικός. Ή κυρία δεν του έλεγε πού θα έπήγγιαναν και αυτός δεν μπορούσε βέβαια να ρωτήση. Έπρόσεξε μόνον, ότι ή κυρία ήταν πειδί γλωμά από άλλες φορές, ότι έφαινετο πολύ στενοχωρημένη και νευρική.

Έννοείται, ότι αυτός είχε σκεφθί πολλές φορές για τις σχέσεις της με τον γιατρό Βάρλιγκ. Στην αρχήν ένιωσε, ότι δεν ήταν παρά μιά έπιστάτεια του σπιτιού. Είχε όμως μεγάλη οικειότητα με τον γιατρόν, πρὸς που τον έβαλε σε μεγάλες ύποψιες.

Αυτό όμως που τον άπασχολούσε περισσότερο, ήταν ή εξαφάνιση του γλωμά που προσώπου από τό γοναίον παράθυρο. Σε ποιόν άνηκε τό πρόσωπον εκείνο, και τί είχε άπογίγει;

Έπωφελούμενος της έλευθερίας που άφείδαν εις τους ύποτιθεμένους συμπαράτους του άμερικανούς, έτόλμησε να ρωτήση τον διον δόκτωρα Βάρλιγκ. Αυτό συνέβη μιά μέρα προτού ή κυρία Φέλντερ τον διατάξει ν' έχη έτοιμο τό αυτοκίνητο για τις έντεκα τη νύχτα. Ο Γιάννης ήταν απασχολημένος στον κήπο. Ο Μπέδερτον ήταν μόνος κ' έδιάβαζε έφημερίδα, όταν ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο γιατρός, γελαστός και ευρημοχικός.

— Μην άνησυχείς, φίλε μου, του έλεγε ο θωός έμπαινε μέσα. Ήλθα να ιδω τί κάνει άσθενής μου άφου δεν παρουσιάστηκε ο διος να μου φέρη νέα του.

— Δεν έχω να σάς πω μεγάλη πράγμα γιατρός μου. Άπλως είμαι καλά.

— Καθώς βλέπω, τό τονωτικό μου σε έκαμε καλό. Έτελείωσε τό πουκαλάκι;

— Έως την τελευταία σταγόνα.

Ο γιατρός τον έπλησίασε, του έπιασε τον σφυγμό, του εξέτασε τό μάτι και έμεινε πολύ ικανοποιημένος. Τέλος του έλεγε, ότι θα του έστελνε και άλλο δυναμωτικό.

— Νομίζετε, ότι έχω ανάγκη, γιατρός μου;
— Βέβαια, πού έχεις ανάγκη. Γιατί θέ σου τό έδινα άλλως τε;

— Αυτό ήθελα να ρωτήσω κ' εγώ.

— Γιατί σου δίνω τό δυναμωτικό;

— Άκριβώς.

— Τι έννοεις;

— Αυτό που λέω. Δεν ήμουν ποτέ τόσο καλά εις την ζωήν μου, όσον τώρα.

— Καλά, καλά... Έσύ δεν μπορείς να έφης την πραγματικήν κατάστασιν της υγείας σου.

— Νομίζω, ότι μπορώ να κρίνω πως άσθάνομαι τον εαυτόν μου.

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

— Τό υπερφυσικό; Ποιός μπορεί να πη ότι υπάρχει όριον μεταξύ εκείνου που άπάχει και εκείνου που φαίνεται; Ποιός έμπόρεσε ακόμη να διακρίνη τό όραμα από την πραγματικότητα;

Αυτά έλεγε εις την παρέαν του εις τό καφενεϊον, ο Ραμπάλντ, ροφών την μπύραν του. Καί διηγήθη εις τους φίλους του μίαν ιστορίαν του δημοσιογραφικού του βίου:

— Πρὸ τριών χρόνων, ήμουν ταξιδεύων ρεπόρτερ, ο διευθυντής της έφημερίδος με έκάλεσε και μου έλεγε: ότι τηλεγράφημα από τη Φότζια άνήγγελε σιδηροδρομικήν καταστροφήν εις την γραμμήν της Νεαπόλεως. Είς την έξοδον ένός τούνελ έγινε σύγκρουσις. Τριακόσιοι περίπου νεκροί. Θάγονια με πετρώματα έκάησαν. Μου έδωσαν έντολήν να πάω επί τόπου και να στείλω περιγραφάς.

Μετά μίαν ώρα ήμουν εις τον σταθμόν. Είς τας δύο από τα μεσάνυχτα έφθασα εις τό μέρος της καταστροφής. Μία σκληρή πρωτοφανής φρίκη παρουσιάσθη μπροστά μου.

— Από τα συντρίμματα οι εργάται έδωσαν πτώματα υπό τό φως δάδων. Ένα όμως θέαμα ιδιαιτέρως με έπληξε. Κατά μέρος, μακριά από τα άλλα πτώματα, εις τα συντρίμματα του ειδικού ταχυδρομικού βαγονιού, έπάνω εις τους ταχυδρομικούς σάκους ήτο ένας ταχυδρομικός ύπάλληλος. Έφαινετο σάν να έκοιμάτο. Ή άσπρότης του προσώπου του, όμως μου έδειξε ότι ήτο νεκρός. Κάποιος, ίσως έπιθεωρητής των σιδηροδρόμων, έδιδε έξηγήσεις:

— Αυτός, έλεγε εις ο μόνος, μαζί με τον μηχανοδηγό, που έσκοτώθηκε από τό προσώπικόν. Οι άλλοι έπήρσαν έγκαίρω, και έγλύτωσαν με μερικά τραύματα. Όταν άντελήφθησαν τό έξ άντίθετον έρχόμενον τραϊνόν, οι έπιβάται εξαφνισθέντες από τα συντρίμματα προσεπάθησαν να σωθούν. Ο άλλος ύπάλληλος που ήτο εις τό ταχυδρομικό βαγόνι, του έλεγε να πηδήση και σωθί, άλλ' αυτός του άπήντησε, ότι τό καθήκον του ήτο να φυλάξη τό ταχυδρομείον. Και για τό καθήκον έσκοτώθη!

Λευκό τό πρόσωπό του έδειχνε μιάν περιεργον γαλήνη. Και έφαινετο σάν να φρουρούσε ακόμη τους ταχυδρομικούς σάκους.

Κατέφυγα εις ένα καφενεϊον του τόπου, και έγραφε διαστικά την πρώτην έντύπωσιν μου δια να την στείλω τηλεγραφικώς εις την έφημερίδα. Άλλ' ένα αίσθημα καταπτώσεως άργανικής με είχε κυριεύσει. Ή λάμπα του δωματίου μόλις έφώτιζε άμυδρά. Αίφνης έθυμήθηκα τον άφανή ήρωα που έφύλαγε και νεκρός ακόμη τους ταχυδρομικούς σάκους. Την στιγμήν εκείνην έμπήκε εις τό καφενεϊον ο σιδηροδρομικός έπιθεωρητής. Τόν ήρώτησα αν έγνώριζε λεπτομερείας περί του νεκρού.

— Ο ταχυδρομικός ύπάλληλος. Δεν τον γνωρίζω. Τό μόνον που ξέρω είναι ότι κατήγετο από την Σαρδηνία, μου άπήντησε. Δεν ξέρω αν έχη οί: γένεια...

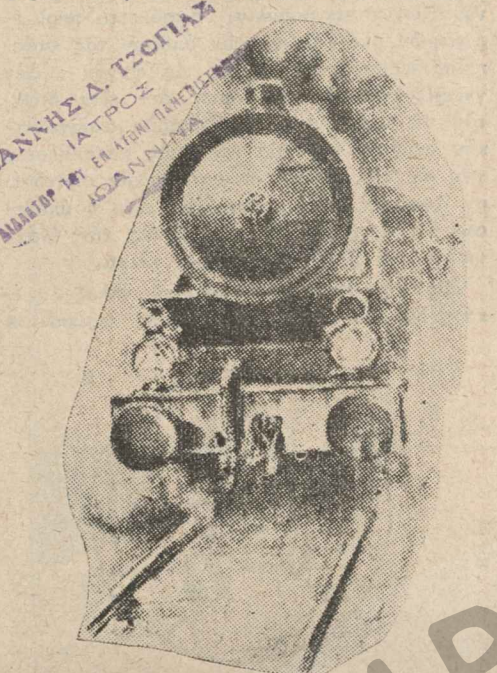
Αυτό ήτο τό μόνο που μπόρεσα να μάθω. Και έσπυλλογιόμουν την δυστυχισμένην οικογένειαν του που θα έμάθαινε εκεί πέρα εις τό νησί την συμφοράν. Ή χήρα, τα όρφανά... Δεν θα έβλεπαν ποτέ πλέον τον αγαπημένο των!

Τό καθήκον μου μου έπέβαλε έν τούτους να άφήσω τας όνειροπολήσεις και να γράψω την άναπόκρισιν μου. Άλλ' άφου έτελείωσα έγούσια εις τό μέρος της καταστροφής

και έπλησίασα εις τον σκοτωμένο ταχυδρομικόν. Έμαθα εις αυτό τό μεταξύ, ότι ώνομάζετο Ντιόσσου.

Οι καραμπινιέροι τον είχαν τοποθετήσει κατά μέρος, μακριά από τους σάκους. Τό φως της ημέρας έαπλώνετο πλέον επάνω εις την ήρεμον μορφήν του.

— Δεν πρέπει να μείνη άγνωστη ή μορφή του, έσκέφθηκα. Και τον έφωτογράφησα. Άνεχώρησα ήσυχος, διότι είχα εις την τσέπην μου την εικόνα του άφανούς ήρωος, και την εικόνα αυτήν δεν την έδιδα εις

Ευτυχώς τό τραϊνόν δεν έτρεχε πολύ.

Την έφημερίδα μου, αλλά θα την έστειλα εις τους συγγενείς του, δια να τους παρηγορήση εις την δυστυχίαν των.

Όταν επέστρεψα έκαμα πάλιν δυνατήν έρευναν δια να εύρω την οικογένειαν του σκοτωμένου. Έγραφα εις τους δημάρχους της Σαρδηνίας, έγραφα εις τον νομάρχην ζητών πληροφορίας. Έπί τέλους ένας δήμαρχος άπομακρυσμένου χωριού μου άπήντησε ότι ο Ντιόσσου δεν άφίκε κανένα άπολύτως συγγενή δια να τον λάβω.

Ο μόνος λοιπόν που ένδιεφέρεθη δι' αυτόν ήμουν εγώ. Καί την φωτογραφίαν, την οποίαν έκαμα δια την οικογένειάν του την έφύλαξα εις άνάμνησιν.

Έπέρασε ένας χρόνος. Κατά τον περασμένο Μάιον ένα στασιαστικό κίνημα των χωρικών εις την Πούλιαν με άπεχώρεσε να τρέξω έως εκεί δια δημοσιογραφικήν έρευναν. Έφωνα τό θράδυ με τό τραϊνόν των πέντε και σαράντα. Ή νύκτα ήτο άρκετά δροσερή και τα τζάμια των παραθύρων ήσαν κλειστά. Ήμουν μόνος εις τό διαμέρισμα και έδιάβαζα ένα τελευταίο μυθιστόρημα, τό όποιον είχεν ως θέμα τον άνευματισμόν, ο όποιος ήτο τότε της μόδας.

Ή σιωπή, ή γύρω γαλήνη, τό τρεμουλιαστό κούνημα του τραϊνόν με άποσπείριον και σε λίγο έπεσε τό βιβλίο από τα χέρια μου.

Τό τραϊνόν έτρεχε μέσα εις τους κάμπους έχόνετο εις τα τούνελ και έδωαινε κατάπιν σφυρίζοντα. Έξαφνου ένας θόρυβος με έξόπνησε. Μου έφαινετο, ότι κάποιος κτυπούσε εις τα τζάμια του παραθύρου έλαφρά. Έπρόσεξα, με

τά αυτιά μου τεντωμένα. Τίποτε... Έσκέφθηκα ότι ή κίνησις του τραϊνόν θα έκίνησε τα τζάμια τα όποια θα έτριξαν. Τίποτε φυσικώτερο. Άλλ' έπειτα από μίαν στιγμήν ο θόρυβος έπανελήφθη. Ένας κτύπος, ξηρός, νευρικός, σάν να προήρχετο από άνθρώπων διαστικόν.

Έσπρώχθηκα, άνοιξα τό παράθυρό μου και έκινταξα. Μετά μίαν στιγμήν κατελήφθη από τρώμον. Διότι διέκρινα μπροστά μου όρθιον κάποιον που με κύταζε. Άνετήθησα. Τότε τό φάντασμα έξηφανίσθη.

— Όνειρο! έσκέφθηκα. Συνέπεια ίσως του μυθιστορήματος που έδιάβαζα.

Και εξανάψα εις τον καναπέν, έκλεισα τα μάτια μου και προσεπάθησα να κοιμηθώ. Τό τραϊνόν εϊσέρχετο την στιγμήν εκείνην εις ένα τούνελ. Μου έφαινετο, ότι κάτι μου έπέλεε τό στήθος και μου συνεκράτει την άναπνοήν. Άλλ' ή νύκτα με κατέλαβε. Μετά μίαν στιγμήν θα είχα άποκοιμηθί. Άλλ' εκείνην την στιγμήν ακριβώς έφερα τό χέρι μου επάνω εις τό μέτωπό μου και — περιεργον πράγμα — μου έφάνη ότι ήτο παγωμένο. Έφερα έξ ένστικτον τό άλλο χέρι μου εις τό μέτωπο δια να ιδω αν και αυτό θα έδοκίμαζε τό ίδιο αίσθημα κρύου και άντελήφθη, ότι τό μέτωπό μου ήτο ξεστό. Και όμως, άνοίγων τα μάτια μου, άντελήφθη ότι δεν είχα κινήσει τα χέρια μου, τα όποια εύρίσκοντο έαπλωμένα κατά μήκος του σώματός μου.

Άνατριχίλα. Έκείνο τό παγωμένο χέρι που μου έχάδαψε τό μέτωπό δεν ήτο δικό μου! Έκινετα κραυγήν και σηκώθηκα.

Είδα τότε δια μίαν στιγμήν, εις τό ήμίφως του βαγονιού, ένα άνδρα, ο όποιος έστεκε όρθος μπροστά μου. Είς τό κεφάλι του φορούσε πηλίκον ταχυδρομικού ύπάλληλου. Κάτω από τό πηλίκον διεκρίνεται μιά έλαφρά πληγή, εκείνη ακριβώς που είχα διακρίνει εις τό πρόσωπο του ταχυδρομικού ύπάλληλου κατά την σιδηροδρομικήν καταστροφήν. Και τό άγχοστό στόμα του ένοιξε και έπαύερε τας λέξεις:

— Τό κόκκινο φανάρι!
Αυτό διήρκεσε ένα δευτερόλεπτον, σάν άστραπή. Έπειτα τό διαμέρισμα έμεινε κενόν. Τό φάντασμα είχε χαθί. Έβρέξα δυνατήν κραυγήν και έσπρώχθηκα εις τον καναπέ.

Έπειτα ξαφνικά, χωρίς να ξέρω γιατί, σάν να με έσπρωχνε ένα μυστηριώδες χέρι άόρατο, άνοιξα την πόρτα του βαγονιού και έρούχθηκα έξω στον κάμπο.

Ευτυχώς τό τραϊνόν την στιγμήν εκείνην δεν έτρεχε πολύ και έτσι δεν στατόθηκα. Όταν συνήλθα από την ταραχή που μου είχε προξενήσει ή πτώσις, εις απόστασιν διακοσίων περίπου βηματών είδα ένα φρικτό θέαμα. Μία τρομερά καταστροφή! Τό τραϊνόν μας είχε συγκρουσθί με ένα άλλο, τό όποιον ήρχετο από άντίθετη διεύθυνσι. Ήσπόντο φοναί, θηνοί, σπρίγματα κινδύνου. Και όλα αυτά άπέτέλουσαν ένα φρικτό πανδαιμόνιον.

Ήτο ή καταστροφή της 24 Μαΐου. ή όποια ήτο άλησμόνητη εις τα χρονικά των δυστυχημάτων. Και εγώ, ο έπιβάτης του τραϊνόν αυτού, εύρισκόμουν κατά γής άθικτος, ύγιής, ως εκ θαύματος.

Φυσικά ήμουν ο πρώτος δημοσιογράφος ο εύρεθείς εις τον τόπον του δυστυχήματος

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΟΥ

Ἡ ἱστορία ἐνὸς περιέργου Ἑπτανήσιου.—Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν Ρωσίαν.—Δὲν ζούαν εἰς τὰ ἀριστοκρατικά σαλόνια τῆς Μόσχας.—Τὰ ἐρωτικά του σκάνδαλα.—Γάμος εἰς ἡλικίαν 74 ἐτῶν.

Τὸ δαμόνιον τοῦ Ὀδυσσεύς ἐκληρονομήθη καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους Ἑλλήνας, οἱ ὅποιοι δὲν διστάζουν νὰ ἀποτολήσουν τὰς ἐπικινδυνωδετέρας περιπετείας δι' ἀναζητήσιν εὐτυχίας καὶ πλούτου. Μήπως ἡ ἱστορία τῶν εἰς Ἀμερικὴν μεταναστῶν μας δὲν θὰ ἐδίδοι θέμα εἰς πλείστα μυθιστορήματα καὶ δὲν θὰ παρῆεν ὕλικόν εἰς ἀναρίθμητα δράματα; Καὶ μήπως κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκικῆς δουλείας οἱ Ἕλληνες δὲν διεσπάρησαν ἀνὰ τὰ διάφορα σημεία τῆς γῆς εὐδοκίμησαντες καὶ πλουτίσαντες; Τὸ τυχοδιωκτικὸν πνεῦμα εἶνε ἐμφυτον εἰς τὴν φυλὴν μας. Μερικοὶ ὅμως ἐκφεύγουν τοῦ συνηθῆτος μέτρου καὶ ἀποτελοῦν ἑξαιρετικὰς φαινομενολογίας. Μία τοιαύτη εἶνε καὶ ὁ Σπύρος Μελάς.

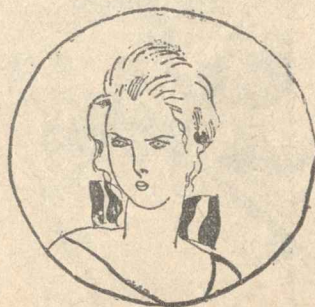
Ὁ Γάλλος λογογράφος καὶ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος Γκομπινὸ μᾶς διέσωσε τὴν ἱστορίαν ἐνὸς ἀπὸ τοῦς περιεργότερους τύπους τοῦ Ἑλλήνου τυχοδιώκτου, τοῦ μὴ ἱκανοποιημένου ποτὲ ἀπὸ τοῦ παρόντος ἀλλ' εὐχαριστομένου νὰ εὕρῃσκει πάντοτε μέσα εἰς περιπετείας καὶ πρὸ τοῦ ἀγνώστου. Ὁ περιεργὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ὠνομάζετο Σπύρος Μελάς, κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἑπτανήσον καὶ εὕρισκετο εἰς τὴν νησίδα Ἀντίπαρον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γκομπινὸ περιερχόμενος τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀντίπαρον διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ περίφημον Σπήλαιον τῶν σταλακτικῶν τῆς Ἀντιπάρου. Ὁ Γκομπινὸ ἀφηγεῖται τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑπτανήσιου τούτου, τὴν ὁποίαν, καίτοι δὲν τὸ λέγει ὁ συγγραφεὺς ἐν τούτοις θὰ τοῦ ἀφηγήθῃ δευτέρως ὁ ἴδιος ὁ Μελάς.

σπιστὴν του.

Χάρis εἰς τὸν προστάτην τοῦ στρατηγὸν κατ'ὀρθωσεν νὰ μῇ εἰς τὰ ἀριστοκρατικά σαλόνια τῆς Μόσχας. Εὐμορφος νέος, ἔξυπνος, ἔγινε σωστός Δὸν Ζουάν καὶ ἐκυρίευσεν τὸ φρόνιον τῶν καρδιῶν πολλῶν κυρίων τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου τῆς Μόσχας.

Τί συνέβη ἐκεῖ δὲν γνωρίζομεν. Τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Μελάς ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ρωσίαν καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐπρόκειτο περὶ ἐρωτικῶν σκανδάλων, τῶν ὁποίων τὰς συνεπείας φοβούμενος ἐτράπη εἰς φυγὴν; Δὲν γνωρίζομεν. Πάντως ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐγκατέλειπε τὸ λαμπρὸν στρατιωτικὸν στάδιον καὶ τὰς ἐρωτικὰς κατακτήσεις του εἰς τὴν εὐτυχὴ Μόσχαν χωρὶς σπουδαίαν ἀσφορίαν. Καὶ πιθανότερα εἶνε ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἐρωτικὰς θρωμοδουλειὰς τὸν ἠνάγκασαν... νὰ ἀλλάξῃ βιαστικὰ κλίμα.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἤλλαξεν ἐπαγγέλμα καὶ ἀπὸ στρατιωτικῆς περιεπλάκη

εἰς τὴν πολιτικὴν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἦτο τυχερώτερος. Καὶ μετὰ ταραχὴν καὶ ἐπικίνδυνον βίον ἐτῶν τινῶν ἠναγκάσθη νὰ δρατετεύσῃ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς ἀναζητήσιν καλλιτέρου ἐδάφους πρὸς δράσιν. Ἡ μεγαλόπολις αὕτη τῆς Αἰγύπτου τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὕρισκετο εἰς τὴν ἐμπορικὴν δημιουργίαν καὶ ἀναπτύξιν τῆς. Ὁ μεγαλεπήβολος καὶ πολυμήχανος Μελάς ἐκτέλεσθη, ὅτι ἡ καλλιτέρα ἀπασχόλησις ἦτο τὸ ἐμπόριον εἰς τὴν γῆν τοῦ Φαραῶ. Καὶ πράγματι ἤρχισεν ἐμπορευόμενος. Ἀλλὰ μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου εἶδεν, ὅτι ἤχηρε μίαν ἄλλαν χώραν παρέχουσαν περισσότερας ἐλπίδας ταχέως καὶ εὐκόλου πλουτισμοῦ, αἱ Ἰνδία. Καὶ δὲν ἐδράδυνεν νὰ τραπῇ πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Δὲν γνωρίζομεν τὰς λεπτομερείας τῆς διαμονῆς του καὶ τὸν ἐπιχειρήσεών του παρὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ ἱεροῦ Γάγγου. Ἐκεῖνον μόνον τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν εἶνε ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐργασιῶν του δὲν ἦσαν ὅποια τὰ εἶχε συλλάβῃ ἡ γόνιμος φαντασία του. Διότι βραδύτερον τὸν εὕρισκον ἐγκατεστημένον εἰς τὴν Πελοπόννησον πτωχὸν καὶ γηράσαντα.

Ἄλλ' ἂν εἶχον ἀσπρίσει τὰ μαλλιά του, ἡ καρδιά του ἦτο θαλερὰ ἀκόμη. Καὶ εἰς ἡλικίαν ἐβδομηκοντα ἐτῶν ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῇ ἕνα ὡραϊότατο κορίτσι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀκόμη φθάσει τοὺς εἰκοσι Μαίους. Αὐτὴ ἴσως ἦτο ἡ τολμηροτέρα τῶν τυχοδιωκτικῶν ἐπιχειρήσεών του. Καὶ δυστυχῶς δὲν γνωρίζομεν κατὰ πόσον εἶχεν ἐπιτυχίαν εἰς αὐτήν.

Τὸ ἀνήσυχον ἐν τούτοις πνεῦμα του δὲν τὸν ἄφηνε νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ ἴδιο μέρος. Καὶ μίαν ὥραν προΐαν ἀναγ-

γέλει εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν ἀπόφασιν ὅπως μεταθίγῃ εἰς τὴν μικρὰν νησίδα τοῦ Αἰγαίου, ἣ ὅποια εἶχε τότε ἐλαχίστους κατοίκους, τὴν Ἀντίπαρον.

Ἐκεῖ τὸν ἐκυρίευσεν ἕνα ὄνειρον, νὰ καλλιεργήσῃ ἀμπελοῦν καὶ συναγοισθῇ τὸ κρασί τῆς Σαντορίνης, τῆς γειτονικῆς νήσου τοῦ Αἰγαίου.

Πλὴν τοῦτου εἶχε μίαν ἄλλην ἐμμονὴν ἰδέαν: νὰ κάμῃ ἀνασκαφὰς καὶ ἀνεύρῃ ἀρχαῖα γλυπτικὰ ἀριστουργήματα, μετὰ τὴν πώλησιν τῶν ὁποίων εἰς ἀρχαιοκαπηλοὺς θὰ ἠδύνατο νὰ πλουτίσῃ.

Δὲν γνωρίζομεν δυστυχῶς ἂν ἐπέτυχεν εἰς τὰ περίεργα σχέδια του. Πάντως δὲν εἶνε γνωστὰ ἀνακαλύψεις ἀρχαίων μνημείων εἰς τὴν Ἀντίπαρον, οὔτε τὸ κρασί τῆς μικρᾶς νήσου κατέβησεν νὰ ἀνταγωνισθῇ τὸ κρασί τῆς Θήρας. Ὅστε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ τὰ γεροντικά σχέδια τοῦ τυχοδιώκτου Μελά ἐστέφθησαν μετὰ τὴν αὐτὴν ἀποτυχίαν μετὰ τὴν ὁποίαν καὶ τὰ νεανικά του ὄνειρα.

Ὁ Γκομπινὸ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐγγνώρισε, τὸν περιγράφει ὡς ἐξῆς:

«Ὁ κόμης ἦτο μετρίου ἀναστήματος, πτωχικὰ, ἀλλ' ἀξιοπρεπῶς, ἐνδεδυμένος, δὲν ἐφαίνετο, δὲ ὅτι ἦτο τόσοσ ἡλικιωμένος ὅσον πράγματι ἦτο. Ἐσπευσε πρὸς συνάντησιν τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν, καὶ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὸ σπῆτι του, ὅπου τοὺς περιποιήθη. Τὸ σπῆτι του ἦτο κτισμένον ἀνὰ μέσῃ ἀπὸ τοὺς θράσους τῆς ἀποτόμου καὶ ἰγόνου νησίδος. Μὲ μεγαλοπρέπειαν τοὺς ἐδέξετο νὰ καμαρώσουν πεντελεῖς ραχίτικα καὶ λευκὰ δένδρα τὰ ὁποῖα εἶχεν ὁ ἴδιος φτεῦσει ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι του. Μέσα εἰς τὸ σπῆτι του εἶχεν ἄλλον θησαυρὸν, κατὰ τὴν γνώμην του, φυσικὰ, νὰ τοὺς δεῖξῃ. Ἐν μυστηριώδεις ὕψους τοὺς ὠδηγοῦσεν εἰς μίαν γωνίαν καὶ τοὺς ἐπέδειξε ὀλίγα σπασμένα κομμάτια μαρμάρων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀνακαλύψει εἰς τὰ θεμέλια τοῦ σπιτιοῦ του, καὶ τὰ ὁποῖα ἐνόμιζεν ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας γλυπτικῆς, ἐνὸς πράγματι ἦσαν ἀπὸ ἐνὸς συντρίμματος ἀσπίδος ἐργασίας τῆς ρωμαϊκῆς ἐποχῆς.

Ἐν ἐξάρσει δὲ ἐνθουσιασμοῦ τοὺς ἐξήγησεν, ὅτι ἦτο δέβσιος, ὅτι εἰς τὰς ἀνασκαφὰς, τὰς ὁποίας θὰ ἔκαμινεν ἀνὰ τὴν νήσον θὰ ἀνεύρισκε θησαυροὺς καλλιτεχνικῶν ἀριστουργημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐθαύμαζον τὴν φήμην τῆς Ἀφροδίτης, ἣ ὅποια πρὸ τινῶν ἐτῶν εἶχεν ἀνακαλύψῃ εἰς τὴν γειτονικὴν νήσον Μήλον ἀπὸ τὸν Γάλλον διπλωμάτην Μαρσελῆς.»

Ὁ πτωχὸς γέρον, μετὰ αὐτὰ τὰ ὄνειρα καταλιζόμενος, ἤλπιζεν, ὅτι θὰ ἐξευμενίσθῃ τὴν ἀδυσώπητον εὐμαρμένην καὶ θὰ ἐπλούτουν ἐπὶ τέλους. Ἄλλ' ἐξ ὧσιν τοὺλάχιστον γνωρίζομεν οἱ ἀναμενόμενοι καλλιτεχνικοὶ θησαυροὶ δὲν ἤλθον εἰς φῶς καὶ χωρὶς ἀμφιβολίας θὰ ἀπέθανε πτωχὸς καὶ ἀσπύς εἰς τὴν ἐρημικὴν Ἀντίπαρον, ὁ ἄλλος ἀρσενὸς ἀξιομακρὸν τῶν ρωσικῶν στρατῶν, ὁ ὁποῖος τόσοις ἐρωτικοῦς θριάμβους εἶχε καταγάγει εἰς τὰ σαλόνια τῆς Μόσχας.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ Μαίρη Πίκεφορντ διηγείται τὴν ἱστορία μιᾶς μικρούλας ποὺ ἔκαμε τὴν παράλυτη γιὰ νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφον

Ἡ Γκρὺφιθ, ὁ Ντούγκλας καὶ ἐγὼ ἐπερσάμε θανμάσια τὴν περασμένην ἀνοιξί. Ἐγυρῶμε τὰ «ἐξωτερικά» μιᾶς ταινίας, εἰς ἕνα κτῆμα 25 χιλιόμετρα μακρὰ ἀπὸ τὸ Λὸς Ἀντζελες, καὶ ἐπηγαίναμε κάθε πρωὶ μετὰ τὴν ἀνατολὴν. Εἴχαμε μὲν τέλει ὅσοι μὴ μακρὰ περίοδον ἐργασίας, εἰς τὴν νεανικὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ κλειστοῦ χώρου μετὰ τοὺς προβολεῖς τοῦ τεχνητοῦ φωτός ποὺ μᾶς ἐτίφλωναν. Ὅταν ὅμως ἐτελειώσαμε τὴν μεγάλην ταινίαν, ἡ ἀνοιξίς ἀναπήδησε μετὰ μίαν σάν φωτεινὴ καὶ καταγάλανη ἡμέρα ἔπειτα ἀπὸ μίαν θυελλώδη καὶ σκοτεινὴν νύχτα.

Ὁ Ντούγκλας, ἀνάμεσα στὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ καὶ τὴν παρσινάδα τοῦ κάμπου, μεθυμένος ἀπὸ ἐλευθερίαν καὶ ἥλιο, δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀπολαύσῃ καλὴν ὥραν αὐτῇ τῇ χαρᾷ θεοῦ. Ἐπιδούσε, ἔτρεχε, ἀνερχοχάτο στὰ δέντρα.

Συχνὰ, τὸ μεσημέρι, ἔμενα ξεπλωμένη κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, κ' ἐδιάβαζα, καὶ συχνὰ μ' ἐπλησίαζε ἡ καλὴ κυρία Δωροθέα ποὺ μᾶς φιλοξενούσε στὸ κτῆμα τῆς, μετὰ τὴν εὐγένεια. Τὸ μόνο κακὸ ποὺ εἶχε αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἦταν ὅτι ἔμενε διαρκῶς ἀμίλητη καὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ τῆς ἀποσπᾶσω ἔστω καὶ μίαν λέξη.

Μιὰ μέρα, ὅμως, ξαφνικὰ, ἀνοῖξε τὸ στόμα τῆς μ' ἕνα χαμόγελο κ' ἔβγαλε μερικά λόγια, τόσο ταπεινὰ καὶ διστακτικὰ, ὥστε νὰ μετανοούσε ἀμέσως ποὺ τὰ ἔλεγε:

— Θὰ ἤθελα νὰ σὰς ζητήσω, κατὰ κυρία Πίκεφορντ, ἀλλὰ δὲν τολμῶ... Κυρία Πίκεφορντ ἤθελα μίαν χάριν...

Μὲ ἀρετὴν μεγάλην προσπάθειαν τῆς ἔβγαλα ἀπὸ τὸ στόμα τὰ λόγια ποὺ ἐκρατοῦσε μέσα κλεισμένα, καὶ τότε ξεχθάραν ὅλα μαζὶ.

— Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἔλθετε μαζί μου στὸ σπῆτι, ὅπου εἶνε ἡ μικρὴ μου Ντόλυ, ἀρρωστήτῃ καὶ καμμένη καὶ ἐπιθυμῇ τόσο νὰ σὰς ὅτῃ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἤλθατε.

Τὴν ἀκολούθησα στὸ σπῆτι καὶ ὁ ἕνα δωμάτιο θρῆκα ἕνα ὥραϊο ξανθὸ κοριτσάκι ἐπὶ τῶς ὀκτώ χρονῶν, στὸ κρεβάτι. Ἐχὼ ἰδῆ πολλὰ χαμόγελα στὴ ζωὴ μου, πραγματικά καὶ ψεύτικα. Ἀλλὰ δὲν εἶδα ποτὲ, οὔτε στὰ μάτια τοῦ Ντούγκλας ποὺ με λαιτρεῖ, τὸν θαυμασμὸν ἐκεῖνον ποὺ εἶχαν τὰ ἐκατοντά μάτια τῆς μικρῆς Ντόλυ, καθισμένη στὸ κρεβάτι μετὰ τὸς μαεζιὰς γύρω, ὅταν με εἶδε μπροστὰ τῆς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἔμενε βουβὴ ὡς τὴν μητέρα τῆς.

Κατ'ὀρθωσα νὰ τῆς ἀποσπᾶσω μερικά λόγια, κ' ἔτσι ἔμαθα ὅτι μετὰ πέρου με παρακολουθοῦσε πάντα στὸν κινηματογράφον καὶ ἐγνώριζε ὅλους τοὺς τίτλους τῶν ταινιῶν μου.

— Εἶνε ἕνας χρόνος ὅμως, εἶπεν ἡ μητέρα τῆς, ποὺ ἡ μικρὴ μου δὲν μπορεῖ πλεῖν νὰ παρῇ. Ἐπαθε ἀπὸ παρὰ τὸν τῶν ποδιῶν... Οἱ γιατροὶ λένε πῶς θὰ γίνῃ καλὰ. Καὶ ὅμως ἐμεῖς εἴχαμε τόσες ἐλπίδες! Εἴχε ἑξαιρετικὴν κλίσι γιὰ τὸν κινηματογράφον ὥστε τὴν ἀνομιώσαμε μικρὴν Κούγκαν. Μερικοὶ μάλιστα ἔλεγαν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ μιὰ νέα Μαίρη Πίκεφορντ... καὶ ὅμως ἡ παράλυσις...

— Τὴν καμμένην! εἶπα με συγκίνησιν.

— Εἰσθε καλὴ, ἐυνέχισεν ἡ μητέρα, καὶ γι' αὐτὸ σὰς ἐκάλεσα νὰ ἰδῆτε τὴν μικρὴν.

— Εἶνε ἀλήθεια, ἐρώτησεν ἡ Ντόλυ, ὅτι κερδίζετε πενήντα χιλιάδες δολάρια τὴν ἐβδομάδα;

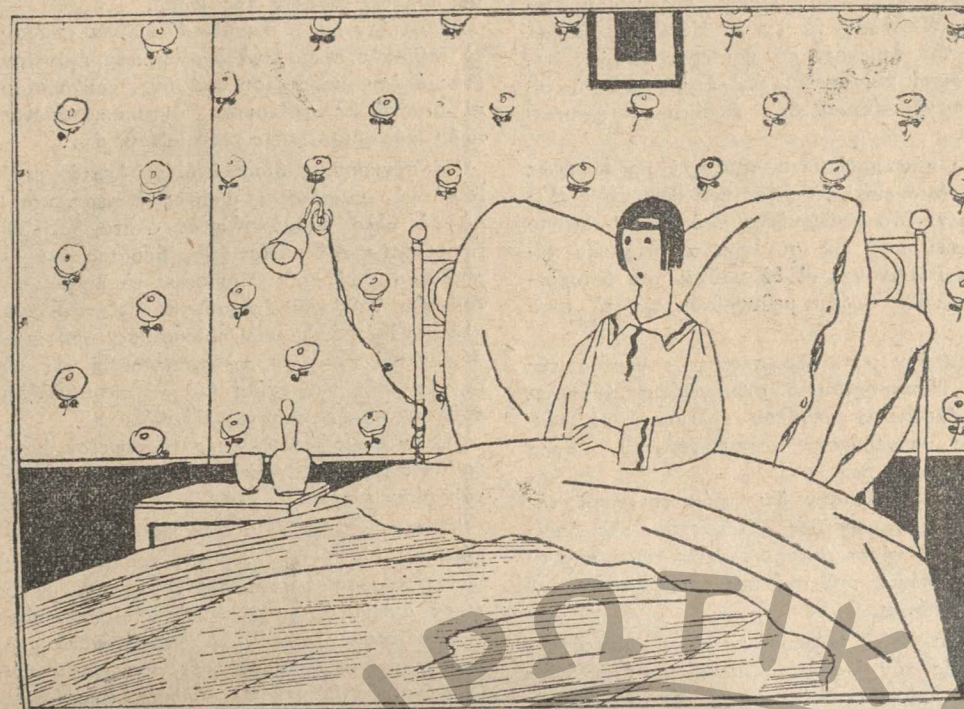
— Εἶνε ὑπερβολὴ, εἶπε, πάντως ὅμως κερδίζω πολλὰ, πάρα πολλὰ.

— Τί κρίμα! εἶπαν καὶ οἱ δύο μαζί.

Ἐχαμογέλασε με κάποιαν ἐκπληξιν. Ἦταν κρίμα ἐπειδὴ ἐκέρδιζα πολλὰ χρήματα ἀπὸ τὴν δουλειά μου;

τρομαγμένοι νὰ σβύσουν τὴν φωτιά, εἶδα τὴν καλὴν Δωροθέα νὰ μπαῖνι στὸ σπῆτι γιὰ νὰ σώσῃ τὴν κόρη τῆς. Ἐτρέξα κ' ἐγὼ γιὰ νὰ τὴν βοηθήσω νὰ σώσουμε τὴν μικρὴν παράλυτη. Μόλις ὅμως ἀνέβηκα μερικὰ σκαλοπάτια, εἶδα τὴν Ντόλυ μετὰ τὸ πονεμισμὸν νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα μετὰ μεγάλα πηδημάτα.

— Πῶς λοιπὸν; ἐφώνασε ὅταν θρεθάρκαμε

Ἐνα ὥραϊο ξανθὸ κοριτσάκι στὸ κρεβάτι...

— Τί κρίμα, ἐξήγησεν ἔπειτα ἡ Δωροθέα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κερδίσῃ ἡ μικρὰ μας τόσα!

— Θὰ γίνῃ καλὰ, τῆς εἶπα, ἀφοῦ σὰς τὸ βεβαίωσαν οἱ γιατροὶ.

Ἡ μικρὴ ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἐν τῷ μεταξύ, καθὼς καὶ ἡ μητέρα τῆς. Καὶ ἐγὼ, συγκινημένη ἀπὸ τὴν σκηνὴν αὐτήν, δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα. Δὲν εἶχε ἰδῆ ποτὲ ἀνθρώπους νὰ ὑποφέρουν καὶ ν' ἀπελπίζονται τόσο.

— Θὰ γίνῃ καλὰ, ἔλεγα εἰς τὴν μικρὴν γιὰ τὴν παραρηγορήσω. Καὶ ὅταν γιατρεῖ τῆς θὰ σὲ πάρω μαζί μου, καὶ θὰ κερδίσῃς πολλὰ χρήματα...

Μοῦ φίλησε τὰ χέρια ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ με ὑποχρέωσε νὰ τῆς ἐπαναλάβω δέκα φορές τὴν ὑπόσχεσί μου.

Εἶνε περὶ τὸ νὰ προσέβω, ὅτι ὅσον καιρὸν ἔμεινα ἐκεῖ ἔδωκα καθημερινῶς τὴν μικρὴ Ντόλυ, τὴν παραρηγοῦσα καὶ τῆς ἐπαναλάμβανα τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ τὴν ἐπαίρνω μαζί μου, ὅταν θὰ γινόνταν καλὰ. Τῆς ἔδινα γλυκὰ καὶ δώρα, ἀλλ' αὐτὴ ἐπέμενε πάντα στὴν ὑπόσχεσιν. Ὁ πατέρας τῆς μ' εὐχαριστοῦσε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ εἶχα γιὰ τὴν κόρη του.

Ἐπαίξαμε τίς τελευταῖες σκηνὰς τοῦ ἔργου καὶ μετὰ λίγες μέρες ἐπρόκειτο νὰ φύγομεν. Τότε ὅμως συνέβη κατὰ τὸ ἀρκετὰ περιεργὸ καὶ ἀπροσδόκητο.

Ὁ Ντούγκλας εἶπε τρομερὰ ἀφηρημένος, καὶ μίαν φορὰ πέταξε ἕνα σπῆτι σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ σὰν ποὺ ἐπῆρε ἀμέσως φωτιά. Ἡ φλόγις ἀνέβηκαν σχεδὸν μέχρι τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἐνὸς ὧρου ἔτρεχαν

ἔξω. Μπορεῖ τώρα καὶ περπατεῖ!

— Εἶνε θαῦμα, εἶπεν ἡ καλὴ Δωροθέα. Πραγματικὸ θαῦμα. Ὁ τρόμος τῆς φωτιᾶς θὰ τὴν ἔκαμε καλὰ.

Καὶ ὅμως, τὸ θαῦμα αὐτὸ, ἀντὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ὑπέρτα, τὴν εἶχε ταπεινώσῃ. Ἡ μικρὴ ὅμως, μοῦ εἶπεν ἀμέσως ὡς νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε:

— Τώρα ποὺ ἔγινα καλὰ, θὰ κρατήσετε βέβαια τὴν ὑπόσχεσί σας...

Ὅταν μᾶς εἶδε ποὺ ἐφύγαμε, ἐχοροπήδουσε γύρω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Τῆς ἀποσέχθηκα ὅτι θὰ ἐπέστρεφα νὰ τὴν πάρω. Ἡ μητέρα τῆς ὅμως ντροπιασμένη ἴσως, δὲν παρουσιάστηκε, οὔτε γιὰ νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ.

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ξαναῖνα πλεῖν στὸ κτῆμα τοῦ Λευκοῦ Ἀστέρος. Μόνον ὁ Ντούγκλας ἐνοήσθη διὰ λόγια στὴν κυρία Δωροθέα: «Σὰς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν πτωχεῖάν. Ὅποιογὼ ὅτι ἦταν μεγάλο σφάλμα μου αὐτὸ, ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσίς σας εἶχε παραρῇ τόσο καλὰ μετὰ τὴν Μαίρη». Ἐπειὶ ὅμως ὡς νὰ μᾶς τὴν μικρὴν σὰς νὰ μὴ φοβάται...

Δὲν ξαναεῖδα πλεῖν τὴν μικρὴ Ντόλυ. Θὰ ἔσπετε ὅμως νὰ κερδίσῃ ὅσα καὶ ἐγὼ. Μιὰ τόσο καλὴ ἡθοποιὸς ὥστε αὐτὴ, σὲ τέτοιαν ἡλικίαν καὶ μετὰ τόσο μεγάλην δάνειον ὑποχρέωσις, δὲν εἶχε ἰδῆ ποτὲ στὴν ζωὴν μου.

Mary Pickford

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Εις την Αμερικην οι αεροποροι εφοδιάζονται με ειδικήν συσκευήν ραδιοφώνου, για να διασκεδάσουν κατά τας μακράς ώρας της πτήσεως

Αι χορεύτριαι αδελφαι Ντόλλυ εις ένα τελευταίον τους νούμερο. Όπως βλέπει κανείς και η δύο αδελφές είνε χαριτωμένες

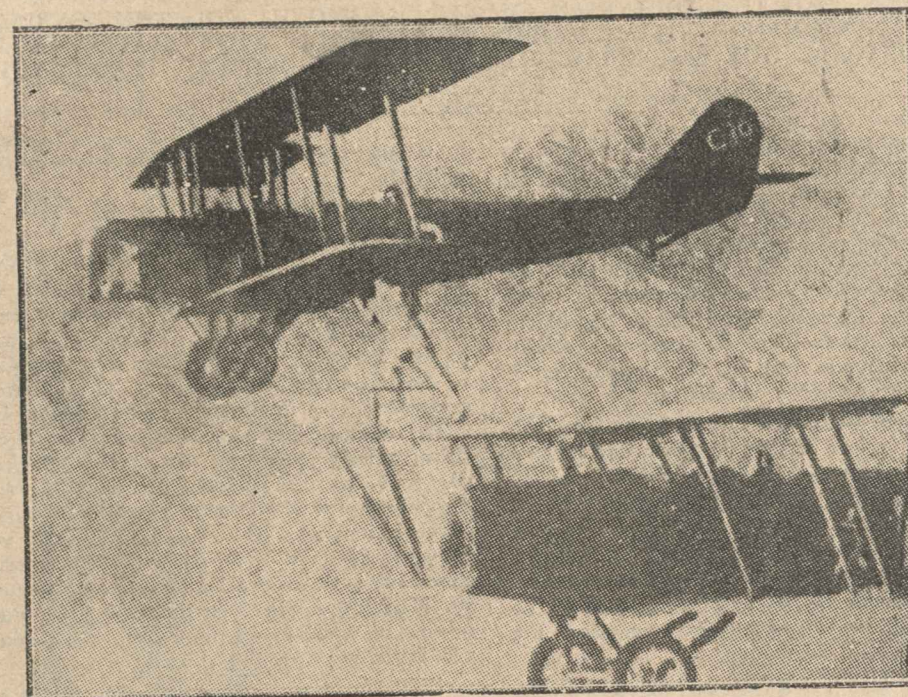

Εις τα αμερικανικά θέατρα επικρατεί τώρα η συνήθεια να η τζαζ έπάνω εις την σκηνήν. Η εικών παριστά το μπαλέτο μιās αμερικανικής επιθεωρήσεως και η εγκατεστημένη έπάνω εις την σκηνήν.

Ο πιανίστας της κινηματογραφικής εταιρείας Μέτρο Γκάλντγουιν, διδάσκων ένα τραγουδάκι σε τρεις ηθοποιούς, για μια λουσαν και άδουσιν ταινίαν. Υπό τας συνθήκας αυτές φανταίνεται η διδασκαλία

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑΙ ΑΚΡΟΒΑΣΙΑΙ

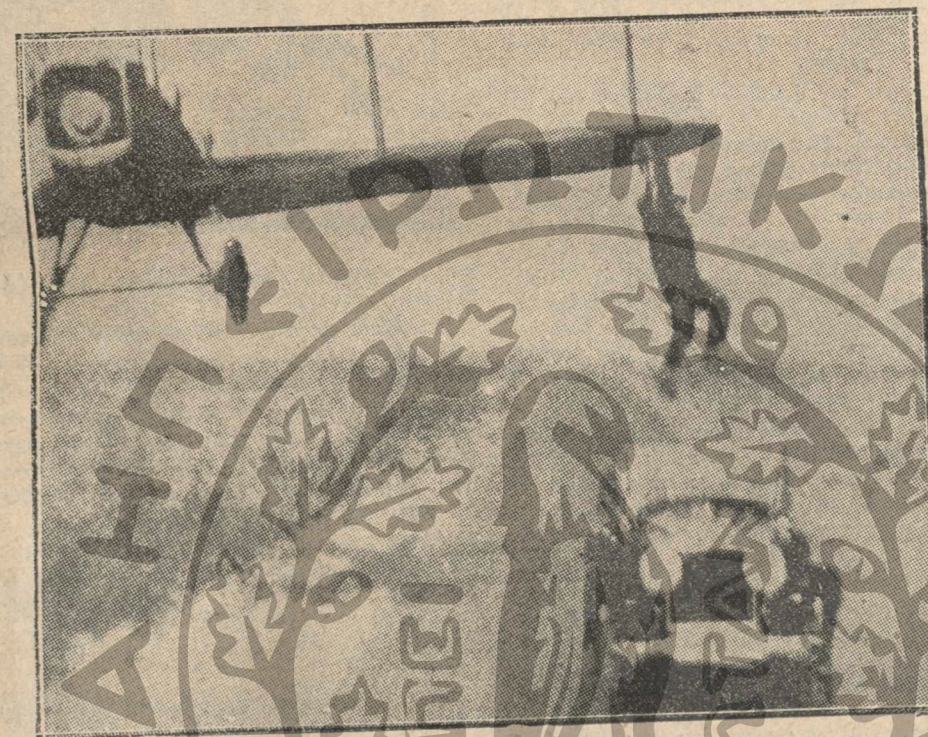

Τα καταπληκτικά και επικίνδυνα ακροβατικά γυμνάσματα του Γερμανού ακροβάτου Μάξ Σέφερ. Από το ένα αεροπλάνον πηδά εις το άλλο.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ

Ο περίφημος κωμικός του κινηματογράφου Σαρλώ εις μίαν σκηνήν της τελευταίας, του ταινίας.

Ο ίδιος ακροβάτης πηδά από το αεροπλάνον εις αυτοκίνητον τρέχον με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Εις την Γερμανίαν έχουν ιδρυθεί ειδικά γυμναστήρια, όπου συγχάζουν η Γερμανίδες για να διατηρούν τας γραμμάς του σώματός των. Εις την εικόνα μας διακρίνονται τα δύσκολα γυμνάσματα, εις τα οποία υποβάλλονται έσες θέλουν να διατηρήσουν την καλλονήν των.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΑΠΑΤΑΙ

ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΤΟ ΠΟΣΤ - ΡΕΣΤΑΝΤ

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΟ ΤΗΝ ΓΟΥΤΥΝΙΑΝ.—ΜΑΚΡΑ ΑΝΑΜΟΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΥΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΣΤΗΜΕΝΩΝ.—Η ΔΙΣ ΜΑΙΡΗ, ΠΟΥ ΠΕΦΤΕΙ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΑΔΑ.—ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ.—ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΝ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ο Δημήτριος 'Αλεξιάδης, νέος μ' όλα τα προσόντα διά νά ξη εἰς βάρος τῶν συμπολιτῶν του, ἀφοῦ ἔδρασε ποικιλοτρόπως εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατριδα Γουτύνιαν, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ τὸ στρατιωτικόν του, διότι ἡ μακρά Γουτύνια ἦτο ἀδύνατον ἐπ' ἀπειρὸν νὰ τὸν τροφοδοτῇ. «Ὅλα τὰ κόλπα καὶ τὰ τεχνάσματα τοῦ ἀνεκαλύφθησαν καὶ οἱ συμπολίται του, ὅσον ἀπλοῦχοι καὶ ἄν ἦσαν, ἦτο ἀδύνατον νὰ πέσουν ἐκ νέου εἰς τὰς παγίδας τὰς ὁποίας τοῦς ἔστηρε ὁ 'Αλεξιάδης.

Ἡ προϋφαινομένη 600.000 κατοίκους, ἀπὸ τοῦς ὁποίους πολλοὶ θὰ ἦσαν ἀρεταῖς καὶ ἀπλοῦχοι, διὰ νὰ πέσουν εἰς τὰ δίκτυα του. Ἐξ ἁλλων εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἐπρόκειτο νὰ ἐφαρμοσθῇ νέαν τακτικὴν.

Ἀπὸ διαφόρους πληροφορίας, τὰς ὁποίας εἶχε, ἐρχομένης τὴν πεποίτησιν ὅτι περισσύτερον ἐνάλωτα εἰς τὰ σχέδια του ἦσαν τὰ κοριτοπούδια καὶ αἱ ἡλικιωμένα γυναῖκες. Εἰς αὐτὰς ἐσκέφθη νὰ δράσῃ.

Ἐπέβη λοιπὸν τῆς ἀμαρτωσιότητος τοῦ Πελοποννησιακοῦ καὶ ἀρχίζων εἰς τὰς 'Αθήνας, ἐγκαταστάσας εἰς τὴν ξενοδοχείον τῆς ὁδοῦ 'Αγίου Κωνσταντίνου.

Δύο ἡμέρας ἀργότερον ὁ φίλος μας, μὲ ἄψυχον ἐξωτερικὴν περιβολήν, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον καὶ πλησίον τῆς θυρίδος τῆς διανομήσεως τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἐρωτικικοῦ Πόστ - Ρεστάντ.

Ἠρώτησε τὸν ἀρμόδιον ὑπάλληλον ἐάν ὑπὸ τὸ ὄνομα Δημήτριος 'Αλεξιάδης ὑπάρχει καμὶ μία ἐπιστολή. Εἰς ἀρνητικὴν ἀπάντησιν τοῦ ὑπαλλήλου ὁ 'Αλεξιάδης δὲν ἀπεμακρύνθη, ἀλλὰ παρεμέρισε καὶ ἀφῆκε τὴν θέσιν του εἰς ἄλλους ἀναμένοντας. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν ὡς ἑλὶ τὸ πλεῖστον δεσποινάριαι, τὰ ὅποια ἀντίηλυσον τὰς ἐρωτικὰς τῶν ἐπιστολῶν. Κάθε προσερχομένην ὁ 'Αλεξιάδης τὴν ἐξήταξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ὀπίσθου καὶ ὅταν ἐτελείωνεν ὁ...ἔλεγχος, ἐπλησίαζε πρὸς τὴν θυρίδα, διὰ ν' ἀκούσῃ ὑπὸ ποῖον ὄνομα ἐξίτηται τὴν ἀληγογραφίαν τῆς.

Μεταξὺ τῶν προσερχομένων νεανίδων εἰς τὴν θυρίδα τοῦ Πόστ - Ρεστάντ ἦτο καὶ ἡ Μαίρη Βασιλάκου. Μία κοπελλοῦδα κομψή, ὁρῶσα, χαριτωμένη καὶ μὲ ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν δεινότεσαν οἰκονομικὴν εὐμάρειαν. Ἐλάμβανε τὰς ἐπιστολὰς τῆς καὶ μὲ βῆμα σκερποδόξω καὶ ἀρετὰ προκλητικῶς ἀποχέτοτο.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὅμως ποὺ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαίρη Βασιλάκου γράμματα ἠρξήθησαν. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ μία ἐπιστολή μὲ πολυτελὴ καὶ μυρομένον φάκελλον. Ὅταν διὰ πρῶτην φορὰν ἡ Μαίρη ἔλαβε στὰ χεῖρά της τὸ γράμμα αὐτό, τοῦ ὁποίου ὁ γραμμικὸς χαρακτὴρ τῆς ἦτο τελείως ἄγνωστος, ἐξέπληγν. Ἡ ἐκλήψεως ὅμως ἦτο ἀκόμη μεγαλυντέρα ὅταν ἐδάσασε τὸ περιεχόμενον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν.

«Ὡραία μου ἄγνωστος,

»Εἶνε μεσάνυχτα—τῆς ἔγραφε.—Ὁ νοῦς μου ταράζεται, ἡ καρδιά μου σκοτίζεται ἀπὸ ἐρωτικὴν ἀληθινὰ, καὶ, φεῖ! σὲ εἶσθε μὲ κρῶν μου. Καθ' ὃν χρόνον ἡ φωνὴ παραδίδεται εἰς τὰς ἀγκύλας τοῦ Μορφέως καὶ ἡ ἀργυρὰ πανσέληνος ἐξέρχεται ἐκ τῆς πεπρωμένης φολιδῆς τῆς, ὀπτιούσα τὰς ἀργυρόχρους ἀκτῖνας εἰς τὴν γῆν, ἐγὼ περιπλανώμαι ἐξω τῆς οἰκίας σου, ἀναμένων πάλιν τὴν ἐμφάνισίν σου....»

Καὶ συνεχίζεται εἰς τὸ αὐτὸ ἔπος τὸ φλογερὸν ἐρωτικὸν αἰσθημα τοῦ 'Αλεξιάδου, ὁποῖος κάτωθι τῆς ἐπιστολῆς εἶχε θέσει εὐανάγνωστα τὸ ψευδώνυμον «Πονεμένη Καρδιά».

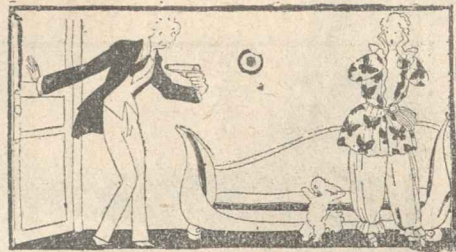
Ἡ Μαίρη ὅταν ἐδάσασε τὴν ἐπιστολὴν διηρωτήθη :

—Ποῦς νῦντα ἄραγε ; καὶ ποῦ ἔμαθε τὸ ὄνομά μου ;

Στὴν ἀρχὴ ὑπέθεσεν ὅτι ὁ ἄγνωστος ἐπιστολογράφος ἦτο ὁ φίλος τῆς, ὅστις, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσίν της, τῆς ἔστειλε τὴν ἐπιστολήν. Ταχέως ὅμως παρητήθη τῆς ἰδέας ταύτης, διότι ἀντελήφθη ὅτι δὲν πρόκειται περὶ φίλου. Ὁ ἄγνωστος ἐπιστολογράφος ἦτο κάποιος νέος θαυμαστής.

Τὴν πρῶτην ἐπιστολὴν διεδέχθη δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, εἰκοστή, κλπ. «Ὅλες πλήρεις φλογερῶν ἐρωτικῶν πάθους. Εἰς ὅλας τῆς ἐκλαποῦσε μίαν ἀπάντησιν, τὴν ὁποῖαν ὅμως ματαίως ἀνέμενε. Ὁ 'Αλεξιάδης, χωρὶς νὰ ἀπογοητευθῇ διότι δὲν ἐλάμβανε ἀπάντησιν, ἐξηκολούθει ν' ἀποστέλλῃ μνημονεμένα γράμματα. Μετὰ παρέρχουσιν δύο μηνῶν ὁ φίλος μας ἐστειλε μίαν ἀκόμη ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποῖαν τῆς ἔγραφε :

«Ἐάν, δεσποινίς, ἐξακολουθήσετε τὴν σιωπὴν σας, θὰ εἴσθε υπεύθυνος γὰρ ὅτι συμβῇ. Ἡ ζωὴ μου ἐξαρτάται ἀπὸ σας. Μία ἀκόμη ἀρνήσις καὶ τὸ πᾶν δι' ἐμὲ χάνεται. Ἐάν σας φοβῆται τὸ ψευδώνυμον, δὲν διατάξω νὰ

σὰς ἀποκαλύψω. Ὁνομάζομαι Δημήτριος 'Αλεξιάδης, τραπεζικὸς ὑπάλληλος».

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἡ Μαίρη δὲν ἔδωσε καμμίαν σημασίαν. Τοιοῦτον εἶδος ἐπιστολῶν εἶχε συνειθίσθῃ νὰ λαμβάνη.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ Μαίρη ἐλάμβανε καὶ νέον γράμμα. Ἐντὸς αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε μυρομένος χαρακτὴς γεμάτος ἀπὸ ἐρωτικὰς ἐξάρσεις. Ὑπῆρχον τρία ἀποκαλύψεις ἐφημερίδων τὰ ὁποῖα ἀνέφερον τὰ ἑξῆς :

«Ἀπεπειράστη ν' αὐτοκτονήσῃ, λαθὼν ἰσχυρὰν δόσιν βάμματος ἰωδίου, ὁ Δημήτριος 'Αλεξιάδης, τραπεζικὸς ὑπάλληλος. Οἱ λόγοι τοῦ διαβήματος ἐνδόσθη ὅτι ἦσαν ἐρωτικοί. Ὁ ἀπαπειραθεὶς μετεφέρθη εἰς τὴν Πολυκλινικὴν».

Ὅταν ἐδάσασε τὸ περιεχόμενον τῶν ἀποκαλύψεων, ἡ Μαίρη κατελήφθη ὑπὸ τρόμου. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμὴν, κατηνύνηθη εἰς τὴν Πολυκλινικὴν, ὅπου ἐληφοροφρήθη ὅτι ὁ 'Αλεξιάδης εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τοῦ Νοσοκομείου.

Τὴν ἐπομένῃν ὁ φίλος μας, ὅστις ἀντὶ βάμματος ἰωδίου εἶχε καταπῇ ἄθρον φάρμακον, δηλώσας ψευδῶς ὅτι ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον μέγαρον καὶ ὅταν εὐρέθη ἀντιμέτωπος τῆς Μαίρης τὴν ἐπλησίασε καὶ χωρὶς περιστροφῆς αὐτοσυνειδήθη.

—Μά !...

—Ναί, ἔφησα δηλητήριον, ἀλλὰ τώρα εἶμαι καλά, χωρὶς εἰς τὴν ἐγκαρὸν ἐπέμβασιν τοῦ ἱατροῦ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ 'Αλεξιάδης καὶ ἡ Μαίρη ἔγιναν φίλοι καὶ δὲν παρήλθε ἀρετὸς καρδίας ποὺ παρουσιάσθη εἰς τοὺς γονεῖς τῆς καὶ τὴν ἐξήτησεν εἰς γάμον. Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ καὶ ὁ 'Αλεξιάδης ἤρχισε νὰ κατὰ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΠΑΡΑΤΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΤΑ

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΑΝΤΙ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟΥ

Μία περιέργος ἀπόδειξις ἐχρησίμευσεν ὡς διαβατήριον εἰς ἓνα 'Αγγλον, ὁ ὁποῖος, ἐνρισκόμενος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀντελήφθη τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὅτι εἶχε χάσῃ τὸ διαβατήριόν του. Ἐπειδὴ ἐδιόκειτο, ἔπρεπε ἀμέσως τὸ τραῖνον, καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὰ ἑλληνικὰ σύνορα παρουσιάσεν εἰς τὰς ἀρχὰς ἀντὶ διαβατηρίου μίαν παλαιὰν ἀπόδειξιν πληρωμῆς φόρου διὰ τὸν σκίλλον του. Εἰς τὸν ἔλαχον τὸν διαβατήριον ἡ ἀπόδειξις ἐσφραγίσθη χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν. Μετὰ τὴν ἐπίθεσιν τῆς πρῶτης ἐκείνης σφραγίδος, δὲν συνήντησε δυσκολίας οὔτε εἰς τὴν Βουλγαρίαν οὔτε εἰς τὴν Νοτιοσλαβίαν. Αἱ σφραγίδες ἠξάνοντο εἰς ἀρμήδων καὶ κάρους καὶ κατὰ συνήθειαν ἡ ἀπλοιστάτη ἐκείνη ἀπόδειξις καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τοῦ ταξιδίου εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην δὲν ἐπαράλειπε τὴν παρουσίαν ὁποῖαν. Οὕτω, ὁ κάτοχος τῆς περιφίμου ἐκείνης ἀποδείξεως κατόρθωσε νὰ φθάσῃ μετὰ τὴν Βουλωνίαν, ὅπου ὅμως ἀνεκαλύφθη τὸ τέχνημα καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ προξενεῖον τοῦ διὰ τὴν ἔκδοσιν κανονικοῦ διαβατηρίου.

ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΙΔῆ ΤΟΝ ΧΟΥΒΕΡ

Ἐπὶ 69 ἔτη ἡ κυρία Τουλίου Βάν Λάαν, τοῦ Κλέβεραντ, ἡ ὁποία εἶνε τώρα ἡλικίας 86 ἔτων, ἔτρεφεν ἐντὸς τῆς τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἴδῃ τὸν πρόεδρον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἐπὶ τέλους τώρα εἶχε πραγματοποιήσας τὸ ὄνειρόν της, διότι ὁ Χούβερ, ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐπισκέψεώς του εἰς τὸ Κλέβεραντ, ὅχι μόνον δέδεχθη τὴν κυρίαν, ὅχι μόνον συννομίλησεν ἀρετὰ μὲ τῆς, ἀλλὰ κατεδέχθη ἀκόμη νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς τὴν Προεδρίαν.

Τὴν 1861 ἡ κυρία Βάν Λάαν, ἡλικίας τότε 17 ἔτων, ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδῃ τὸν πρόεδρον Λίγκολν. Εὐρισκόμενη μεταξὺ τῶν πλῆθους, ἡ νέα ἔκαμε πολλὰς προσπαθείας καὶ κατόρθωσε τέλος νὰ φθάσῃ εἰς μικρὰν ἀποστασιν ἀπὸ τοῦ προέδρου, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπλησίασε. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας λοιπὸν ἐκείνης ἐξῆλθε μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ πραγματοποιήσῃ κάποτε τὸ ὄνειρόν της. Τέλος, ἐνδεφρόθη δι' αὐτὴν ἓως γεροισταστῆς καὶ ἐφοδιασμένη μετὰ στοιχηματικὴν τῆς σεβαστῆς τῆς ἡλικίας, κατόρθωσε νὰ νικήσῃ.

στρόνῃν τὸ σχέδιον τῆς δράσεώς του.

Οἱ γονεῖς τῆς Μαίρης ἦσαν εὐκατάστατοι καὶ ἡ Μαίρη μοναχοκόρη. Ἡ πρότασις τῆς ἦτο ἡκετὴ καὶ ἡ ζωὴ του εἰς τὸ μέλλον προσέβλεπε ὅτι θὰ διήρχετο μὲ ὅλας τὰς ἀνέσεις. Ἀλλὰ ἔλα ποὺ τὰ δεσμά τοῦ γάμου εἶνε πολλὰ βαρεὰ. Γι' αὐτὸ προσεπείθησε νὰ γίνῃ κάτοχος μόνον τῆς προικὸς καὶ οὐκί τῆς Μαίρης. Ὁ πατήρ τῆς Μαίρης, πεπεισθεὶς ἀνυλότητος περὶ τῶν εὐκαιρημάτων διαβέβαιον τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του, τὸν περιέβαλε μὲ ἀπόλυτον ἐπιστοσύνην. Ὅποτε, μίαν ἡμέραν ἐληφοροφρήθη ἀπὸ μερικὸς φίλους του ὅτι εἶχε ὑπογράψῃ γαμήλια 30.000 δραχμῶν, τὰ ὁποῖα εἶχον λήξῃ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκ τῆς οἰκίας εἶχον κλαπῇ ὅλα τὰ ἀσημικὰ καὶ τὰ τιμολογῇ ἀντικείμενα τῆς οἰκογενείας.

Ὁ φίλος μας εἶχε κάνει τὴν μάζα του καὶ ἐξηφανίσθη. ἠρξασα ἀπὸ κρῖα τοῦ λουτροῦ τὴν αἰσθηματικὴν νέαν.

Ἀργότερα ὅμως συντελήθη καὶ ἡ ἡδὴ ποιητικὴ τὰς διαταγὰς του εἰς τὸν Παλιὸν Στρατῶνα, ὅπου αὐτὸς δὲν ὑπάρχον οὔτε κοριτοπούλα, οὔτε θυρίδες Πόστ - Ρεστάντ.

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΙ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Σὲ μίαν ἡλιόλουστον ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, τὸ καλοκαίρι ἡ τὴν ἀνοιξιν, ὅταν περιφέρεται κανεὶς καὶ εἰς τὰ πλέον μακρυνὰ περὶχωρα τοῦ Βερολίνου, ὁρῶμεν πάντα καθετέτατον τῆς ὥρας ἡ ἔστω καὶ μισὴν ὥραν, κάποιον ὁποῖος μπορεῖ νὰ τοῦ δείξῃ τὸν δρόμον. Μονάχα ὅμως τὸ καλοκαίρι ἡ τὴν ἀνοιξιν. Τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα τὰ πράγματα συμβαίνουν διαφορετικὰ, πολλὴ διαφορετικὰ. Μπορεῖ κανεὶς νὰ περιφέρεται ὅρες πολλὰς στὰ δάση καὶ τὴν ἐξοχὴν χωρὶς νὰ συναντήσῃ ψυχρὴν, ἐκτὸς μόνον ἂν ἡ ψυχὴ αὐτὴ θροῖσκει μέσα εἰς ἓνα αὐτοκίνητο. Προτοῦ ὅμως ὁ δυστυχὴς πεζὺς προφθάσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα γιὰ νὰ πῇ: «Μὲ συγχωρεῖτε, μήπως ἔξερετε...;» τὸ αὐτοκίνητον εἶχε ἐξαφανισθῇ.

Μίαν λοιπὸν ὁπὸ τῆς ὥραιότερας ἡμέρας ποὺ μᾶς ἔχαιρε τὸ περασμένο φθινόπωρον, κατὰ τῆς τέσσαρις τὸ ἀπόγευμα, ἐβόηκα περιπαισμένο μετὰ τὴν γυναῖκα μου. Εἶχαμε μαζὺ μὲς καὶ τὰ σκυλιὰ. Τὸ μικρότερον ἐβάδιζε διαρκῶς ἀνάμεσά μας, σὺν καλοσυναιθετικῶν παιδι, ἐνθὺ τὸ μεγάλο προχωροῦσε πάντα ἐμπρός, ἀνήσυχον, γαυγίζοντας διαρκῶς καὶ χωρὶς καμμίαν αἰτία, καὶ κάποιον κάποιον μᾶς ἔφερνε ἓνα ξερὸ φύλλο ἢ ἓνα κλωνάρι, γιὰ νὰ ἀγγύῃ πάλι μακρὰ μὲ μεγάλα πηδήματα, μόλις ἐπέρναμε τὸ δώρο του. Σχεδὸν μᾶς ὀδηγοῦσε. Ἐπηγαίναμε ὅπου ἐπύκναινε καὶ αὐτὸς, δηλαδὴ τὸν ἀκολουθοῦσαμε, ὅπως θὰ ἔπρεπε πῶς νὰ κάμῃ αὐτός.

Ἐπροχωροῦσαμε ἔτσι ἕως τὰς ἑξὶ τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥραν δηλαδὴ ποὺ τὸ θρόνιστον προχωρεῖ μὲ γιγαντιαία βήματα, καὶ κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ποῦ βρισκόμαστε.

Ὅταν ἀποφασίσαιμε νὰ ἐπιστρέψουμε, ἐρηνώσαμε παντοῦ γιὰ νὰ θροῦμε μὲ πινακίδα ἢ κατὰ ἄλλο ποῦ νὰ μποροῦμε νὰ μᾶς δείξῃ τὸν δρόμον. Τὸ δάσος μέσα στὸ ὅποιον εἶχαμε βρεθῇ, ἐγένετο διαρκῶς σκοτεινότερον. Καὶ ἂν ἀκόμη εὐρίσκαμε μὲ πινακίδα πολλὰ δύσκολα θὰ μποροῦσαμε νὰ τὴν διαβάσουμε. Τὸ γεγονός ὅμως εἶνε ὅτι ποῦθε δὲν ἐφαίνετο καμμία πινακίδα, ἐντὸς ἐάν...Μιὰ στιγμὴ...Βέβαια, ἐκεῖ πέρα... Δόξα τῷ Θεῷ! Ἐμπρὸς λοιπὸν πρὸς τὴν πινακίδα!... Ἐφθάσαμε. Ἡ ἐπιγραφὴ ὅμως εἶνε πολλὴ μικρὴ καὶ ἡ σάνιδα πολλὴ ψηλὰ. Ἀδύνατον νὰ τὴν διαβάσουμε. Ἐνα κοῦτι σπέρτα ποὺ βρέθηκα εἰς τὴν τσέπην μου, μᾶς σόζει ἀπὸ τὴν ἀπελπιστικὴν ἐκείνην θέσιν. Τράν! Τὸ γλωσσὸ φῶς τοῦ σπέρτου φωτίζει τὴν πινακίδα. Ὡραία, λοιπὸν. Τί εἶνε γραμμένον: Μὲ ὥραία μαθὲν γράμματα, λέει: «Ἀπαγορεύεται εἰς τὰ σκυλιὰ νὰ περιφέρονται ἐλεύθερα εἰς τὸ δάσος. — Ὁ δῆμαρχος».

Θὰ ἐδιαβάσαμε μὲ περισσοτέρην εὐχαρίστησιν μίαν ὑπόδειξιν γιὰ τὸν πλησιέστερον ταχυδρομικὸν σταθμὸν. ἀλλὰ σὺν καλὸι πολῖται ἐπαυδοῦσαν τὸ μάθημα ποὺ μᾶς ἐδίδεν ἡ δημοτικὴ ἐξουσία. Ἡ γυναῖκα μου ἐπῆρε τὸ σκυλάκι στὴν ἀγκυλιά τῆς καὶ ἐνθὺ ἔδρασε τὸ μεγάλο αὐτὸ τὸ λουρὶ. Ἐπροχωροῦσαμε λίγο ἀκόμη, καὶ θρόκαμε ἄλλην πινακίδα.

— Αὐτὸ ἀσφαλῶς θὰ μᾶς δείξῃ τὸν δρόμον! ἐστένανε μὲ ἐλπίδα τὸ καλύτερον ἡμῶν σῶ μου.

Ἀναψα δεύτερον σπέρτον, ποὺ ἐφώτισε μὲ μενάλῃ σάνιδα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: «Εἰς τὰ πέριξ εὐρίσκειται σταθμὸς σκοποβολῆς. Εἰδοποιεῖται τὸ κοινὸν νὰ προσέχῃ τὰς ἀδεσποτὺς σφαίρας. — Ὁ δῆμαρχος».

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΧΟΤΣΕΤΕΡ

Φάνηκε ἐμπρὸς μας ἓνα στενὸ μονοπάτι. Κάπου θὰ ὠδηγῇ, ὥστε ἂς τὸ ἀκολουθήσομε. Καὶ νᾶ, ποὺ πλησιάζουμε πρὸς τὴν ἀπελευθέρωσιν. Σιμὰ εἰς τὸ μονοπάτι, εἰς τὴν κορυφὴν ἐνδὸς ψηλοῦ στόλου, μὲ μικροσκοπικὴ πινακίς. Ἀσφαλῶς θὰ μᾶς δείξῃ τὸν δρόμον.

Καὶ εἰς τὸ φῶς τοῦ τρίτου σπέρτου, διαβάσω: «Αὐτὸς ὁ δρόμος εἶνε μόνον διὰ τοὺς πεζοὺς».

— Ἀλήθεια, παρετήρησεν ἡ γυναῖκα μου.

Ἀνάψαμε τὸ τελευταῖον μᾶς σπέρτον...

θὰ εἶνε κάπως δύσκολο νὰ γυρίσῃ κανεὶς ἐδῶ μὲ αὐτοκίνητον.

Ἐπέρασαμε μὲ μικρὴ γεφυρῖτσα. Ὁ ἄερος ἐγένετο ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν πρὸς τὸν γέφυρα, ἓνα τέταρτον σπέρτον ἐφώτισε μὲ πινακίδα, ποὺ ἦταν ἐντελὴς περιττὴ, τοῦλάχιστον ἐκείνη τῇ στιγμῇ: «Ἀπαγορεύεται τὰ λουτρά εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. — Ὁ δῆμαρχος».

Ἡ ἐπομένη πινακὶς εἶχε ἓνα κείμενον τόσον μεγάλον, ὥστε θὰ μᾶς ἐχρεώζετο ἓνα ὀλόκληρον κοῦτι σπέρτα, ἂν τὸ διαβάσαμε ὡς τὸ τέλος. Ὁ σύνδεσμος τῶν δασοφυλάκων ἐξυμνοῦσε τὴν ὡραιότητα τοῦ τοπείου καὶ ἔκανε τὴν σύστασιν εἰς τοὺς ἐκδρομικοὺς νὰ μὴ πετοῦν οὐποδὴποτε τὰ χαρτὰ ὅπου εἶχαν τυλνυγμένα τὰ τρόφιμά τους.

Ἐπειτα ἐφθάσαμε σ' ἓνα μέρος ποὺ ἦταν τριγυρισμένο ἀπὸ ἑλπίνα κωνοειδῆ, χωρὶς καμμίαν αἰτία. Εἰς ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κωνοειδῆ ἀνακαλύψαμε μὲ πινακίδα. Ἐπὶ τὸ σπέρτον: «Ἐδῶ ἀπαγορεύεται ἡ ἐπικύλησις διασημώσεων».

Πάνω ἀπὸ τὸ παγκάκι, ψηλὰ, ἀνακατήγαμε ἄλλην πινακίδα Ἐδῶ σπέρτον: «Ὁ πάντοτε αὐτὸς εἶνε μόνον διὰ τοὺς ἡλικιωμένους».

Ἄν καὶ, δικαιωματικῶς, ἐθεωροῦσαμε τοὺς αὐτοὺς μὲς ἡλικιωμένους, δὲν ἐκαθίσταμε, ἀφοῦ δὲν ἠθέλαμε νὰ μείνουμε αἰχμάλωτοι τοῦ μαγεμένου ἐκείνου δάσους ποὺ εἶνε περισσότερον πινακίδας παρὰ δέντρων. Ἀπὸ τὴν ἐπινοήσιν τῆς ἄλλης πινακίδος, ἂν καὶ ν' ἀνασπῶν μόνον ὅτι ἀπαγόρευσε τὸ κάπνισμα, τὴν διάβασιν ποδηλάτων, ἀμαξῶν,

ἐφίπων, ζώων, τὴν διάβασιν ἀπὸ ἰδιωτικοὺς δρόμους, τὸ ψάρεμα καὶ εἰς μερικὰ σημεία, τὰ καροτσάκια τῶν βρεφῶν. Τὰ μόνον πράγματα ποὺ ἐπετρέποντο ἦσαν, φαίνεται, ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ ὁμιλία. Ἡ γυναῖκα μου ἔκαμε ἀρετὴν χρῆσιν τῶν προνομίων αὐτῶν: ἔπλεξε πολλὰς ἀναπνοὰς ποὺ ἐμοῖαν μὲ στεναγμοὺς καὶ ἐπληρώσε ταχύτητα καὶ ἐπιθετικότητα. Ἄν ὁ δῆμαρχος, ποὺ εἶχε τὴν ὑπογραφήν του καὶ στὴν πινακίδα αὐτὴν, ἄκουε τὰ ὅσα εἶπε ἡ γυναῖκα μου, ἀσφαλῶς θὰ τῆς ἔκανε μῆνυσιν.

Τὰ σπέρτα, ἔχουν τὴν θλιβεγὴν ιδιότητα, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, νὰ τελειώνουν.

Δὲν μᾶς ἔμενε λοιπὸν παρὰ ἓνα ἀκόμη. Ἐπέρασαμε δίπλα ἀπὸ ἐφτὰ ἢ ἐννέα πινακίδας ἀκόμη, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θυσιάσουμε τὸ τελευταῖον σπέρτον, ἐπειδὴ τὸ σχῆμα τοῦ μᾶς προκαλοῦσε τὴν δυσπιστίαν γιὰ τὸ κείμενον. Τέλος ἐφθάσαμε μπροστὰ σὲ μίαν ποὺ μᾶς φάνηκε μὲ τὴν πεποίτησιν πῶς ἦταν ὑπόδειξις τοῦ δρόμου ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρουμε, ὥστε μετὰ πέντε λεπτῶν πολεμικὸν συμβούλιον ἀποφασίσαιμε νὰ θυσιάσουμε τὸ τελευταῖον μᾶς σπέρτον.

Ἀφῆτε πᾶσαν ἐλπίδα...ὅπως λέει ὁ Δάντης. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔλεγε: «Ἀπαγορεύεται νὰ περιφέρεσθε ἐντὸς τοῦ δάσους μὲ ἀναμμένα φῶτα. — Ὁ δῆμαρχος».

Ἐστηρίχθηκα εἰς ἓνα κορμὸν δέντρου γιὰ νὰ μὴ πέσω. Ἡ γυναῖκα μου, καθὼς τὴν εἶδα στὸ φῶς το

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΠΩΣ ΠΕΡΝΑ ΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΥ Ο ΓΚΟΡΚΥ

Μία επίσκεψίς μου εις την Βίλλαν του συγγραφέως τών «Αλητών» και εις τὸ Σορρέντο.—Πῶς ἐργάζεται, πῶς διασκέδαζει καὶ τὰς ἀναπαύεται ὁ Γκόρκυ.—Τὰ δύο παιδιά του.

Ἐλθα ἀπὸ κάποιον φίλον μου ἀπὸ τὸ Σορρέντο ἕνα χριστουγεννιάτικον γράμμα πὺν με ξανάφερε—μὲ τὴ σκέψιν τῶρα—στὸν ὅραϊο ἐκεῖνο παράδεισον τῆς Καμπανίας, στὸν ἀπῶιο ἐπέρασα μερικὰς εὐχάριστες ἡμέρας τοῦ περασμένου καλοκαιριοῦ. Μὲ ξανάφερε στὴ Βίλλα τοῦ Γκόρκυ, κἀνοντάς μου λόγο γὰ τὴν φρενίαν χριστουγεννιάτικη ἐκεῖ συγκέντρωσι τῶν φίλων καὶ συμπαιρωτῶν τοῦ ἐνδόξου συγγραφέως.

Ἐφ' ὧτος δὲν ἐπέρασε ὁ Γκόρκυ τὰ Χριστουγεννιάτικα μετὰ τῆς συγκέντρωσις τῶν συμπατριωτῶν του εἰς τὴν Βίλλα του, ὅπως τὰ ἐπερνοῦσε ἄλλες χρονίαις—ὅπως εἶχατε καὶ εἰσεῖς γράμμαι στὴν «Καθημερινή». Ἴσως νὰ κοινοποιήσῃ, ἴσως νὰ φυλάξῃ τὸ κέφι του γὰ τῆς γιορτῆς τοῦ Πάσχα.

Ὅλες αὐτὲς ἡ ἀναμνήσεις μοῦ ἀπαγορεύουν νὰ γράψω γὰ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Τικ-Τακ» μερικὰ λόγια γὰ τὴ ζοὴ πὺν περνοῦ ὁ Γκόρκυ στὸ Σορρέντο, στὴν ἀπόμειρη Βίλλα του, ὅπου τὸν ἐπισκεψάμεθα καὶ εἶχα τὴν τιμὴν νὰ μιλήσω μαζί του ἐπὶ δύο ὧρες.

Τὸ Σορρέντο—πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Τουρκάτο Τάσσο, τοῦ ὁποῖον τὸ ἀγαλμα εὑρίσκειται εἰς τὴν κεντρικὴν πλατείαν—ἐστὶν μία πόλις 10 περὶ τοὺς χιλιάδων κατοίκων εἰς τὸ ἔναντι τοῦ Κάποι νῆσον ἀρωστήριον, τὸ σπρματίζον τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως. Ὅταν τὰς πρωτὰς ὥρας ὁ καιρὸς ἐστὶν ἀπολύτως εὐδύς, διακρίνεται ἀπὸ τὴν Νεάπολιν τὰ σάπια τοῦ Σορρέντο, διακρίνεται καὶ ἡ θέσις τῆς Βίλλας τοῦ Γκόρκυ.

Στὸ Σορρέντο, ὅπου τὰ ψυχρὰ τοῦ χειμῶνος εἶνε σφοδρὸν ἐντελὲς ἀγνωστα, ὅπου ὅλον τὸν χρόνον διατηρεῖται ἄσπινος προσανάδα στοὺς κίποις καὶ στοὺς λόφους, πῶς κατὰρτουν ἀπὸ ἐλπῆς, καὶ τὸ ἀρωμα ἀπ' τῆς λεμονιῆς

νὰ πληρώσωμε ἀμέσως τὸ πρόστιμον καὶ νὰ συνεχίσωμε τὴν περιπλάνησιν μας.

Ἐρώτησα μὲ τὸν μεγαλύτερον σεβασμὸν τὸ ποσὸν πὺν θὰ ἐπλήρωσα γὰ τὴν ποσάδα σιν αὐτῇ. Ἡ ἀπάντησις, ἀρκετὰ ἀπότομη, μὲ καθυστάσε λινάκι.

—Θὰ σοῦ δεῖξαι τὴν ταῖντότητα σας καὶ θὰ πληρώσετε τοῖα μάσκα πρόστιμο.

Ἐνῶ νὰ θνάβω τὸ πορτοφόλι, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα μου μ' ἐποδίσθη:

—Ὁ ἄντρας μου δὲν εἶχε μαζί του τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ χασιὰ του καὶ τὰ χρήματα.

—Τότε θὰ προβῶ εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ κυρίου συζύγου σας, ἐδήλωσε μὲ τὴν μεγαλύτερην ἀυστηρότητα ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ νόμου.

—Καὶ πὺν θὰ τὸν ὡδηγήσετε;

—Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Δημαρχίας!

Δὲν μὰς ἐχρεώζετο ἄλλο τίποτε! Τὴν πονηρή! Τὰ γραφεῖα τῆς Δημαρχίας ἐσημειαν γὰ μὰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν τοῦ τραίμου.

Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ἀφήσαμε τὸν δασοφύλακα νὰ μὰς βγάλῃ ἀπὸ τὸ δάσος ἐκεῖνο, ὅπου διαφορετικὰ θὰ μπορούσαμε νὰ περιπλανηθῶμε καὶ νὰ ξεπατιάσωμε ὅλη τὴ νύχτα.

Μετὰ δέκα λεπτὰ εἴμαστε καθισμένοι σ' ἕνα ζεστὸ διαμέρισμα.

—Βλέπετε, μοῦ εἶπεν ἡ γυναῖκα μου, οἱ κινώμιμοι 999.997 μάρκα.

—Γιατί;

—Ἦρθελες νὰ δώσης ἕνα ἑκατομμύριον σ' αὐτὸν ποῦ θὰ σ' ἐδγάσε ἀπὸ τὸ δάσος... καὶ ἐπλήρωσε μόνον τρία μάρκα.

GUSTAV HOCHSTETTER

καὶ πορτοκαλὲς σὰς δίδει μέσα στὴν ψυχὴ τὴν ἱλλουζιὸν μᾶς ἀωνίας ἀνοίξεως—ἐκεῖ πὺν ἐδιδάξετο μᾶς ἡσυχὴ ἄκρη ὁ Γκόρκυ γὰ νὰ περῶσιν τὴν ζοὴν του. Ὁ Γκόρκυ φθισκὸς ἀπὸ χρόνια, βασιανισμένος ἀπὸ ἕνα σωρὸ

Ὁ Μάξιμος Γκόρκυ κατὰ τελευταίαν φωτογραφίαν του.

περιπέτειαι, ἀνέκτησε ἐκεῖ στὸ Σορρέντο μᾶς ἐπληντὴν γεροντικὴ νεότητα.

Τὸν συγγραφεῖα τῶν «Αλητῶν» καὶ τοῦ «Βάνια» ἐπισκεψάμεθα εἰς τὴν Βίλλαν του πρῶτὸ κατὰ τὰς 10 1/2.

—Αὐτὴ τὴν ὥρα ἐργάζεται καὶ δὲν ἐπατρέπει εἰς κανένα νὰ τὸν διακόψῃ.

Μοῦ εἶπε ἡ νύμφη του—ἡ σύζυγος τοῦ μεγάλτερον ἐκ τῶν δύο υἱῶν του—μᾶς χαριτωμένη ξανθὴ Ρωσίδα, μὲ λεπτὴ καὶ εὐλύγησι κροκοστασίῃ, μὲ δόλχευσα μαλλιά καὶ καταγάλανα—σὰν τὸν οὐρανὸν τοῦ Σορρέντο—μάτια.

Ἐπ' ἧτα τὸ ἀπόγευμα, ὅποτε μετὰ μερικὰς ἀντιρροήσεως τῶν οἰκείων του, ἔγινε τέλος δεκάτος ἀπὸ τὸν ἐνδοξον συγγραφεῖα μέσα εἰς τὸ εὐρύχωρον γραφεῖο του, μὲ μεγάλας βαρεῖες βιβλιοθήκας, γεμάτες βιβλία καλοδεμένα, ἀπλοδεμένα, ἀδεται—ἰδίως Ρωσικὰ καὶ Ἱταλικὰ. Παρ' ὅλα τὰ 68 τοὺς χρόνους καὶ παρ' ὅλους τοὺς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς τοὺς κλονισμοὺς—εἶχε χωρὶς καὶ τὴν γυναικα του, τὴν ὁποῖαν τοῦ τὴν εἶχε πάρει ὁ Ἀντρέι—διατηρεῖται ἀκαμύττωτος καὶ ἐργάζεται καὶ δημιουργεῖ.

—Σὰς ὡρῆσε σημαντικὰ τὸ κλίμα τοῦ Σορρέντο, ἐνδοξε διδασκαλὴ τοῦ εἶπα.

—Ὁ, βέβαια, μοῦ ἀπαντᾷ μὲ ἐνθουσιασμὸν. Χάρης εἰς τὸ ὅραϊον κλίμα ἀνάστησα τὰς δυνάμεις μου ἐνοχλῶμαι ἥδη μὲ ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν. Ἐδῶ, ἐν μέσῳ τῆς οικογενείας μου καὶ ἐν μέσῳ τῆς ὁραίας φύσεως, ζῶ μορῶν νὰ σὲς πῶ, εὐτυχῆς.

Καὶ μοῦ ἀπήγγειλε σχετικὸς στίχους κἀποιον συμπαιρωτῶν τοῦ ποιητοῦ.

Ὁ Γκόρκυ στὴν ἀπόμειρη καὶ ρωμαντικὴ Βίλλα του ζῇ μὲ τὰ δύο παιδιά του, 30—32 ἔτην τὸ ἕνα τὸ πανθρομένο, 27—28 τὸ ἄλλο, καὶ μὲ μᾶς μικρὴ ἀκόλουθη ἡμερησίῳ προσκεπτικῶν, ἀποτελουμένων ἀπὸ Ρώσους.

Ἐκεῖ μέσα περὶ τὸν καιρὸν τοῦ ὁ Γκόρκυ. Ἐνῶ τὰ παιδιά του εἶνε τίποτε κοσμικῶν κυρίων μὲ τὴν μοντέρναν μαγιάν τῶν σπῶν—αὐτοκίνητα, λεμβοδρομίες τέχνες, φουτ-μπῶλ—ὁ ἴδιος περὶ τὴ ζοὴν του μεταξὺ ἐργασίας, μονήρων περιπάτων, προσευχῶν καὶ ρεμβασμῶν.

Σηκῶνται πάντα πρῶτὸ, στὰς 7. Κάνει συνήθως ἕνα μικρὸν περίπατον εἰς τὸν κῆπον

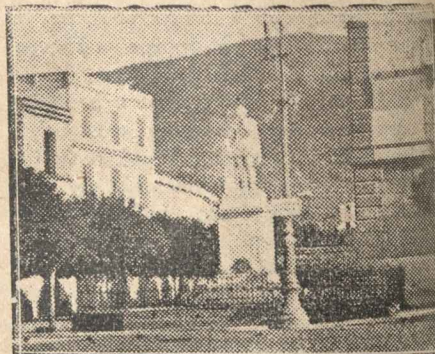
καὶ μετὰ κλείνεται εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ ἐργάζεται. Ἐργάζεται συνεχῶς ἕως τὴν μία μετὰ τὸ μεσημέρι. Καμιά φορὰ τὸ ἔργον πὺν γράφει πηγαίνει καλὰ καὶ αἱ περιγραφόμενα σκηνὰ τῶν ἐνθουσιάζων καὶ τότε κἀθετα κλεισμένος εἰς τὸ ἀπόγευμα. Ἐὰν ἐξ δυστοκίας, τότε κρατεῖ ἀπὸ τῶς σημειώσεως καὶ χασιὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κάνει βόλτες μέσα σὶν γραφεῖο του, διαβάζει καμιά σελίδα ἀπὸ κανένα βιβλίο. Μετὰ τὸ περὶ καὶ πηγαίνει καὶ στέκει στὸ παράθυρον, καρφώνοντας ρεμβασμὰ τὸ βλέμμα ἔξω στὰ γραφικὰ ταπεινά τοῦ Σορρέντο καὶ πέρα, κατὰ τὸν ἀωνίως καπνίζοντα Βεζούβιον.

Τὴν πρωτὴν αὐτὴν κοιραστικὴν ἀπόλαυσιν τὴν ἔχοντ' ὁ Γκόρκυ ὅταν εὐρίσκειται σὶν τῇ πέτρῃ μὲ τὴν οἰκονομεῖαν του καὶ μιλῶν γὰ τὴν μακροὴν ποτρίδα τους καὶ διηγείτα ἐπισόδια τῆς ζωῆς του.

Κατόπιν διαβάζει τὴν ἀλληλογραφίαν του—ἡ ὁποία μέχρι πρὸ τινος ἐτῶν ὑψίστου καὶ λογοκρισίαν ἀπὸ τῶς Ἱταλικὰς ἀρχῆς. Ἦν διωξις ὁ Ἱταλὸς τὸν ἀγαπᾷ, τοῦ συγχωρᾷ τὸν θεωρητικὸν μετασυσταστικὸν του καὶ δὲν τοῦ ἔχουν κανένα περιορισμὸν.

Τὸ ἀπόγευμα πηγαίνει συνήθως εἰς μικρὰς περιπάτους εἰς τοὺς γύρω ἐκεῖ παραλίας, λόφους. Κἀθετα μόνος του σὶν κῆπον, σπῶνται, καίει μὲ τὸ σκύλλο του—ἕνα τρεῖς σπιον σκύλλον τῆς Νέας Γῆς—καὶ καμιά φορὰ κρατεῖ σημειώσεως γὰ δὲ σκέπτεται σπῶν καὶ μὲ τὰ βιβλία πὺν γράφει, τῆς ὁποίας τὴν ἄλλη μέρα τῆς ταξινοῦε στὰ χειρόγραφα του.

Μόνος τῆς μεγάλης χριστιανικῆς γιορτῆς

Τὸ ἀγαλμα τοῦ ποιητοῦ Τουρκάτο Τάσσο εἰς τὸ Σορρέντο. Εἰς τὸ βάθος διακρίνεται ἡ Βίλλα ἐποῦ μένει ὁ Μάξιμος Γκόρκυ.

τὰ Χριστουγεννιάτικα καὶ τὸ Πάσχα—γίνεται μᾶς κοσμικώτερος. Τότε σὶν τὴ Βίλλα του σπῶν κεντρῶνται ἀπὸ πολλὰς πόλεις τῆς Ἱταλίας φίλοι καὶ συμπαιρωτῶν του. Φαγοπόσι, προσευχῆς, τραγουδιὰ, μὲ καφερὶ ἀτελείωτα. Τῆς ἡμέρας αὐτῆς ὁ Γκόρκυ ζεῖ λιγὰ τὴν παιρὶ του ζοὴ—πὺν μὲ ὅλες τῆς παρῆς τῆς τὴν θυμὰν νουσταλγία.

Ἐφ' ὧτος, ὅπως μοῦ γράφουν, δὲν εἶχε μεγάλες συγκεντρώσεις συμπαιρωτῶν του εἰς τὴν Βίλλα του κατὰ τὰς ἐορτάς. Τὰς ἐπέρασε πατριαρχικὰ, ἐν μέσῳ τῆς οικογενείας του.

Ἀλλὰ ὁ νεογέννητος συγγραφεὺς ἔχει ἀκόμη ζοὴ καὶ καρὸ. Ἴσως τὸ Πάσχα περῶσιν γιορτινῆς του ἡμέρας μὲ τὸ σπρματίζον Ρωσικὸ γλέντι. Ἴσως τότε—καθὼς πληροφωροῦμαι—νὰ φιλοξενήσῃ σὶν τὴ Βίλλα του καὶ τὸν ἐκ Μιλάνου ἐκδοτὴν του, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ παραδῶσιν καὶ τὰ χειρόγραφα τοῦ νέου του ἔργου τὸ ὁποῖον ἥδη τὸ τελειώνει. Καὶ κατόπιν θὰ ἀρχίσῃ ἄλλο—ἀπτοφυλάξιμος καθε πρῶτὸ μέσα σὶν τὸ γραφεῖο του.

ΔΗΜ. ΛΑΜΠΙΚΗΣ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΙΛΙΓΓΟΥ

ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΛΟΣ ΣΤΟ ΒΟΛΑΝ

Τοῦ

ΑΡΘΟΥΡΟΥ
ΛΕΜΑΝ

Ὁ Χέντερσον ἐκτύπησεν ἥδη διὰ τετάρτην φορὰν τὸ ὡρολόγι τοῦ χειροῦ του. Γύρω ὁ κόσμος ἐβορβοῦσε ἀπρὸς τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰς ἀποκρινόμενους. Μεγάλαι ἀριθμοὶ ζωγραφισμένοι μὲ μαῖον χροῖμα ἐπ' αὐτὸν λευκὸ παρὰ, ἐσκαπάζον τὰ καλὴματα τῶν ψυχρῶν τῶν ἀποκρινόμενους τῆς κοῦρας. Ὁδηγοί, κατασκευασμένοι, καὶ ἀναβάται μὲ λαδοκίμενες κινεῖς ἀποστολῆς, ἔτρεχαν, διαγωνίζοντο ὁ εἰς μὲ τὸν ἄλλον. Μεταξὺ αὐτῶν ἔστρεφαν οἱ ἰδιοκτῆται τῶν διαφόρων ἐργαστῶν ἀποκρινόμενους, χωρὶς τιποτὴ νὰ κἀνουν, ἀλλ' ἐπ' αὐτοὺς εἰς τὰ πρόσποτα τῶν διέκρινον κανεῖς ὅλην τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἀγώνιστου δι' αὐτοὺς ἀποτελέσματος. Ἐτρεχαν ὅλοι μαζί, μὲ τὰς ἀπὸ κανένα μηχανήμα παρουσιάζει σημεῖα ἀναφλέξεως, καὶ δόξα τῇ ἡοῦσῃ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον φωνὴν πὺν ἐκταίνοντο δυνατὰ εἰς ὅλα τὰς γλῶσσας ὅλων τῶν φυλῶν.

Ὁ Χέντερσον ἐπῆγε κοντὰ σὶν αὐτοκίνητον πὺν εἶχε φρεῖ γὰ τὸ μεγὰ ἐπιπλόν τῆς Ἱταλίας. Ἐκεῖ ἔστρεφαν ὁ Τίνο, ὁ νέος ἀναβάτης, καὶ ὁ Λουίτζι, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς μάρκας Χέντερσον εἰς τὸ Τουρίνον.

—Δὲν ἐφάνηκαν; ἐρώτησεν ὁ Χέντερσον. Ἐκίνησαν καὶ οἱ δύο ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι. —Εἶνε δύο παρὰ δέκα. Ὁ Χέντερσον ἐκτύπησε γὰ τὸ ὡρολόγι του.

—Ἐὰν ὁ Ραῖς καὶ ὁ Μακλῶελ δὲν φθάσουν ἐντὸς πέντε λεπτῶν, δὲν μπορούμε νὰ τρέξωμεν. Νὰ πάρῃ ἡ ὁρμή. Μήπως τὰ βόσκον σὶν δρόμῳ τὰ λεπτὰ; Ἰδοῦτα—πρῶτα χάνον τὴν κοῦρα σὶν δρόμῳ τῆς Νυρεμβέργης καὶ δεῦτερον δὲν θὰ προλάβουν νὰ εἶνε σὶν τὴν ὥρα τοὺς οὐτὲ ἐδῶ.

—Συγγνώμην, κύριε, εἶπεν ὁ Τίνο, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τρέξω ἐγὼ, ἐὰν οἱ κύριοι δὲν εἴδουν;

Ὁ Χέντερσον, ἀπὸ ἐκπῆξθης λίγο, ἀπετάσσε.

—Καλὰ, τρέξε! Σείρεις πὺν δρόμῳ, δὲν εἶνε εἰς;

Ὁ Τίνο εἶχε φορέσῃ ἥδη τὴν στολήν του. Ὁ Λουίτζι ἐπῆρσε τὸ μαστοῦν του.

—Θεο μοι, θέλεις νὰ τρέξῃς μόνος σου; Θὰ τοσαυτῆς! Μονος; Στὴν ἀδεια θέσι, πλάι σὶν τῷ μόνῳ, καθετα ὁ θάνατος. Αὐτὸ λέγει μᾶς παλαιὰ παροιμία.

Ὁ Λουίτζι εἶχε χρηματιστὴν ἄλλοτε ὁδηγός. Τώρα ἐστρεφετο ἐπ' αὐτὸν σὶν τὸν ὁποῖον ἐλθόν. Ἐλθον παρῶν καὶ τὰ δύο τοῦ πόδια πρὸ ἀκταίας, κατόπιν μὰς πτώσεως εἰς τὴν Σικελίαν.

—Στὴν ἀδεια θέσι καθετα ὁ θάνατος, Τίνο! Ἐπανελάβε μὲ ἀγωνία.

—Ἐλθε δεισιδαίμονες! Ἀντίτεινε ὁ Τίνο. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τίνο εἶχε ἐτοιμασθῇ διὰ τὴν κοῦρα.

Ἡ ἐκκίνησης ἐδόθη μὲ τὴν σημαίαν. Ὁ Τίνο εἶχε λάβει τὴν πέμπτην θέσιν εἰς τὴν σειράν τῆς παρατάξεως.

Μόλις ἐτελείοντο σχεδὸν τὸν πρῶτον κύκλον, εἶδεν ὅτι ἕνα ἀμάξι εἶχε σταματήσῃ σὶν τὴν ἀκρὴ τοῦ στίβου.

—Ἀλλὰ τρία μένον ἀκόμη ἐκπῆξθης, γεμάτος ἀπὸ χωρῶν.

Ὁ Τίνο ἐπροχώρησε εἰς τὸν δεῦτερον κύκλον. Ἐλθεν ἀγρήν νὰ κλείσῃ τὸ γράξι. Μόλις ἐπρόλαβε τὴν τελευταίαν στιγμήν νὰ σπῶν τὸ στάπερ. Τὸ ἀμάξι ἐκλύσε μὲ σδυμένη μηχανὴ πρὸς τὴν νέαν κατεύθυνσιν καὶ σὶν μὲ ὅλην τὴν ἀγρήν γρηγορώτερα. Ὁ Τίνο, ἀπὸ τὸ δυνατὸ πλάγῳ τῆς σούτας, εἶχε πρὸς τὸν δεξιὰ. Τὸ χροῖ του, ἀφίρνοντας πρὸς σπῶν τὸ τμήμα, ἔστρε ἐπ' αὐτὸν σὶν τὸν δεξιὰ.

Μάταιον σκέπασμα τοῦς ἀδειαίς θέσεως. Ὁ Τίνο ἐγέλασε. Ὁ Λουίτζι ἦταν δεισιδαίμων. Καλὸς θάνατος δὲν ἦτον ἐκεῖ. Ἡ θέσις ἔμενε κενή, μόνον κενή. Ἀφῆσε πῶς του τὸ ἀμάξι πὺν τὸν ἐπερνοῦσε προηγουμένως. Ὁ Τίνο ἐπῆρσε τὸ ἔμβολο, πὺν ἀναγὰ σὶν τὴν μηχανήν του τὴν τελευταία ταχύτητα. Ἐπ' αὐτὸν ὅλον τὸν ἐπῆρσε τὸ ἔνα τερόλεπτα τὰ δύο αὐτοκίνητα ἐτρεχαν τὸ ἕνα πλάι σὶν τὸ ἄλλο, ἔπειτα ἐπερσε πρῶτῃ ἡ Χέντερσον. Παρετήρησε ὅτι σὶν ἀμάξι πὺν ἐπῆρσε ἐκἀθήρητο δύο πρόσποτα. Καὶ αἱ δύο θέσεις ἦσαν πασιμένες. Δύο ἀναβάται!

Αὐτὸς ἦταν μόνος! Τὸ βλέμμα πὺν ἐπῆρσε γρηγορὰ—γρηγορὰ ἐπ' αὐτὸν ἀδεια θέσι, καὶ διαρκῶς ἐπανήρχετο σ' αὐτὴν, σὰν κατὰ νὰ τὸν τραβῶσε.

Ὁ Τίνο παρετήρησεν ἔξωθεν ὅτι τὸ ἀμάξι ἀρχισε νὰ χάνῃ τὴν ταχύτητα. Ἐπ' αὐτὸν σὶν μᾶς στροφὴν ἐκάρτησε τὸ μῶτερ γὰ νὰ ἀνακίνη. Σανατράβηξε. Ἀκούσθηκε ἕνας ἔξωρος κρότος. Κάποιος τρεχὸς κτυποῦσε ἐπ' αὐτὸν σὶν τὸν λυθόρωτον. Ἐνα λάστιχο ξεφούσκωνε.

Ὁ Τίνο ἐβλαστήσεν. Ἐπῆρσε ἐν τούτοις νὰ σταματήσῃ σὶν τὸν πρῶτον τυχόν χωρίῳ. Ἐκεῖ θὰ κατεβῆ καὶ θὰ ἀλλάξῃ τὸν τροχόν. Τὰ ὅλα τρέχει μὲ μεγαλυτέρην ταχύτητα, διὰ νὰ κερδίσει ἔδαφος, οὕτως ὅστε μὲ τὴν ἀπάλειαν τοῦ λίγου χρόνου πὺν θὰ ἐχρεώζετο, νὰ μὴ τὸν περῶσιν κανεῖς ἄλλος. Τὸ μῶτερ ἐδοῦν μετὰ τὴν ἐξαφνικὴν αὐτῆς πεισ. Μόλις ἐσπῆλθε σὶν τὸ χωρίον ἐτοιμασθῇ τὸ ἀμάξι καὶ ἐν γρηπὶ ὁφθαλμοῦ περιεπλάτυνε ἀπὸ τὰ πλήθη πὺν παρηκολούθουν πᾶς αὐτοκίνητοδραμα.

Τὴν ὥραν πὺν ἐπῆρσε νὰ καθίσῃ σὶν τὸ μόνον ἔρρεξε πλάι τὸ ρεμαῖα τοῦ σπῶν ἀδεια θέσι. Ἦταν ἐκνευρωμένος ἀπὸ τοὺς γυροὺς καὶ τῶρα ἡ κενὴ θέσις τοῦ ἐκαὶ ἐπῆρσε ἀνυπολόγιστος. Ὁ Τίνο ἐκτύπησε τὸν ἀντιπρόσωπον. Ἐκεῖ ἔστρεψεν ὁ Τίνο ἐπ' αὐτὸν πρῶτον ἀντιπρόσωπον. Ἐκεῖ ἔστρεψεν ὁ Τίνο ἐπ' αὐτὸν πρῶτον ἀντιπρόσωπον. Ἐκεῖ ἔστρεψεν ὁ Τίνο ἐπ' αὐτὸν πρῶτον ἀντιπρόσωπον.

Τὸ βράδυ τῆς ἑορτῆς ἡμέρας τὸ καταστημιμένο ἀμάξι εὐρέθηκε. Ὁ Χέντερσον ἐβλέπε τὰ ἐρεῖα διαγώνως τὰ χροῖ του. Μία ὁλόκληρη περιουσία εἶχε σκορασθῇ πλάι σὶν τὸν ἀνέμο. Ὁ γέρω—Λουίτζι, σπρματίζοντας πᾶν σὶν τὸν μαστοῦν του, εἶχε σπῶν ἐπ' αὐτὸν ἀπὸ τὸν κροῖ τοῦ Τίνο, πὺν εἶχε ἐπ' αὐτὸν τὰ χροῖ τῆς συντήρησας. Ἀπὸ τὰ μᾶτια του ἐτρεχαν δάκρυα.

Ἐπῶν τὸν νεκρὸν κατὰ ἀπὸ τὸν ἀνέμο ἦτον. Ἀχμικτα, θρίσμιος καὶ βαθὺς πόνος ἐγέμειαν τὴν ψυχὴν του.

—Ὁ θάνατος εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ!

Ὁ γέρω εἶδε μὲ τὸ χροῖ του.

Ὁ Χέντερσον ἐστρεψε πρὸς τὸ σπρματίζον εἶδε μὲ τὸ χροῖ του.

Μόλις ὁ Λουίτζι τὸν εἶδε νὰ φθῇ, ἐφῶναις δυνατὰ:

—Παναγία μου! Ὁ θάνατος καθετα πλάι του. Νὰ, νὰ τὸν. Τὸ κεφάλι μὲ ἀδειαίς κόγχες τῶν ματιῶν πὺν μαρτύρουν.

Καὶ ὁ Χέντερσον εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι διπλά σὶν τὸν Τίνο ἐκπῆξθης καὶ κατὰ ἄλλο, μόνον πὺν τὸ ἀμάξι ἐπέρσε τόσο γρηγορὰ ἀπ' ἐμ πρὸς τῶν, πὺν δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ καλὰ τί ἦταν αὐτὸ τὸ κατὰ.

—Εἶσαι τρελλός, Λουίτζι. Δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα! Ἀπατήθηκες! Τὸ παιδί τρέχει παρ' ὅτι αὐτὸ πὺν προσεχέται.

Ὁ Τίνο κατέλαβε τὴν δευτέρην θέσιν. Ἡ Χέντερσον ἐτρεψε μὲ τὴν τὴν δύναμιν τῶν καλὴν τῆς. Ὁ Τίνο ἐξέχασεν ἐντελὸς τὸν σκύλλο πὺν ἦταν διπλά πον, διὰ τὸ ζῶν ἐκἀθήρητο πὺν φρόνιμα. Ὁ νεαρός ὁδηγός ἦν ἐξ ἐντελὸς τὴν ταχύτητα τῆς μηχανῆς του καὶ ἐνόμιζε πρὸς σπῶν τὸν ὅτι εἶχε γίνῃ ἕνα μ' αὐτὴν, μέσα εἰς τὴν δίνην τοῦ τρεξίματος.

Ἦρθε μάλιστα νὰ κοινοποιήσῃ νοερώς μαζί τῆς. Τῆς ἔλεγε δηλαδὴ ὅτι ἐπῆρσε ν' ἀνθέξῃ, ὅτι ὄφειλε νὰ νικήσῃ, γὰ νὰ κατορθώσῃ σὶν τέλος νὰ πάρῃ τὴν Λουκιαν, τὴν χαριτωμένη γυναῖκα πὺν ἀγαπᾷ αὐτός. Καὶ ὁ γ

10' Ελληνικόν Πινεύμα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ο ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΝΤΗΡΑΣ

Πρωθυπουργός και υπουργός των Έσωτερικών, ο Δελιγιάννης, νομάρχης δὲ Κερκίρας ὁ μακαρίτης Μπουκλάκος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν θεωρητικὴν συνήθειαν νὰ κατέγραφε τὸν ἡμέτερον ἀντιπρόσωπο τῆς κακοποιουμένης ὥρας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ καὶ νὰ ἐργάζεται. Μίαν ἡμέραν ὁ κλητὴρ τοῦ ἀναγγέλει ὅτι δύο ἀξιωματικοί, ἓνας Ἄγγλος καὶ κάποιος Ἕλληνας, ἤρχοντο νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν. Ὁ Μπουκλάκος, ὅπως εὐρίσκειτο ἡμέτερος, σπεύδει εἰς τὸν διάδρομον καὶ... ἀποδοχῇ τοὺς ξένους. Ὁ ξενιστὴς τοῦ Ἄγγλου κυβερνήτου Ἕλληνας ἀξιωματικὸς πρὸ τοῦ ἀντιπρόσωπου νομάρχου δὲν τὰ χάνει, ἀλλὰ με ἐτοιμότητα λέγει εἰς τὸν ξένον ἐπίσημον ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ κλητὴρ τῆς Νομαρχίας καὶ ὅτι ὁ νομάρχης μὲν εἰς τὸ ἐπάνω πλάτωμα, προσκαλεῖ δὲ τὸν ξένον νὰ ἀνέλθουν ἐπάνω, διὰ νὰ δώσῃ καὶ τὸν Μπουκλάκων νὰ ἐνδοθῇ. Μετὰ τὰς ὥρας κατέρχονται, ἀλλὰ αὐτὸν ὁ Μπουκλάκος ἀνιχνεύει καὶ γινώσκων σπεύδει πρὸς συνάντησιν των. Ὁ Ἄγγλος ἀξιωματικὸς βγάδι μίαν λίραν καὶ τὴν δίδει εἰς τὸν νομάρχην, τὸν ὅποιον παίρνει διὰ κλητῆρα. Ὁ Ἕλληνας κάνει νόημα εἰς τὸν Μπουκλάκων νὰ δεχθῇ τὸ φιλοδώρημα καὶ ἀπερχομένη καὶ οἱ δύο διότι... εἰς τὴν οὐκ ἐπὶ τῆς ἀποσταλείας.

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΚΑΙ Ο ΠΛΑΤΟΥΤΣΑΣ

Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ὁ κ. Λεβίδης. Τότε ἐπρόκειτο ὁ νόμος τοῦ κράτους, οἰαδήποτε δὲ πῶς ἐφαρμόζετο εἰς τὰς διατάξεις αὐτῶν. Ὁ Πλατούτσας, ἀνίκανος εἰς τοὺς ὁλίγους ἐκείνους βουλευτάς, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ψήφου των ἐπὶ τῆς ἐκαστοῦ κυβερνήσεως, ἐξήτει τὴν ἀπαλλοτρίωσιν οἰκίας ἀντιπλόου ἐν Ναυπλίῳ.

— Αὐτὸ τὸ ἀπαγορεύουν οἱ νόμοι τοῦ κράτους, εἶπεν ὁ κ. Λεβίδης.

— Μὰ, ἀπήντησε ὁ Πλατούτσας, ἂν ἦτο κράτος αὐτὸ οὔτε σὺ θὰ ἦσιν ὁ ὑπουργὸς οὔτε ἐγὼ βουλευτὴς...

Εἰς τὴν Σκυρὸν Δι' Ἀμαεῆς

Ἐπρόκειτο νὰ διεξαχθοῦν δημοτικὰ ἐκλογὰ. Εἶχον δὲ τότε ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα, διότι διανεμῆς αὐτῶν ἀποτελέσματα ἦδυναν τὴν ἀνατρέφῃ καὶ τὴν κυβερνήσιν. Νομάρχης Ἰωβόας ὁ μακαρίτης Κολοκοτρῶς, ὑπουργὸς δὲ τῶν Ἐσωτερικῶν ὁ κ. Τριανταφυλλῆκος. Ἡ Σκυρὸς καὶ αἱ τρεῖς ἄλλαι παραρτηματικαὶ νησίδες ὑπάρχοντες διακριτικῶς εἰς τὴν Εὐβοίαν. Ὁ νομάρχης διατάζει νὰ μεταβῇ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν Σκυρὸν ἵνα ἐπιβλέψῃ ὡρισμένα κομματικὰ ζητήματα καὶ συγχρόνως ἐφοδιάσῃ τὰς ἐφορευτικὰς ἐπιτροπὰς με ἐκλογικὰ εἶδη. Ἀγνοῶν δὲ ἂν τὸ τμήμα αὐτὸ τῆς περιφέρειας τὸν ἦτο νῆσος, ἐξήτει τὴν ἐπιτροπὴν πρὸς τὸν ὑπουργεῖον τὴν ἐγκρίσιν πιστώσεως ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν Χαλκίδος εἰς τὴν Σκυρὸν ἐφ' ἀνάγκης. Καὶ ὁ Τριανταφυλλῆκος τηλεγραφικῶς :

«Προτιμήσατε σιδηροδρόμον».

Ο ΣΥΝΟΛΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΑΡΧΟΥ

Μετά τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Σάμου νομάρχης αὐτῆς διορίσθη ὁ Χατζηλοῦκας. Εἰς τὴν Σάμον ἐφθασε μετὰ τινος εὐειδούς νεανίου, ὁ πῶς τὸν ὅπου δὲν ἀπεχωρίζετο οὔτε στιγμήν. Μετὰ τινος ἡμέρας ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ νεανίας ἦτο γυνή, φίλη τοῦ νομάρχου. Οἱ κάτοικοι τῆς Σάμου ἐξηγήθησαν, ἡτελεύοντο δὲ ἐκτροπα.

τερὰ συνεργασία μετὰ τῶν ἰταλλικῶν. Ὁ πέμπτος ὡς ἦτο, ἐμφανισθὴν 25εῖς νῆαν, ὡς ἐν τούτοις δὲ εἶχε γίνῃ ἀντικείμενον εὐτραπέλειαν σχολῶν πρὸς τὸν ὁποῖον τῶν Ἐσωτερικῶν τὸ κάτωθι τηλεγράφημα :

«Διαβάτω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ἡμῖν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Σάμου εἶνε λίαν ἐξηρησμένοι διὰ τὴν διαγωγήν τοῦ νομάρχου Ἰωάν. Χατζηλοῦκα δι' ἀνάρμοστον διαγωγήν του, καταρτίπτοντος τὸ γόητρον τῆς ἀρχῆς, καὶ σκοποῦντος ὅπως ἐν ἡ περιπτώσει ἐξακολουθήσῃ παρῶν ἐνταῦθα νὰ ζητήσῃ τὴν παρέμβασιν τῶν περιπελόντων ἀγγλικῶν πολεμικῶν πλοίων πρὸς κατάληψιν τῆς νήσου».

ΓΟ ΦΡΑΚΟ

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, μεταβαίνων εἰς Κέρκυραν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν Λευκάδα. Τὸν ὑπεδέχθη ὁ τότε νομάρχης Μακεδονίης, ὁ ὁποῖος, πτωχὸς ὡς ἦτο, ἠναγκάσθη νὰ δανεισθῇ τὸ μοναδικὸν φράκον ποῦ ὑπῆρχεν ἐκεῖ εἰς ἓνα τῶν κατοίκων. Ὁ νομάρχης ὅμως ἦτο κοντὸς τὸ ἀνάστημα, τὸ φράκον ἀνῆκεν εἰς ἰσηλὸν, καὶ, φυσικῶς, ὁ φράκον αὐτὸ δὲν διέφερε τοῦ Σαβῶν, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχη καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα αὐτοῦ νὰ δύναιτο νὰ βαδίσει ἐλευθέρως. Ἐνα βῆμα ἐξόν, ἓνα παραπάτημα, καὶ δὴ ἐσορᾶτο κατὰ γῆς. Ὁ Βασιλεὺς ἀντιλήφθη τὸ κομμάτι τῆς θέσεως τοῦ νομάρχου καὶ διακόπτων τὴν προσφώνησιν του, εἶπε :

— Πηγαίνετε, νομάρχα, νὰ βάλετε ἐνῶπιον περιλάττον καὶ ἑλάτε νὰ συνεχίσετε τὴν προσφώνησιν.

Δὲν εἶχε τελειώσῃ καὶ τὸ φράκον μετὰ τοῦ νομάρχου ἐκυλίσθη εἰς τὸ ἔδαφος.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸ «Τικ - Τάκ» ἐπρόκειτο ἀπὸ τοῦ πρῶτου φύλλου τοῦ διαγωνισμοῦ πρὸς συλλογὴν Ἑλληνικῶν ἀνεκδότων εἰς τὸν ὅποιον μεροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ ἀναγνώστες ἀποστέλλοντες τακτικὰ ὅσα περιεχόμενα εἰς γινώσκιν των ἐξυπνὰ ἀνέκδοτα.

Ὅροι ἀπαραίτητοι :

- α') Νὰ εἶνε ἄγνωστα. Ἀδμοσιεύματα ὀφείλονται νὰ εἶνε καθαρώς ἑλληνικὰ καὶ ὀφείλονται νὰ εἶνε γραμμένα ἐν συντομίᾳ, μὲν 20-30 στίχων.

Ὁ διαγωνισμὸς θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τριμήν. Τὰ λαμβανόμενα ἀνέκδοτα μετὰ τὴν σχετικὴν ἐκκαθάρισιν, σύμφωνα με τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, θὰ δημοσιεύονται μετὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ ἀποστέλλοντος.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ τριμήνου εἰς τοὺς πέντε ἀναγνώστους τῶν ὁποίων θὰ ἔχουν δημοσιεύσῃ θὰ περισσώτερα, ὡρισμένα καὶ πᾶν ἄνθρωπον ἀνέκδοτα, θὰ ἀπονειμθῶν τὰ ἐξῆς κατὰ σειράν θραβεία :

Ὁ 1ος : Μία σειρά τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 13 τόμων τῆς Μεγάλης Ἑγκυκλοπαιδείας τοῦ «Πυρσοῦ», ἀξίας 4.500 δραχμῶν.

Ὁ 2ος : Ἐνα κόσμημα τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὸ χρυσοχόειον τοῦ κ. Βουράνη, ἀξίας 3000 δραχμῶν.

Ὁ 3ος : Ἐνα γραμμοφῶνον μάρκας «Κολμπια» ἀξίας 2000 δραχμῶν.

Ὁ 4ος : Εἶδη ἀνδρικοῦς ἢ γυναικείας αἰδέας (φόρεμα, παλτό, καπέλο, παπούτσια κλπ.) τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὸ κατάστημα Χρυσικοποῦλου ἀξίας 1000 δραχμῶν.

Ὁ 5ος : Βιβλία τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖον Βασιλείου ἀξίας 500 δραχμῶν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ κάποιος ἀρχὸς τῆς χώρας του δὲν ἦταν ἀπορονητικὸς, παρὰ δὲ τὴν μεγάλην θλίψιν ποὺ αἰτεῖτο, δὲν εἶχε περᾶσαι ἀκομὴ καὶ σαρκῶν.

Καθὼς ἐπερχομένη τὸ τῶς διηγήθηκε διάφορες νύκτας ἱστορίας τῆς χώρας του, ποὺ ἐκίχοντο τὸν ἐνδιαφέρον τῶν ἄλλων καὶ εἶχε πολλὴ ἀπόλαυσιν καὶ ἡσυχίαν τῶν ἑαυτοῦ παιδικῶν. Ὁ ἐνθουσιασμὸς του γὰρ τὴν παρασκευὴν τοῦ χοροῦ ἦταν σχεδὸν κομμικὸς καὶ ἐξήγησε μὴ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον γὰρ τὴν γυναικαὶ καὶ τοὺς βενετσιάνικους φανούς τοῦ διακόσιμου, σὺν τῇ ἥσαν αὐτὰ τὰ περὶ ἀποδοῦναι πράγματα τῆς ὑποθέσεως.

— Εἶχα πάντοτε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ παρενθῶ σὲ μία τέτοια συγκέντρωσιν οἰκογενειακῇ στήν Ἀγγλία, εἶπε καὶ τότε, καὶ εἶχα βέβαιος ὅτι ὁ χορὸς αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ καλύτερος ποὺ μποροῦσα νὰ ἴδω.

— Εἰκομῶμε καὶ κομπανία με μᾶσκες καὶ γόμματα, εἶπε ἡ Μύριελ. Θὰ εἶνε ὁμορφία, γὰρ δὲν θὰ μποροῦν νὰ καταλάβουν ποιοὶ εἶνε...

— Περιήγῃς μὴ ἀνέκραξεν ὁ Ἀμερικανός. Προσπάθησον μὴ ἡμέρα αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ ὁρατοτέρα τῆς ζωῆς μου.

Εἶπε ὅμως ἀλήθεια ὅτι Κέντ διαρκῶς ἐφαίνετο ὅτι ἐπενοῦσε τὴν ὁρατοτέραν ἡμέραν τῆς ζωῆς του. Ὁ ἄλλος εἶπε ὅτι ὅλα ἦσαν γ' αὐτὸν αὐτὰ ἀντικείμενα χαρᾶς, τόσο ποὺ οἱ οἱ τὸν ἐπλησίαζε ἔπαινε κατὰ τὴν ἀφροσύνην του καὶ τὴν εὐθυμίαν του. Ἐπλεονεῖε τὸ ταξίδι του στήν Εὐρώπην τὸ ἔκανε μόνον καὶ μόνον χάριν ἀναμνηστικῶν ἂν καὶ οἱ εἰρημολογίες εἶχαν γράφει ὅτι θὰ διεξήγαγε καὶ διάφορες ὑποθέσεις.

Ἐκείναι ἐντύπων εἰς τὴν Μάντ ἡ οἰκίαν τῆς τοῦ μὴ τὴν οἰκονομίας Πάρου. Οἱ τρόποι του τὸν παρουσίαζαν σὺν ἓνα στενὸ συγγενὴ ποὺ ἔλατε ἀπὸ καὶ μὴ εἶχε ἐπὶ στρέψει.

Κατὰ πῆς ἀκόλουθες δεκατέττες ἡμέρας εὐρισκετο διαρκῶς τὸ σπίτι τῶν Πάρου, πρᾶγμα ποὺ ἐδικαιολογεῖτο ἀπὸ τὴν στενὴν σχέσιν τῶν Πάρου με τοὺς Σέβενιν. Ὁ Ἀμερικανὸς βαδίζοντος διασχίζοντες τακτικὰ πᾶν καὶ μεγάλες ἐκδρομὲς με αὐτοκίνητα σὲ περιήγῃς. Καὶ πολλὴ σύντομα ὁ Ἀντερσον Κέντ ἔγινεν ἀπλὸς Ἀντὺ γὰρ ὁλοῦς.

Ἐν τούτοις ἡ Μάντ δὲν ἦταν βέβαια ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς ἄρεσε σὲ ὅλα. Τὴν διεσάδα βέβαια, τῆς ἀνοῖσε τὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ μόνον αὐτὰ. Τὸ σταθερὸ βλέμμα του, τὸ ἐντονα σπῆναι του, ποὺ εἶδεχνε πὺν ἀπορροαστικὸν ἄνθρωπον, τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἤξερε νὰ περπατῇ, ὅτι θέλει, ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὅποιον τὴν ρωτοῦσε γὰρ ὅλους, γ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἀσκήν, γὰρ τὴν ζωὴν τῆς καὶ τὴν θέσιν τῆς σὲ σπῆν τῶν Πάρου, ὅλα αὐτὰ τῆς ἔκαναν μὴ περὶ τῆς ἐντύπων, ποὺ ἂν δὲν ἦταν ἀποκομὴ σακί, εἶδεν ὅμως τὴν ἐπιστολήν της.

Πολλὰς φορὲς τὴν ἐρώτησεν πᾶ γυνὴν εἶχε γὰρ διάφορα πρόσωπα, γὰρ τοὺς Πάρου, γὰρ τοὺς Σέβενιν, γὰρ τὸν Κέντ, καὶ ὅταν τὴν εἶδε στένοισιν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας του, ἐγέλοσε ἀνοκτόκαρδα σὺν καλῶς φίλος. Μία μέρα τῆς εἶπε, ἔπειτα ἀπὸ μὴ παρόμοια οἰκίστη :

— Αὐτὸ δὲν εἶνε καλὸ ἐκ μέρους μου, εἶπε. Πρέπει ὅμως, μὲς Κόλλιν, νὰ με θεωρεῖτε σὺν ἓνα μισοσυγγενῇ, νὰ ποῖτε σὺν τριτὸν ξάδελφον. Στεῖς οἱ Ἀγγλοὶ μὴ φαίνεσθε ἀλλοτρίως ἀνθρώπων καὶ γ' αὐτὸ θέλω νὰ πῇ.

— Φαίνεται δὲ μπορεῖ καὶ διαβάσει τὸν καρό του ὅπως τὸ ἀρέσει.

— Ἰππε μου, Κόλλιν, τί ἐντύπων σὺν καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ; Ποιὰ εἶνε ἡ γυνὴν σὺν γ' αὐτὸν ;

Πρὶν ὅμως ἡ Μάντ προλάβῃ ν' ἀπαντήσῃ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑ

ΤΟΜΑΣΤΙΚΟ

ΔΙΣΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΟ
ΡΗΜΑ ΤΗΣ
CONCORDIA MERRET

ροφηθὲν καλὰ γὰρ τὸν καθένα σὺν. Βλέπω τόσα ἄλλα πράγματα σὲ σὺν καὶ μὴ κινεῖτε τόσο πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ! Πολλὰς φορὲς σκέπτομαι ἂν καὶ σὺν δοκίμαζετε ὁ ἓνας γὰρ τὸν ἄλλον τὴν περιέργειαν ποὺ αἰσθάνομαι ἐγὼ γὰρ σὺν. Αὐτὸς ὁ νεαρὸς Γκράχαμ, παραδείγματος χάριν ;

Καὶ πρὶν ἡ Μάντ προλάβῃ νὰ φυλαχθῇ, εἶπε ἓνα σωρὸν λεπτομερεῖς ἐρωτήσεις γὰρ τὸν Λέσλι καὶ ἀναγκάστηκε ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς τραπέζης εἶχε ἐξαιρετικὴν διορατικότητα στήν ἐκτίμησιν τῶν ἀτόμων καὶ

Ἐν τούτοις εἶχε κατὰ πῶς σαγηνεύει...

μὴ καταληκτικῇ εὐκρίνεια στήν διατύπωσιν τῆς γνώμης του.

Ἡ Μάντ εἶχε τὴν αἰσθησὶν ὅτι αὐτὸς ἡ συχνὴς ἐπισκέψεις ποὺ Κέντ σὲ σὺν αὐτῇ Πάρου ἴσως εἶχαν κάποια μυστικὴ αἰτία. Ποιὰ ὅμως ;

Ἡ Μύριελ δὲν εἶχε ποτὲ ἀπὸ τὰ πᾶν καὶ τῆς ἐκδρομῆς μαζί με τοὺς Σέβενιν καὶ τὸν Κέντ. Καὶ ὅταν ὁ Κέντ ἐδικαιολογεῖτο ὅτι δὲν τοῦ ἔφερε χαρὰς γὰρ νὰ πῇ μαζί τους ἡ Μύριελ, παρὰ τὴν συνήθειάν της, δὲν παρενοεῖτο ὅτι εἶδεν αὐτὸν μαζί του. Ἐξ ἄλλου ἡ Μάντ ἐπαφειτο καὶ εὐχαρίστων ποὺ εἶχε γὰρ νὰ μὲν κοντὰ σὺν Ντάβιντ καὶ νὰ τὸν βοηθῇ.

— Ἀρχίζω νὰ ἐπαναπαύομαι τελείως σὲ σὺν, εἶπε μὴ ἡμέρα ὁ Κέντ.

— Μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιος γὰρ μὲν, ποὺ ἀπήντησεν ἡ Μάντ.

— Μὰ δὲν σὺν φαίνεται τρομερὰ ἀληθινὴς ἡ ὑποθέσεις μου ;

— Καθόλου. Ἰσὺα - ἰσὺα ποὺ μ' ἐνδιαφέρουν πολὺ.

Ἐκρατῆθη γὰρ νὰ μὴ προσέθῃ ὅτι ἦταν εὐτυχὴς γὰρ ὅτι ἔκανε γ' αὐτὸν.

— Δὲν μπορὸν νὰ καταλάβω πῶς τὰ καταφέρνει αὐτὸς ὁ Κέντ καὶ παραμένει ἐστὶ τῆς ὑποθέσεως ποὺ, ποὺ εἶνε ἄλλος τὸ τόσο σπουδαῖος... Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὰ καταφέρω ὡστε ν' ἀναπαύομαι περισσότερον ἀπὸ ὅτι ἡ μέρες τὸ χρόνο...

— Φαίνεται δὲ μπορεῖ καὶ διαβάσει τὸν καρό του ὅπως τὸ ἀρέσει.

— Ἰππε μου, Κόλλιν, τί ἐντύπων σὺν καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ; Ποιὰ εἶνε ἡ γυνὴν σὺν γ' αὐτὸν ;

Πρὶν ὅμως ἡ Μάντ προλάβῃ ν' ἀπαντήσῃ

μεταγένησε γὰρ τὴν ἐρώτησιν τοῦ αὐτοῦ.

— Ὁχι, εἶπε, δὲν πρέπει νὰ ζητῇ τὴν γνώμην σὺν γ' αὐτὸν.

— Καὶ ἂν μοῦ τὴν ζητοῦσατε δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σὺν τὴν δώσω, γὰρ καλὰ-καλὰ δὲν ἔχω σχηματίσει ὁρισμένην γνώμην.

— Ὅστε δὲν εἰσθε καὶ σὺν ὅπως οἱ ἄλλοι, ἵπτο τὴν νοησίαν του ;

— Ὁχι δὰ, κάθε ἄλλο !

— Κι' ἐν τούτοις εἶχε κατὰ πῶς σαγηνεύει. Δὲν συμφωνεῖτε σ' αὐτό ;

— Καὶ ὁ Λέσλι Γκράχαμ εἶχε κατὰ τέτοιον, ἀλλὰ βέβαια ἐμένα δὲν με τραβᾷ...

— Τότε εἰσθε δυνατὴ σὲν χαρακτῆρα, τῆς εἶπε γελῶν.

Ἡ Μάντ ἐγέλασεν ἐπίσης καὶ τοῦ ἀτήντησε :

— Μὴ με κοροϊδεύετε, σὺν παρακαλῶ !

— Δὲν εἶχα αὐτὴν τὴν πρόθεσιν. Ἐξ ἄλλου δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα, γὰρ οὔτε κα' ἐμένα με τραβοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι.

— Ἐν τούτῳ περιπτώσει ἡ γνώμην μου δὲν πρέπει νὰ σὺν παραβῇ.

— Καλὰ, ἀλλὰ γὰρ ποῦ λόγῳ εἶμε μόνον τόσο συχνὰ ἀποτραβηγμένοι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι μαζεύονται κάθε ἡμέρα ;

— Δὲν ἔχω ἰδέαν... Ἰσως ὁ Λέσλι εἶνε τόσο ἀσχημάτιστος, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν μας... Καὶ ὁ Ἀντερσον Κέντ, εἶνε...

— Πολὺ δυνατὸς, σὺν ἐπληρώσεν ὁ Ντάβιντ.

Ἡ Μάντ ἐσκόπευε τὰ μάτια της ἐπάνω του καὶ ἀπήντησεν ἀργά, σὺν νὰ εἰδοποιεῖτο ἡ νὰ ἐσκέπτετο τὰ λόγια της :

— Ἰσως... Νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ εἶνε κα' αὐτό...

— Μήπως τὸν φοβεῖσθε λιγάκι ;

Τῆς ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Ὁχι. Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐγὼ ὅμως σχεδὸν τὴν βεβαιότητα ὅτι κα' αὐτὸς δὲν με συμπαθεῖ, ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷ.

— Θὰ σὺν ἐφοδῇς ἂν σὺν ἀγαποῦσε ;

— Δὲν τὸ ξέρω. Ἐγὼ ὅμως τὴν ἐντύπων ὅτι κάθε γυναῖκα ποὺ θὰ τὴν ἀγαποῦσε θὰ πρεπε νὰ τὸν φοβάται...

Ἡ Μάντ μίλησε χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὸν Κέντ. Ὅταν ὅμως ἐσκόπευε τὰ μάτια της καὶ εἶδε τὴν λιμνηνὴν ἐκφρασίαν του, ἐννοίωσε ἓνα δυνατὸ παλμό.

— Ἡ ἐπιβολὴ τοῦ σὲ μὴ γυναῖκα εἶνε πόσο λογική, ὥστε νὰ ἐκαστοῦνται ὅλοι τοὺς οἱ πόθοι ; ἐρώτησε με σιγῆς φωνῇ.

— Ὁ ! Πῶς θέλετε νὰ τὸ ξέρω αὐτό ; ἀνέκραξεν ἡ Μάντ με πνιγμένη φωνή.

Ἀρκετὲς στιγμὲς ἔπαιναν καὶ οἱ δύο σιωπηλοί. Ἐπειτα ἐπὶ τὴν ἐργασίαν τοῦς χωρὶς διακοπὴν ὡς τὴν ὥραν τοῦ πσάσῃ. Μετὰ τὸ τῶς ἐργασθῆσαν πάλιν ἀρκετὴ ὥρα.

Ὁ Κέντ ἐξήγησε στήν Μάντ τῆς ὑποθέσεις τῶν ἀνέφεραν μερικὰ γράμματα καὶ ἐξέταθι τὸν ἀλλὰ καθαρά σὲ διαφόρους τεχνικὸς ὁ τοῦ ἀποτελοῦσαν ὡς τότε μυστήριον γὰρ τὴν Μάντ. Στὴν ἀρχὴ τὴν ἐκπαιδεύοντες γὰρ τὴν σημαντικότητα τῶν ἐργασιασίων τοῦ κατασκευαστοῦ καλῶς καὶ γὰρ τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὅποιον ἀντελαμβάνετο τὰς ε

πάντοτε σύμφωνα σάν πραγματικοί φίλοι.

—Τι λυπηρό πράγμα γά τον χάστε τόσο γαρίς, ελεην ή Μώντ.

—Κι' εν τούτοις συμβαίνει κάτι πολύ περίεργο, μίς Κόλλιαρ ! Μου φαίνεται σάν νά μή τον έχω χάσει. Μολονότι δέν τον βλέπω καί δέν τον άκούω, αισθάνομαι όμως μέσα μου την επίδρασί του. Είμαι βέβαιος ότι ή επίδρασις των δυνατών πνευμάτων εξακολουθεί νά ζή μεταξύ μας. Έτσι, κάθε φορά που βοήσκομαι σέ μιά δύσκολη περίσταση, προσπαθώ νά φαντασθώ τί θά έκανε ο πατέρας μου στή θέση μου. Θά σάς φανώ ίσως γελοίος, κα' όμως εκείνη τη στιγμή αισθάνομαι σάν νά είνε πολύ κοντά μου.

Αυτά τά λόγια τά έπρόφερε με σιγαλή φωνή, σάν άνθρωπος που μιλή γιά πράγματα λερά.

—Δέν μου φαίνεσθε καθόλου γελοίος, που είπεν ή Μώντ, σάς έννοω πολύ καλά.

—Τό φαντάσθηκα αυτό, γιατί είχα έμπιστοσύνη στήν ειδικότητά σας.

Τό μεγάλο έκκενός έσημανεν έξ.

—Πά ! πά ! άνέκραξεν εκείνος. Δέν έφαντάσθηκα ότι σάς έπληξα τόσην ώρα !

—Κύριε Καίην ! Έδειξα λοιπόν καθόλου ότι έπληξα ;

—Όχι.

—Τότε γιατί, δόσας εργάζομαι μαζί σας, διαρκώς φροδίσθε ότι έχω πλήττω ;

Έκνιπαξε μιά στιγμή την πλά του πριν άπαντήσθ.

—Αυτά τά θέματα είνε πληκτικά γιά τίς περισσότερες νέες...

Έσπρώθην, άπεμακρύνθη καί εκόνταξε ένα βιβλίο στή βιβλιοθήκη.

Έπειτα αποτόμως έγύρισε καί την έπλησίασε.

—Τί έχω λοιπόν, Μώντ ; έρώτησε μεταχειριζόμενος χωρίς νά τό καταλάβη τό μικρό της ύνομα, με τό όποιο άκουγε νά την φωνάζουν οι άλλοι.

Τί συμβαίνει με μένα ; Όσο καί άν προσπαθώ νάτελεωρήσω καί νά ικανοποιηθώ, δέν τό κατορθώνω ποτέ. Γιατί ;

Η καρδιά της Μώντ άρχισε νά κινιέται δυνατά. Με τη σειρά της τώρα άπεμακρύνθη καί αυτή πρós τό μεγάλο άνοιχτό παράθυρο, γιά νά μή την προδώση ή έκκρησις του προσώπου της.

—Αγ' εκεί, καιτάζοντας τό σιωπηλό πάγκο που άπλώνετο κάτω από τό παράθυρο, άπέντησε χωρίς νά γυρίση, ένφ κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια νά κινή σταθερή τη φωνή της :

—Δέν θά ήτο ίσως καλύτερο νά δείχνετε κάτωως λιγότερη άφοσίωση ;

—Αγαπήσατε ποτέ σας λοιπόν ;

—Ήσυχια, σάν νά άπαντούσεν όχι αυτή, άλλα κάποιος άλλος, ή Μώντ του είπε :

—Ναι, άνάστα !

—Ω, σάς ζητώ συγγνώμην !

—Δέν υπάρχει λόγος συγγνώμης...

Η φωνή της τώρα έστρεψε. Ό Καίην την έρώτησε με συμπάθεια :

—Τά πράγματα ίσως ήταν δύσκολα γιά σάς ;

—Μάλλον ναι. Πάντοτε όμως μπορεί κανείς νά κυριαρχή στόν έαυτό του. Δέν νομίζετε ;

—Δέν ξέρω. Δέν φαντάζομαι ότι θά μπορούσα ποτέ νά κυριαρχήσω του έαυτού μου...

—Ανέντιμους βαθεία καί έπρόσθεσε :

—Αυτό θά ήταν ένα μαρτύριο !

Η Μώντ έφάνηκε σάν νά μή τον άκουσε καί έξηκολούθησε :

—Μά όταν δέν υπάρχει καμμία έλπίς ;

Όταν καθή κάθε έλπίς, τί άλλο μένει νά κάμη κανείς, παρά νά υποτάξη τον έαυτό του καί τό πάθος του ;

Ό Καίην έμεινε μερικώς στιγμές σκεπτικός. Έπειτα άπάντησεν άργά :

—Τίποτε άλλο δέν μένει, πράγματι.

Η άπόλυτη σιωπή που έπακολούθησεν άπέβη βαρεία καί καταθλιπτική καί γιά τους δύο. Διεκάθη όμως σέ λίγο από τό κλάζον ένός αυτοκινητού. Πράγματι σέ μιά στιγμή τό μεγάλο άστρο αυτοκινητού του Κέντ διέσχισε τό πάγκο φορτωμένο από τίς δύο άδελφές Πάρου, τους Σέβενγκ καί τον Λέσλι Γκρά-

χαμ. Ό Κέντ άδωγησας έχοντας δίπλα του την Μύριελ.

Ό Καίην άκουσε τά εδύμα ξεφωνητά της συντροφιιάς, άλλα δέν έπλησίασε στό παράθυρο.

—Στήν περίπτωση τη δική μου, είπτε, δέν μπορώ νά κάμω τίποτ' άλλο παρά νά εξακολουθώ νά προσφέρω την καρδιά μου, έστω καί άν πρόκειται νά την ποδοπατήσουν...

Η φωνή του έρανέρισε τό βάθος καί την δύναμιν των αισθημάτων που. Η Μώντ άρχή εξακολουθούσε νά μένη άκίνητη κοντά στό παράθυρο, με τά μάτια μισόκλειστα. Τό αυτοκινητό είχε σταθεί. Ό Κέντ έπρόδωσε κάτω καί άφήςοντας τους άλλους νά κατέβουν μόνοι τους, έστρεψε νά φροντίση μόνον γιά την Μύριελ.

Η Μώντ είδε τον Άντερσον νά πληνν τά δύο χέρια της τυφλής, κα' εκείνη νά σκύβη τό πρόσωπό της πρós τό μέρος του. Άκόμη τον είδε νά παίρνη τό λεπτό σώμα της στά σπι-

βαρά του χέρια καί νά τό αφήνι έλαφρά στό σκαλοπάτι. Έκείνο όμως που της έκαμε μεγαλύτερη έντύπωσι ήταν ό τρόπος με τον όποιον ό Κέντ εκόνταξε γιά μιά στιγμή πά ώ-ραία γαλάζια σθουμένη μάτια της νέας. Άπό τό βλέμμα εκείνο ή Μώντ εκανάλαβε ότι ό Άμερικανός ήξερε τί έξητούσε καί ότι ήταν άποφασισμένος νά τό εκπλήξη.

Η Μώντ έστράφη πρós τον Καίην καί σχεδόν ασθμαίνουσα του είπε :

—Όχι, δέν πρέπει νά σκορπάτε έτσι την καρδιά σας γιά κανέναν... Αυτό θά μπορούσε νά σάς κοστισή άκριβά...

Καί έβγήκε γρήγορα από τό δωμάτιο.

Ό Άντερσον Κέντ έμεινε στό δείπνο καί ή Μώντ τον παρετήρη διαρκώς, γιατί ήθελά-νετο ότι είχε καταλάβει την πραγματικήν ατίαν των έπισκέψεων του Κέντ στό σπίτι των Πάρου. Τό περίεργο δέ ήταν ότι κανείς άλλος δέν έφαινόταν νά είχε καταλάβει ή νά ύποπνεύετο τίποτε. Τώρα ή Μώντ έξηγούσε καί την έμφυτη άντιπάθειά της γιά τον άνθρωπον αυτόν. Ό Κέντ είχε την πρόθεσιν νά κάμη γυναίκα του την Μύριελ καί έπλησίαζε νά την καταστήρη.

Καί ό Ντάβιντ ; Η Μώντ ήταν βέβαιη ότι ή λύπη του καί ό θυμός του δέν είχαν καμμία σημασία γιά τον Άμερικανό. Αυτή όμως έδο κίριζε πραγματικό μαρτύριο στή σκέψη του τί θά ύπέφερε ό Ντάβιντ Καίην. Είχε φανεί πόσο καλός μαζί της, της είχε άνοίξει τόση την καρδιά του, ίδιος εκείνο τ' άπόγευμα...

Ό ! τί μίσος που αισθάνθηκε έναντίον της Μύριελ καί του Κέντ ! Ίσως μάλιστα όΚέντ νά διέκρινε καί από την έχθρότητά της στό προσεκτικό βλέμμα της. Μετά τό δείπνο, ό Κέντ τά εκάταφερε νά βοεή μόνος μαζί της

κάτω στό πάγκο, καί μάλιστα με τόση άπατη-δειότητα, ώστε ή Μώντ δέν άντελήφθη την άπομόνωσί τους, παρά μόνον όταν ήταν πολύ άργά.

Έκείνος δέν έχασε καμιάν εις περιτολογίαν καί της είπε :

—Γιατί με άπεχθάνεσθε, μίς Κόλλιαρ ;

Στήν άρχή ή Μώντ δέν ήξερε τί ν' άπαντήσθ.

—Επειτα του είπε :

—Εγώ ; Σάς άπεχθάνομαι, λέτε ;

—Μήν πέρνετε αυτό τό ύφος καί μήν προσπαθείτε νά με γελάσετε...

Την άνάγκασε νά καθήσθ σ' ένα παγκάκι ένφ αυτός έστάθηκε όρθιος πρσστά της, με τά πόδια άνοιχτά καί τά χέρια σταυρωμένα.

—Σάς παρακαλώ νά πάρετε την έξοχή μου στά σοβαρά, της είπε πάλιν.

Η Μώντ όμως είχε ξαναβρεί την ψυχραιμία της καί δέν ήθελε νά του άπτηρήν ή φαντασθή ότι μπορούσε νά της έπιβληθή. Τό άπάντησε λοιπόν με μιά έρώτησι :

—Ποιά αίτια έχετε νά φαντάζεσθε ότι σάς άπεχθάνομαι ;

Έκείνος έσκέφθη μερικώς στιγμές καί έ-πειτα της άπάντησε :

—Αί ύπερφυγιά σας έπιβεβαιώνουν την προτίμη μου έντύπωσι.

—Τιά μένα ;

—Ναι, γιά σάς.

—Είνε πολύ διασκεδαστικό νά μαθαίνω ότι άποσχόλησά τάς σκέψεις σας, χωρίς νά τό καταλάβω. Καί μπορώ νά μάθω ποιά ήταν ή πρώτη έντύπωσίς σας ;

—Μπορείτε.

—Θά μου την πής λοιπόν ;

—Καί βέβαια.

—Σας άκούω.

—Είσθε ένας σωστός διάβολος !

Τό γέλιο της Μώντ άντήχησε στή βραδυή γαλήνη.

—Πρέπει νά θεωρήσω αυτήν την άπάντησι ως κομπλιμέντο ;

—Θεωρήστε την όπως σάς άρέσει.

—Αν την πάρω όπως θέλω, τότε μπορώ νά ύποθέσω ότι έχετε κάποια ιδιαίτερη έντι-μηση γιά μένα. Τίποτε όμως ως τώρα δέν μπο-ρούσε νά με κάμη νά ύποθέσω τέτοιο πράγμα.

—Όραίο έπιχείρημα, μιά τό Θεό. Λοιπόν ;

—Έξ' άλλου άν πάρω την άπάντησί σας ως κομπλιμέντο άναδρομικό, τότε πρέπει νά συμπεράνω δύο πράγματα.

—Α ! α ! Πατά ;

—Πρώτον ότι δέν είσθε πολύ ευγενής με-ζί μου καί δεύτερον ότι αυτό μπορεί νά ήτλ κάποια άλλη αίτια, σάν νά πούμε ένα φόβο ή μιά άντιπάθεια.

Την διέκοψε ειρωνικά :

—Φαντάζεσθε ότι σάς φοδοβμαι ;

—Όχι...

—Τότε φαντάζεσθε ότι δέν μου άρέσετε ;

—Όχι αυτό.

—Η μήπως ότι σάς θαυμάζω ;

—Γιά τούτον ή γιά εκείνον τον λόγον, καί-νησα την προσοχή σας. Αυτό τό είπατε καί μόνος σας.

—Άκούστε, μίς Κόλλιαρ. "Ας παίξωμ καί οι δύο μ' άνοιχτά χαρτιά.

—Σύμφωνοι.

—Λοιπόν, άφελώ νά σάς πώ ότι μόλις έμ-πήκα σ' αυτό τό σπίτι εκανάλαβε ότι έπρεπε νά λογαριασθώ μαζί σας.

—Α ! καί γιατί ;

—Γιατί αγαπάτε τον Καίην. Αυτό τό εκά-τάλαβε γρήγορα.

Η Μώντ εκοκκίνισε καί ήθελεσε νά μ-λήσθ.

Έκείνος έξηκολούθησε χωρίς νά της άφί-ση κοινό :

—Βλέπετε ότι είμαι ειλικρινής. Τώρα έξη-γήστε μου με την σειρά σας γιατί με άνταπα-θείτε.

Παρά την ταραχή της, εκείνη άπάντησε :

—Γιατί αγαπάτε την Μύριελ.

—Ευχαριστώ. Μου άποδίδετε όμως κάτι, γιά τό όποιο δέν είμαι άξιος. Είμαι άνάσας ν' αγαπήσω κάτι, είτε πρόσωπο είτε πράγμα. Άλλως μόνον τό έπιθυμώ ή δέν τό έπιθυμώ.

—Λοιπόν έπιθυμείτε την Μύριελ ;

(Άκολουθεί)

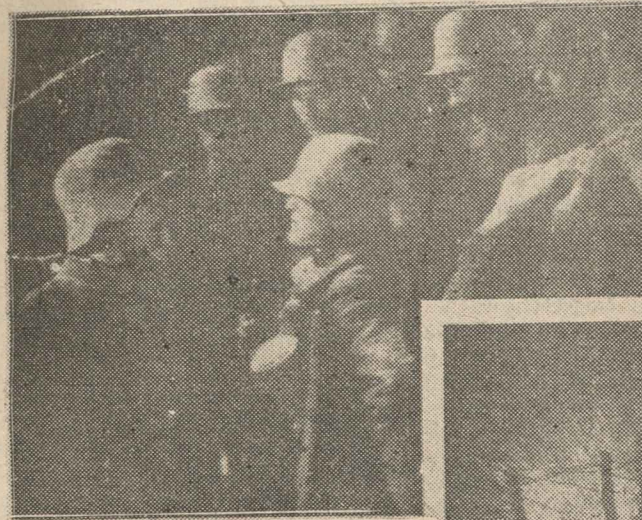
Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΙΑΜ

ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Ένα μοντέρνο σινεμά στό Παρίσι.—Τά νέα έργα.—Τό «Άλληλούϊα», ένα πρωτότυπο φίλμ.—«Ούδέν νεώτερον από τό Δυτικόν».—Η ύπερδεχή του στό Παρίσι.—«Περιπέτειες σ' έξωτικές θάλασσες».—Η άπάχικη ζωή.

Ποιάς δέν θυμάται την ατλή των θαυμά-των, από την «Παναγία των Παρισίων» του Ουγκώ; Αυτή τη μεσαιωνική ατλή, όπου έμαζεύονταν όλα τά άποθράσματα του Πα-ρισιού εκείνη την εποχήν, οι κλέφτες, οι άλήτες, οι σαλτιμπάγκοι, οι ζητιάνοι, οι ποιητά σά τον Φρανσουά Βιγιού.

Στό ίδιο άκριβώς χώρο, στην παλιά αυ-λή, ό διευθυντής του «Αδιαλλάκτου» μιάς από της μεγαλύτερες Εύρωπαϊκές έφημερί-

Μερικά σκηνικά από την ταινία «Ούδέν νεώτερον από τό Δυτικόν».

δες, κ. Λεόν Μπαμπύ, ίδρυσε ένα μοντέρνο πολυτελέστατο σινεμά, που τό όνόμασε τό «Σινεμά των Θαυμάτων».

Είνε μία άριστοκρατική σάλλα, με άκρι-βές θέσεις, εις τά εγκαινία της όποιας πα-ρευρέθη όλο τό Παρίσι.

Προέβαλε τό πρωτότυπο φίλμ του Κινγκ Βιντόρ : «Άλληλούϊα».

Είνε τό κατ' έξοχήν φίλμ της μαύρης φυ-λής, με όλους τους εκτελεστές νέγκρους, στίς θαμβασκοφυτείες. Η εύρωπαϊκή κρι-τική τό χαρακτήρισε : τό άληθινότερο ντο-κουμέντο της ζωής της νέγκρικης ράτσας.

Προέβαλε τό πρωτότυπο φίλμ του Κινγκ Βιντόρ : «Άλληλούϊα».

Είνε μία άριστοκρατική σάλλα, με άκρι-βές θέσεις, εις τά εγκαινία της όποιας πα-ρευρέθη όλο τό Παρίσι.

Προέβαλε τό πρωτότυπο φίλμ του Κινγκ Βιντόρ : «Άλληλούϊα».

Είνε μία άριστοκρατική σάλλα, με άκρι-βές θέσεις, εις τά εγκαινία της όποιας πα-ρευρέθη όλο τό Παρίσι.

Προέβαλε τό πρωτότυπο φίλμ του Κινγκ Βιντόρ : «Άλληλούϊα».

Είνε μία άριστοκρατική σάλλα, με άκρι-βές θέσεις, εις τά εγκαινία της όποιας πα-ρευρέθη όλο τό Παρίσι.

Προέβαλε τό πρωτότυπο φίλμ του Κινγκ Βιντόρ : «Άλληλούϊα».

Είνε μία άριστοκρατική σάλλα, με άκρι-βές θέσεις, εις τά εγκαινία της όποιας πα-ρευρέθη όλο τό Παρίσι.

Προέβαλε τό πρωτότυπο φίλμ του Κινγκ Βιντόρ : «Άλληλούϊα».

Είνε μία άριστοκρατική σάλλα, με άκρι-βές θέσεις, εις τά εγκαινία της όποιας πα-ρευρέθη όλο τό Παρίσι.

Προέβαλε τό πρωτότυπο φίλμ του Κινγκ Βιντόρ : «Άλληλούϊα».

Είνε μία άριστοκρατική σάλλα, με άκρι-βές θέσεις, εις τά εγκαινία της όποιας πα-ρευρέθη όλο τό Παρίσι.

Προέβαλε τό πρωτότυπο φίλμ του Κινγκ Βιντόρ : «Άλληλούϊα».

Είνε μία άριστοκρατική σάλλα, με άκρι-βές θέσεις, εις τά εγκαινία της όποιας πα-ρευρέθη όλο τό Παρίσι.

Προέβαλε τό πρωτότυπο φίλμ του Κινγκ Βιντόρ : «Άλληλούϊα».

Είνε μία άριστοκρατική σάλλα, με άκρι-βές θέσεις, εις τά εγκαινία της όποιας πα-ρευρέθη όλο τό Παρίσι.

Προέβαλε τό πρωτότυπο φίλμ του Κινγκ Βιντόρ : «Άλληλούϊα».

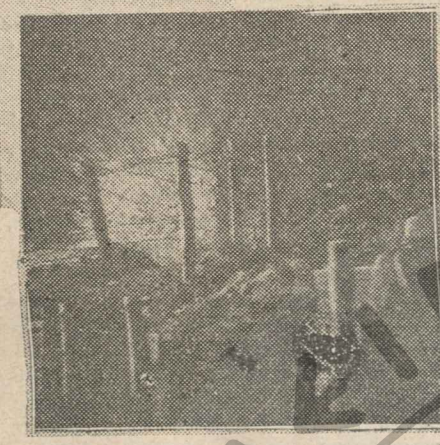
Είνε μία άριστοκρατική σάλλα, με άκρι-βές θέσεις, εις τά εγκαινία της όποιας πα-ρευρέθη όλο τό Παρίσι.

Προέβαλε τό πρωτότυπο φίλμ του Κινγκ Βιντόρ : «Άλληλούϊα».

Είνε μία άριστοκρατική σάλλα, με άκρι-βές θέσεις, εις τά εγκαινία της όποιας πα-ρευρέθη όλο τό Παρίσι.

«Τέσσερις φαντάροι», του Γερμανού συγ-γραφέως Ρέν Γιολάνες. Κι' είνε αλήθεια, ότι τόση ήταν ή τέχνη καί ή ύποβολή της άτμοσφαιρας αυτού του φίλμ, που δέν νο-μίζουμε, ότι θά προσθέση τίποτε καινούργιο τό φίλμ του βγήκε από τό βιβλίο του Ρέμαρκε.

Άλλωστε ό Γερμανός σκηνοθέτης του, ό Πάχτ, είνε από τους μεγαλύτερους δημιουρ-γούς της όθόνης καί σέ πολλά σημεία άνώ-

Τερος από τους ύπερατλαντικούς συναδέλ-φους του.

ΚΑ'ΙΝ: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Σ' ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Η έξωτική ποίηση έκανε τον περασμένο μήνα, στόν κινηματογράφο «Όλύμπια» του Παρισιού, την θριαμβευτική της εμφάνισθ.

Πρώτη φορά ή όθόνη παροσέφερε με τόση σαγηνευτικό θέλητρο τίς τροπικές χώρες.

Ό Λεόν Πουαριέ είνε πρώτα ποιητής καί ύστερα σκηνοθέτης, καί γι' αυτό άλλωστε, την νέαν του έπιτυχίαν τον Καίην την χα-ρακτηρίζει: ποίημα.

Ό φυσικός του διάκοσμος, είνε ή Μαδα-γασκάρη, με την όργανιστική θλάστησι καί την πρωτόγονη ζωήν της. Ένα μικρό νη-σί της, ένας έπίγειος παράδεισος, στό Νοσσί-Μπέ, ό Πουαριέ, «γύρισε» ένα από τά ποικιλοτότερα «φίλμ» που έχουν ως τώ-ρα δημιουργηθή.

Είνε ή ιστορία ενός «πολιτισμένου» που διώχνεται από τη σύγχρονη ζωή κα' αναγ-κάζεται νά ζήσθ, πρωτόγονα, στην άκρη του κόσμου. Σιγά-σιγά, ή φύσις έπιβάλλεται καί τον άναγκάζει νά γυρίσθ σά ένστικτά του, καί νά εγκυριασθή στην παλιά έαυτά του.

Χαίρεται την άπλη, τη φυσική ζωή με μίαν ίθαγενή, κι' όταν του δίνεται ή ευκαιρία νά ξαναγυρίσθ στόν «πολιτισμένο» κόσμο, στην μέση του δρόμου, πέφτει στή θάλασσα καί ξαναγυρίζει στό εδύνημένο νησί του.

Είνε ή ιστορία ενός «πολιτισμένου» που διώχνεται από τη σύγχρονη ζωή κα' αναγ-κάζεται νά ζήσθ, πρωτόγονα, στην άκρη του κόσμου. Σιγά-σιγά, ή φύσις έπιβάλλεται καί τον άναγκάζει νά γυρίσθ σά ένστικτά του, καί νά εγκυριασθή στην παλιά έαυτά του.

Χαίρεται την άπλη, τη φυσική ζωή με μίαν ίθαγενή, κι' όταν του δίνεται ή ευκαιρία νά ξαναγυρίσθ στόν «πολιτισμένο» κόσμο, στην μέση του δρόμου, πέφτει στή θάλασσα καί ξαναγυρίζει στό εδύνημένο νησί του.

Είνε ή ιστορία ενός «πολιτισμένου» που διώχνεται από τη σύγχρονη ζωή κα' αναγ-κάζεται νά ζήσθ, πρωτόγονα, στην άκρη του κόσμου. Σιγά-σιγά, ή φύσις έπιβάλλεται καί τον άναγκάζει νά γυρίσθ σά ένστικτά του, καί νά εγκυριασθή στην παλιά έαυτά του.

Χαίρεται την άπλη, τη φυσική ζωή με μίαν ίθαγενή, κι' όταν του δίνεται ή ευκαιρία νά ξαναγυρίσθ στόν «πολιτισμένο» κόσμο, στην μέση του δρόμου, πέφτει στή θάλασσα καί ξαναγυρίζει στό εδύνημένο νησί του.

Είνε ή ιστορία ενός «πολιτισμένου» που διώχνεται από τη σύγχρονη ζωή κα' αναγ-κάζεται νά ζήσθ, πρωτόγονα, στην άκρη του κόσμου. Σιγά-σιγά, ή φύσις έπιβάλλεται καί τον άναγκάζει νά γυρίσθ σά ένστικτά του, καί νά εγκυριασθή στην παλιά έαυτά του.

Χαίρεται την άπλη, τη φυσική ζωή με μίαν ίθαγενή, κι' όταν του δίνεται ή ευκαιρία νά ξαναγυρίσθ στόν «πολιτισμένο» κόσμο, στην μέση του δρόμου, πέφτει στή θάλασσα καί ξαναγυρίζει στό εδύνημένο νησί του.

Είνε ή ιστορία ενός «πολιτισμένου» που διώχνεται από τη σύγχρονη ζωή κα' αναγ-κάζεται νά ζήσθ, πρωτόγονα, στην άκρη του κόσμου. Σιγά-σιγά, ή φύσις έπιβάλλεται καί τον άναγκάζει νά γυρίσθ σά ένστικτά του, καί νά εγκυριασθή στην παλιά έαυτά του.

Χαίρεται την άπλη, τη φυσική ζωή με μίαν ίθαγενή, κι' όταν του δίνεται ή ευκαιρία νά ξαναγυρίσθ στόν «πολιτισμένο» κόσμο, στην μέση του δρόμου, πέφτει στή θάλασσα καί ξαναγυρίζει στό εδύνημένο νησί του.

Είνε ή ιστορία ενός «πολιτισμένου» που διώχνεται από τη σύγχρονη ζωή κα' αναγ-κάζεται νά ζήσθ, πρωτόγονα, στην άκρη του κόσμου. Σιγά-σιγά, ή φύσις έπιβάλλεται καί τον άναγκάζει νά γυρίσθ σά ένστικτά του, καί νά εγκυριασθή στην παλιά έαυτά του.

Χαίρεται την άπλη, τη φυσική ζωή με μίαν ίθαγενή, κι' όταν του δίνεται ή ευκαιρία νά ξαναγυρίσθ στόν «πολιτισμένο» κόσμο, στην μέση του δρόμου, πέφτει στή θάλασσα καί ξαναγυρίζει στό εδύνημένο νησί του.

Είνε ή ιστορία ενός «πολιτισμένου» που διώχνεται από τη σύγχρονη ζωή κα' αναγ-κάζεται νά ζήσθ, πρωτόγονα, στην άκρη του κόσμου. Σιγά-σιγά, ή φύσις έπιβάλλεται καί τον άναγκάζει νά γυρίσθ σά ένστικτά του, καί νά εγκυριασθή στην παλιά έαυτά του.

Χαίρεται την άπλη, τη φυσική ζωή με μίαν ίθαγενή, κι' όταν του δίνεται ή ευκαιρία ν

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΑΘΗΤΡΙΟΥΛΑ

Ώρα είνε η φιλολογία, δέν σάς λέω. 'Αλλά κάθε πράγμα σ'όν καιρό τον καί στον τόπο του Κ' ή φιλολογία ή μάλλον δύο από της πιδ μάταιες πλευρές της, τδ δαντέλινο ύφος δηλαδή κα ή μελοδραματική φρασολογία, μιλούν μόνο στους έρωτευμένους, στους καθυστερημένους ρομαντικούς κα στους νοσταλγούς μιάς μακρινής εποχής. 'Επειδή δέ σταλγούς μιάς μακρινής εποχής, 'Επειδή δέ φαντάζομαι ότι άνάμεσα στους άναγνώστες μου ή κατηγορία των άνθρώπων ούτών θα είνε κα ή πδ διλάραθη, δέν θα τους περιποιηθώ κα πολύ, ικανοποιώντας δηλαδή της ψυχικής τους διαθέσεις.

Πρδ παντός ή γλώσσα της αλήθειας, ή ντόπια γλώσσα της πραγματικότητας. Μλάτε μ' αυτήν, αγαπητοί μου. Μ' αυτήν που έννοείται κα άπαιτεί περισσότερον άπ' όλες.

Μ' αυτό λοιπόν τδ πνεύμα θα ρέξω μιά ματιά στη ζωή του κοριτσιού μας. Μιά ματιά γοργή κα άδιάκριτη, όσο χρειάζεται γιά να μη συμπληρώση ή φαντασία μου έκείνα που διαφορετικά ή ματιά μου δέν θα έκαστόθωνε κα άποκαλύπτη.

Η ΜΑΘΗΤΡΙΑ

Συγγήνησα την ήρωίδα μου στην Πάουερ της δδου Σταθίου. Έκχατοσε μιά σάκα ύπερτροφική. Τι να περιέχει άραγε ή παραγεμισμένη μαθητική της σάκα ; Σχολικά βιβλία ; Μά τότε θα στοιχίξ η μία περιουσία δολάρη. 'Επειτα τί χρειάζονται σήμερα τόσα γραμμάτια ; Η πολυμέθεια χαντακώνει τδν άνθρωπο. Τδν κάνει νευρικό, ή δίκα της μαθήσεως τδν απομακρύνει από την μακρία ήμισυ δλόγηση. Εύτυχώς ή περιέργεια μου δέν άσχει να ικανοποιηθί. Τδ κορίτσι άνοίγει επί τέλους τη μαθητική του σάκα γιά να πληρώση τδ εσότηρό του. Κα ή άποκάλυψις συντελείται πλήρως. Μισή δωδεκάδα βιβλίων κα τρανή από τδ εσότηρό της. Οι ύποχρεωτικοί συνεπιδάται τσιχίζονται γιά να τδ μαξέψουν.

Η μαθητριά σκολή άφειδώς μειδιάματα στους εγγενείς συνεπιδάται της. Μειδιάματα εγγνωμοσύνης, ταχυπαλίας κα φιλοσοφίας, ανάλυσης τδν ματιών που άναγκάζε. Συμπέρασμα ; ή ήρωίς μου είνε ψυχολόγος. 'Ωρισμένοι λοιπόν θα κινή δεξιά τδ δρόμο της. Τδ άλάττο ένστικτο της γυναικείας της διασθήσεως θα την έμπούση να πέση έξω. 'Αριστος οίανός αιώτος. 'Αλλά τδ βιβλία ; Τι είδους βιβλία αποτελούν την πνευματική τροφή της νεολαϊκίδος μαθητριάς ; Μεγάλη ποικιλία, μη συγκρινομένη καν με έκείνη τδν άναγνωσμάτων του καθημερινού μας τύπου. Κόκκινοι, πράσινοι, φλογεροί, οι τίτλοι τδν βιβλίων αυτών σάν τδ χρώμα τδ έρωτος. 'Ετα δύο φίλές της Ρεϊνώνδης Μασόρ μιλούν άλλως τε άρετά. Τδ ίδιο κα 'Η Σφιγξ ποι μίλησε του Ντεκομρά.

Τδ τρίτο άποκαλυπτικό βιβλίο της μαθητριάς ήταν ή 'Ελληνική Ταξιδιωτική της Μαργαρίτας Γκαρπέν. Η κυρία με τδ ύφος της αινειάκης 'Εγγλέας ποικιλιών, που καθότανε δίπλα της, όταν έδιάβαζε τδν τίτλο τδ βιβλίου έδειξε πώς σκανδαλίστηκε εις μέγιστον βαθμόν. Διόλου άπίθανον δέ να συνέταξε νοερώς κα... διαμαρτυριάν άκόμη πρδς τδ τμήμα ποσοστάς της πανερωπαϊκής ήθλης που έδρεύει στην Κ.Τ.Ε. Αυτό οι άδιάντροποι γυναικράται, βλέπετε, υπερέβησαν τδ σύνορα της 'Εδέμ τους. Κακό κα δέσποιο αυ-

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Οι παλαιοί όδηγοί καλής συμπεριφοράς λέγουν ότι δέν πρέπει τδ παιδί κατώς κα τδ σκυλιά να μιλούν εις τδ σάλλον διαν ύπάρχουν έπισκέπται. Έχουν άδικο.

Ένα σκυλί που κάττει να τδ χαϊδέψουν κα τδ όποιον έπαινούν τδ τρίχωμα, τδ βλέμμα κα την ευφάνη, άποτελεί ένα πολύ καλό θέμα συνομιλίας. 'Απ' έναντίας μου φαίνεται ότι πρέπει να δίδετε αυτήν την σπανία ένκαιρία εις τούς έπισκέπτας ; συζήτηση δηλαδή που δέν στηρίζεται στην κακογλωσσία.

Τδ αυτό ισχύει κα γιά τδ παιδί. Έάν είνε όμορφα ή φρόνημα κα έξουν να σταθούν μπρδς σε έξόνους, οι έπισκέπται θα είνε εύτυχεις που θα ήμπούσαν να συγκαρούν την μητέρα. Έάν άντ'όπως τδ παιδί είνε άτακτο ή έάν λένη με άποθήκη λέξεις διαφορετικές, τότε όλοι θα διασκεδάσουν.

Κάποτε συμβαίνει τδ παιδί να πη μιά από έκείνες της καλότητας λέξεις, της όποιες ή οικογένεια θα έπαιναυδάνη με ύπερηφάνεια επί της δόξα της. Φυσικά οι έπισκέπται θα ένθουσιασθούν. Τότε τδ παιδί θα τδ πάρη έπάνω κα θα άραδιάση σειρά από κοιταμάρες. Σ' αυτή τη στιγμή ή σύγκυσις, ή στενογώσια της μητέρας θα άποτελέσουν γιά τούς έπισκέπτες μιά πολύ διασκεδαστική κομωδία, την όποιαν θα ήτο καίμα να στεργηθούν.

ΣΜΑΡΤ

τό. Έν όνόματι λοιπόν της ήθλης, μιάς άρετής όλίγον άρχαίοντος τδν άθηνάϊκον Παρθενώνος, πρέπει πάση θυσία να παύσουν οι γυναικράται να σκανδαλίζουν την νεότητα, έμφανιζόμενοι ως ήρωες τδν μυθιστορημάτων που προσορίζονται να την τέρουν. Δικαίως λοιπόν ή προστάτις της ήθλης ανέλαβε να τσιπλλάση τδ σκάφος της 'Ελληνικής Ταξιδιωτικής.

Στην πρώτη στήσι ένας δανδής με ύφος 999 Μαρσμελ έπιπρε στο λεωφορείο. Τδ βαθυγάλας μάτια της μαθητριάς άστραψαν από άγαλλίαση όταν τδν άντίβλεψαν. 'Εμειδίασε ως τ' αυτιά.

—Γειά σου, 'Αδωνι.
—Καλησπέρα, 'Αφροδίτη.
—Τί γίνεται άγαστή ; Μαύρα μάτια κανει να σά δοίμε.
—Τδ ίδιο έτοιμαζόμουν να σου πω, μα μ' έπρόλαβε.

—Καί γιά πού τώβαλες, 'Αφροδίτη ;
—Τδ τδ σινευά.
—Καλά κα τδ μαθήματα ; Πότε θα μελετήσης ;

—Δέ βαρύνεται, καίμενε ! Γ'ν' αυτό σκάς ;
—'Ας μη μελετήσω κα μιά φορά. Πρέπει να ιδώ τδν Βίλλυ-Φορτε. Δέν θέλω να τδν γάσω. 'Αλήθεια, τί δνιερ που είνε αυτός δ άνθρωπος...
—Τδν βλέπεις κα στον ύπνο σου ;
—Γιατί δηλαδή τδ λές αυτό ; Ζηλεύεις τάχα ;

—'Ας κατήνησο άκόμη ως έκεί.
—Φοβάσαι πδς δέν θ' άογήσης.
—'Η έν' ήτοις προσελώνθησε ένα δνικτιών τόνο. 'Αλλ' ή καήδος της άνέληξε 'Αποσδί της κα τδ 'Αδων'δης μιά έστάνηση τδ σινευά της σιγασμένης τδν. 'Αλλά τί σημασία είνε επίδ ; Μήπως δέν μάθαινε ότι θέλουμε από την ψυχολογία της μοδέρνας μαθητριάς ;

ΓΡΕΣ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Όταν δ έγωισμός φρονάζει, αυτό είνε σημάδι πδς δ έρωας σωπαίνει.

Όταν οι φίλοι ή συγγενείς παρεμβαίνουν σ' ένα ζήτημα έρωτος, παίζουν τδ ρόλο τδ γαστρού, κάποτε γιά να γιαιτρέψουν, άλλ' ως επί τδ πολύ γιά να θανατώσουν.

Η πείρα είνε τρώσιο άποτελούμενον από όλα τδ άπια που μιάς επλήγισαν.

Ό έρωας πηλαίνει παιδί κα άπάντα παρσάζει παραδείγματα μακροβιότητας.

Ό πλατωνικός έρωστής μοιάζει με έκείνο που τδ δίνει ένα εικοσπεντάχρονο κα νηύζει ότι κατέχει δόξαλογο θησαυρό.

Στόν έρωτα ή προσδοκία είνε έννεα φορές στίς δέκα έντυχία πολύ άνώτερη από την πραγματιστική.

Ό άνδρας που όρκίζεται πώς ποτέ πδ δέν θ' αγαπήση, λέει την ίδια τρέλλα μ' έκείνο που όρκίζεται σε μιά πώς θα την αγαπή άνωίως.

Μπορεί κανείς να είνε ζήλοτυπος χωρίς 'άγαπή, όπως μπορεί κα 'άγαπή χωρίς να είνε ζήλοτυπος.

Στην άγάπη καλύτερο είνε να καιδώνη κα να φιλή περισσότερο, παρά δέκα γράμματα λιγώτερα.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ

Μικρή μου, χάρηκες πριν νοιώσω τδ φίλ σου προτού 'άκούσω την καρδιά σου να χτυπά κα ή ματιά προτού προφύση ή ντροπαλότητα κα ή χαμηλότητα κα να πη πώς μ' αγαπάει...

Μικρή, που χάρηκες σάν όνειρο, καλή μου, κα'άφισες άδεια της καρδιάς μου καίτοι άφιδέξον την ώρα αυτή, μαζι μ' ένα φίλ μου, τού χωρισμού μας τδ στεγνό κα πρώτο δάκρυ.

Ω, μα δέν ήταν ή άγάπη μας σάν τσός ; δέν είχε λύτες, κα μαλωμένα, κα ζήλεις, δέν φανταζόμουν μ' έρωτευμένους γλώσσες, κα δέν μιάς ζώσαν άηδονιών οδοιπόρους... (λίες...)

Στ' άξέχαστά μας τέτ-ά-τέτ, μικρή, ποτέ μου έρωτική ματιά δέν σούραζε καμμία, γιατί δέν ήθελα φλεγοτόντας σε—Θέ μου ! τη φιλική μας κα καλώς γνωριμία....

...Κι'όμως, έσύ μικρή, που διάβηκες σάν ζήνη πώς κάποι' έλκασα ένα άπόγευμα θυμίσου, γιατί δέν είχα τδ ματιά σου δακρυομένη, γιατί δέν πρόφτασα να νοιώσω τδ φίλ σου... (λίες...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Ό Ζαν.
— Δέν πρόκειται περί τού κ. 'Εμπερ.
— 'Ω! λάλ λάλ! Καί τότε τί θα ήταν αυτό τδ σοβαρό που έχεις να μου πής ;
— Μά πολλά άλλα πράγματα. Έν πρώτοις να σε φιλήσω.

Η νέα έκοκκίνησε κα είπε :
— Είνε αλήθεια πατέρα, ότι δέν σε φίλησα άκόμη. Μά με συγχωρήσης...

Έρρίχθηκε στην άγκυλιά τού πατέρα της, δ όποιος την έσφιξε τρυφερά.

— Λοιπόν έξακολουθείς να τδν αγαπάς πολύ αυτόν τδν κ. 'Εμπερ ; έρώτησε με σοβαρότητα δ συνταγματάρχης.

— Άν τδν αγαπώ, πατέρα ! ... Μπορώ να σου τδ πω τώρα που πλησιάζει ή ώρα τού γάμου μας.

— Καί, μίλησέ μου ειλικρινώς, μη μου κρύψεις τίποτα. Ξέρεις ότι γίνομαι εύτυχής άμα σε βλέπω ειχαριστημένη. Λοιπόν τδν αγαπάς πολύ ;

— Ναι, πολύ, μπαμπά...

— Όσο κα πριν φύγει απ' έδώ γιά την 'Αμερική ;

— Άκόμη περισσότερο. Όταν δέν σκέπτομαι έσένα έχω αυτόν τδ νού μου.

— Καί γιά να είμαστε ειλικρινείς αυτόν σκέπτεσαι πολύ περισσότερο από μένα, ή ;

— 'Αλήθεια είνε κα' αυτό, πατέρα, δέν μπορώ να πω ψέμματα... Μά δέν μου κρατείς κόπια γι' αυτό...

— Όχι, παιδί μου, όχι, άπήνησε δ συνταγματάρχης φιλώντας την κόρη του στή μιλτο. Δέν θυμάμαι γι' αυτό. Είνε πολύ φυσικό αυτό τδ πράγμα. Λοιπόν τδ πέτυχες. Έλαβα είδήσεις γιά τδν Ζαν 'Εμπερ.

— Από τδν πατέρα του ;

— Από τδν ίδιον.

— Ήως ! 'Εγύρισε; Τδν είδες;

— Μου έγραψε.

Ό συνταγματάρχης έπηρε ένα χαρτί από τδ γραφείο του κα έξηκολούθησε:

— Να τδ γράμμα του... Μπορείς να τδ διαβάσης...

Η νέα άρπαξε τδ γράμμα με δία κα τδ έδιάβασε τροχάδην. Ένώ αυτή έδιάβαζε δ πατέρα της την παρακολουθούσε με στοργικήν τρυφερότητα ενώ ένα δάκρυ χαράς έλαμπε στή ματία του.

— Πώς τδν αγαπά, έσκέπετο βλέπων τās έκφράσεις τού προσώπου της.

Όταν έτελείωσε τδ διάβασμα ή Μπλάνς έπρόσπερε τδ γράμμα στόν πατέρα της.

— Βλέπεις, της έλεον δ συνταγματάρχης, ούτε κα' αυτός σε έξασε.

— 'Ημουν δέβου γι' αυτό, άπήνησε με πεποθήσι ή νέα. Μά σε πόσον καιρό θα είνε έδώ ;

Ό συνταγματάρχης έκαμε ένα νοερό ύπολογισμό κα άπήνησε :

— Μά, κατὰ τδ γραφόμενά του τδ πολύ έπεται από τρεις εβδομάδες πρέπει να θρίσκει στο Παρίσι.

— Σε τρεις εβδομάδες ! τόσο πολύ ;

— Δέν πιστεύω να φθάση ένωρίτερα...

— Θα περιμένω... Όπως έπέρασε ένας

χρόνος θα περάσουν κα αυτές ή τρεις εβδομάδες... Καί μόλις γυρίση...

— 'Ελπίζω ότι ή πρώτη του έπίσκεψις μόλις γυρίσει θα είνε σε μας. Καί τότε θα μπορέσουμε να όρίσουμε την ήμερα τού γάμου.

Η Λευκή άφήκε τδν πατέρα της με την καρδιά πλημμυρισμένη από χαρά. 'Επλησίαζε πλέον ή στιγμή που θα ξανάβλεπε τδν αγαπημένο της κα θα έμενε κοντά του γιά πάντα.

Έπειτα από μερικές ήμερες, ένα βράδυ

Η Μπλάνς πετάχθηκε έξω, άκούσθουμένη από την καμαριέρα κα την θυροδρό.

που είχε πέσει στο κρεβάτι της, άκουσε πριν κοιμηθεί ένα άσυνήθιστο θόρυβο στή οπί. Της έφάνηκε ότι από τδ δωμάτιο τού πατέρα της προήρχετο αυτός δ θόρυβος. Τρομαγμένη άνακάθισε στή κρεβάτι της.

Τί να συνέβαινε άρα γε;

Άκροάθηκε μερικές στιγμές κα έπειτα έπήδησε από τδ κρεβάτι με την βεβαιότητα, ότι κατ' άσυνήθιστο συνέβαινε στή οπί.

Ό πατέρας της έβγαλε συχνά τδ βράδυ μετά τδ φαγητό κα έπερνούσε μιά δυό ώρες στή λέσχη. Κατὰ τδ διάστημα αυτό τδ οπί ήταν τελείως ήσυχο γιάτι οι διηρέτες άπεσύροντο στή δωμάτια τους. Εκτός της καμαριέρας, ή όποια έμενε σ' ένα δωμάτιο δίπλα στή διαμέριση της Μπλάνς.

Η καμαριέρα είχε άκούσει κα αυτή τδν θόρυβον κα είχε σηκωθεί έπίσης τρομαγμένη.

— Λουίζα! Λουίζα! έφώναζεν ή Λευκή.

— Όρίστε, δεσποινίς ! Τί συμβαίνει λοιπόν ;

— Άκουσε καί σύ ;

—Μάλιστα... Άκουσα κα πετάχθηκα από τδ κρεβάτι...

— Πρέπει να ιδούμε γρήγορα τί τρέχει...

— Ίσως να συμβαίνει τίποτα κακό στόν πατέρα...

Συγχρόνως έρριξε μιά ρόμπα στούς ώμους της ενώ ή καμαριέρα είχε φορέσει την φούστα της κα έμπαυε στή δωμάτιο της κυρίας της.

— Καλύτερα να μη βγίη από δω, δεσποινίς... Να πάω έγώ να ιδώ κα έρχομαι καί σάς λέω...

— Τί τρέχει λοιπόν; έφώναζεν ή καμαριέρα.

— Ό στρατηγός...

— Ό πατέρας! άνέκραζεν ή Μπλάνς. Μίλα λοιπόν, τί έγινε ;

— Μη...μη τρώαζετε, δεσποινίς...

— 'Α! Θεέ μου! Τδν έσκότωσαν ;

— Όχι, μόνον έπληγώθηκε.

— 'Α! από ποιόν ;

— Από τούς ληστές...

Χωρίς να περιμένη ν' άκούση τίποτ' άλλο ή Μπλάνς ώρμησε έξω από τδ δωμάτιο της άκολουθουμένη από την καμαριέρα κα την θυροδρόν.

Πριν άφηγηθούμε την άπόπειρα εναντίον τού στρατηγού Βρουάρ πρέπει να επανέλθωμεν στή δυό πρόσωπα, τδ όποια παρακολούθησαν εις τδ χορευτικό κέντρον Ντουρλάν κα από έκεί εις την λεωφόρον Στρατίας. Έμπαξαν εις τδ στή της λεωφόρου αυτής με πολλές προφυλάξεις, ώστε να μη γίνουν άντιληπτοί από τδν θυροδρόν.

Όταν ανέβηκαν έπάνω στή διαμέριση τους ή γυναικα έβγαλε τδ ψεύτικα μαλλιά της κα τδ βέλο της κα έπέταξε τδ κοινό φρέμα της ενώ δ συνοδός της έβγαλε τδ ψεύτικα γένεια κα μαλλιά του. Τότε παρουσιάσθησαν κα οι δύο με τδ πραγματικά χαρακτηριστικά των: έκείνη με τδ στυλιωμένο πρόσωπό της κα τδ κοκκινομένο στόμα της, έκείνος με την πραγματικήν έκφραση άνίας τού προσώπου του.

Είνε πλέον καιρός να τούς γνωρίσουμε.

Μία άσχετη κα παγερή χειμωνιάτικη νύχτα ένας άνδρας ως σαράντα έτών, με μαύρα κομψά άλλα παλαιά ρούχα έπροχωρούσε με γρήγορο βήμα πρδς τδν Σηκουάνα, πρδς τδ μέρος της γειφούς 'Ομνόνιας. Καθώς έβάδιζε ταραγμένος έχειρονομούσε ζωηρά κα έμολογούσε μόνος του δυνατά, τόσο που οι άλλοι σπάνιοι διαβάτες έγύριζαν κα τδν έκτύταζαν περίεργοι. Έκείνος όμως άποροφημένος στίς σκέψεις του δέν έπρόσπε στούς άλλους κα έξακολουθούσε να προχωρή. Έφθασεν έτσι στή άκρη της γειφούς άπέναντι στην πλατεία 'Ομνόνιας. Έκει έσταμάτησε κα έκτύταξε γδυό του. Η γδυόσα ήταν έρημη. Η σελήνη άνάστα σε δύο σύννεφα έκανε ν' άντανάσκουν τδ ήσυχον νερό τού ποταμού. Γύρω ήταν άπλωμένη μία βαθιά ήσυχία. Ούτε άμάξια, ούτε διαβάτες. Από μακριά έφθανε ως έκεί δ θόρυβος μερικών αυτοκινήτων από την λεωφόρο 'Αγιού Γερμανού.

Η ώρα ήταν μία μετά τδ μεσάνυχτα. Ό άνθρωπος έκείνος όταν έβεβαιώθηκε ότι ήταν μόνος έπέρασε τδ ένα πόδι έπάνω από

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΝΕΑ ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 7.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Το «Τικ - Τάκ» μεταξύ άλλων καινοτομιών καθιέρωσε ένα πρωτότυπο διαγωνισμό αινιγμάτων. Είς επτά κατά σειράν φύλλα θα δημοσιεύεται ανά μία μαγική εικόνα της οποίας θα προτείνεται ή λύσις εις τους αναγνώστας. Είς τους επιτυχόντας του διαγωνισμού θα διανεμηθούν τὰ ἐξῆς δῶρα :

Είς τὸν 1ον ἓνα γραμμῶφον ἀξίας 2500 δραχμῶν

Είς τὸν 2ον ἓν ἀνθοδοχείον πολυτελείας ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον Κ. Ξενάκη Σταδίου 52, ἀξίας 900 δραχμῶν.

Είς τὸν 3ον μία φωτογραφικὴ μηχανὴ Χάουφ ἀξίας 800 δραχμῶν.

Είς 4ον καὶ 5ον ἀνὰ ἓν ζεύγος ὑποδημάτων γυναικείων ἢ ἀνδρικών ἐκ τοῦ καταστήματος Ἀδελφῶν Πιστολάκη, Ἑμ. Μπενάκη 13α

Είς τὸν 6ον. ἓνα ζεύγος βέρρες τῶν 18 καρατίων 3 δραμίων, ἀξίας 420 δρ. ἢ ἄλλο εἶδος ἴσης ἀξίας ἐκ τοῦ χρυσοχοείου Στέλιου καὶ Ζέρβα, Ἀπελλοῦ 3.

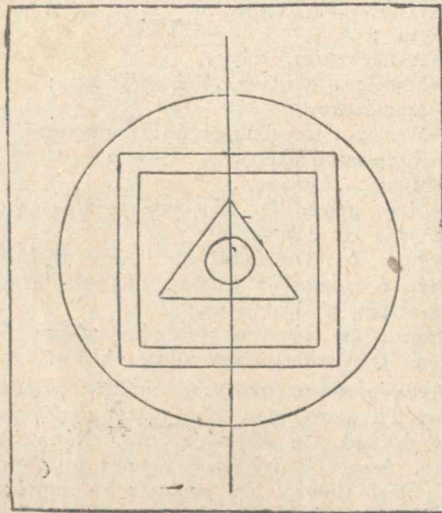
Είς τὸν 7ον, 8ον, 9ον καὶ 11ον ἀνὰ ἓνα βαποριζατέρ ἀξίας 400 δραχμῶν ἕκαστον.

Είς τοὺς 12ον, 13ον, 14ον καὶ 15ον ἀνὰ ἓν ζεύγος καλτσῶν γυναικείων ἢ ἀνδρικών ἐκ τοῦ καταστήματος «Ἐτάμ».

Πρώτος ἐπιτυχὼν θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ λύσῃ ὅλα τὰ αἰνίγματα. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν θὰ ὑπάρχουν περισσότεροι τοῦ ἐνὸς λύται θὰ γίνῃ δημοσίᾳ κλήρωσις εἰς τὰ γραφεῖα μας εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κληθοῦν νὰ παραστοῦν ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπιθυμοῦν. Ἐὰν δὲν λυθοῦν ὅλα τὰ αἰνίγματα τότε θὰ θεωρηθῇ πρῶτος καὶ οὕτω καθεξῆς, ὅστις κατορθώσῃ νὰ λύσῃ τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν.

Μετὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων θὰ δημοσιευθοῦν αἱ φωτογραφίαι ὅλων τῶν λυτῶν, τὰ ὀνοματεπώνυμα τῶν καὶ αἱ διευθύνσεις τῶν.

Τὰς λύσεις τῶν παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ μᾶς ἀποστέλουν κεχωρισμένας δι' ἕκαστον φύλλον ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

Εἰκὼν 2α

Τὸ παρατιθέμενον ὡς ἄνω σχῆμα δύναται νὰ γίνῃ μονοκονδυλιά, χωρὶς δηλαδὴ νὰ σηκώσῃ τὸ μελῶδι ἢ νὰ τὸ περάσῃ διὰ φορὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν γραμμὴν. Πῶς ὁμῶς ;

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.—Ἀποστέλλοντες τὴν λύσιν ἀριθμήσατε καθεὶς τομὴν γραμμῆς, διὰ νὰ καταδείξετε τὴν πορείαν τοῦ μολυβιοῦ σας.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ
καθιεροῦται ἡ ἐπαρχιακὴ μας σελίς.

Μάξιμον Βιβλιοθήκην, Χανιά Κρήτης. Μᾶς συγχάριστε διὰ τὸ σύνολον τοῦ περιοδικοῦ, ἐξαίρεσι τοῦ τίτλου. Προσποιήσατε τὸν τίτλον «Ἀθηνῶν», ἐκατὰ τὴν παλαιὴν ἡμῶν γνώμην. Θὰ ἀποφασίσωμεν ἐπ' αὐτοῦ, ἀφοῦ μᾶς ὑποβάλουν καὶ ἄλλοι ἀναγνώσται τὰς κρίσεις τῶν. Πρὸς τὸ παρὸν μᾶς ἐπροτάθησαν οἱ τίτλοι Ψῦλλος, Κοινοῦτι, Ἀμφιτροῦν καὶ Φιλόσοφος. Ὅσον «φορὰ τὴν ἀποστολὴν» φύλλον, αὕτη δὲν εἶνε δυνατὴ ἄνευ τῆς καταβολῆς τῆς συνδρομῆς.—Μπενίκο Πίνγκας, Θεσσαλονίκην, Π. Ποταμιάνον, ἐνταῦθα. Ὑποδείξας σας, ἡ ὁποία ἐγίνε καὶ ἀπὸ ἄλλους ἀναγνώστας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ κοινὸν τοῦ λαχείου δημοσιεύεται ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλον εἰς θέσιν ὅπου ἡ ἀπόκοψίς του δὲν καταστρέφει συνεχείας.—Ὀνίκ Σαπριτσιάν, Μυτιλήνην. Μᾶς γράφετε νὰ κρίνωμεν ἐπεικῶς τὸ «πεζὸ» ποὺ μᾶς στείλατε, ἐπειδὴ «σὰς ἀναγνωρίζεται κάποιο ταλάν, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ μόνη τέχνη καὶ ἐνασχόλησις τῆς ἐλαχίστης ὥρας καθ' ἣν ἀναπαύεσθε», Μὲ κίνδυνον ν' ἀποκρούσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην τὴν ὁποίαν μᾶς προσφέρετε, ἐφόσον δημοσιεύομεν τὸ «πεζὸ» σας, ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι κάνετε πολὺ ἄσχημα νὰ γράφετε κατὰ πᾶς ὥραν τῆς ἀναπαύσεώς σας, ἐνῷ θὰ μπορούσατε νὰ τὰς χρησιμοποιήσετε ἐπιφορτέστερον διαβάζοντες.—Α. Χριστοφιλέαν, τελωνοσταθμάρχην, Ν.Π. Ἀν. νο. 2ον στίχον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν γὰρ τὰ καλὰ σας λόγια.—Γ. Εὐαγγελίου, Πάτρας. Ἡ κομωδουῖα σας δὲν εἶνε ἄσχημη, ἀλλὰ δυστυχῶς κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύοντα κομωδίες εἰς τὸ «Τικ - Τάκ».—Λίδια Ἡρώ Ε. Γεωργ. Μᾶς παρακαλεῖτε ὅπωςδήποτε νὰ δημοσιεύσωμε τὸ διήγημά σας διὰ τοὺς ἰδιαιτέρους λόγους τοὺς ὁποίους ἔχετε καὶ τοὺς ὁποιους σεβομένη ἀπολυτῶς. Εἶνε αληθεῖα ὅτι ἔχετε κάποιο πλεονεκτή, ἀλλὰ χρειάζεσθαι ἀκομὴ νὰ διαβάσετε πολὺ. Ἄν μπορεῖτε, περάστε κανένα ἀπόγευμα ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ σὰς ἀναπτύξωμε προφορικῶς ποῖα ἀσπενὴ σημεῖα παρουσιάζει τὸ διήγημά σας.—Ἀβραάμ Φορὴ Χαλκίδα, Χρ. Χριστοδουλάκη ἐνταῦθα, Εὐθ. Ραυτοπούλον Πειραιᾶ, Χρ. Ἀντωνίου Ἀρτα, Κ. Πετρόπουλον οἰκηγὸρον Τρίκαλα, Ἡλ. Ζησὴν Θεσ. νικην, Ἀ. Σουλταντῆσαν Μεγαλοπούλον, Μ. Μ. Πετραῖ, Β. Βασιλειάν Θεσ. νικην, Ν. Κοτίνην Ναύπακτον, Ἰ. Βασιλειάν Χίον, Τ. Ἀθανασόπουλον καὶ Ἰ. Χατζηαποστόλου Βόλον, Σ. Κλεισιούνην Πειραιᾶ, Χρ. Κ. Παπαδόπουλον, Π. Κουρμένον ἐνταῦθα, Ε. Κ. Λαβρίον, Κομπε καλ. Εὐχαριστοῦμεν γὰρ τὰ θερμά σας λόγια. Ἀνέκδοτά σας ἐλήφθησαν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς. Ὅσα ἐγκριθοῦν θὰ δημοσιεύοιεν μετὰ τὴν σειρὰν τῶν.—Ε. Γκάνη Ἀμπελὰ Χαλκίδος. Τὰ κοινὸν θὰ τὰ ἀποστείλετε ὅλα μαζί ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.—Ι. Γαλιάνη Ἀναστέλλαν. Φύλλον σὰς ἀπεστάλη.—Σ. Πασῶν Πύργον, Α. Πετροφύλλου Μεσολόγγι, Γ. Μαγαλιὼν Καστορίαν, Π. Πατρικίον Θεσ. νικην, Α. Παρλασκην Λάρισσαν, Μ. Γαίτην Μεσολόγγι, Ἡ. Καραμυτιλόπουλον Καβάλλον, Α. Σαλατᾶν Κομοτηνὴν καὶ Α. Πλαμιώτην Ἀλεξάνδρειαν. Ἀποστέλλετε ἀνταποκρίσεις, αἵτινες θὰ δημοσιεύονται ἐφόσον εἶνε σύντομοι, γραμμέναι ἐπὶ τῆς μᾶς μόνον πλευρᾶς τοῦ χαρτοῦ καὶ ἀφορῶσαι περιγραφὰς ἑορτῶν, παραστάσεων καὶ κομικῆς κινήσεως μετ' ὀνομάτων κλπ. Λιὰ δελτία ἀνταποκριτῶν ἀποστέλλετε μετὰ φωτογραφῶν δρχ. 10 διὰ τὴν ἐκδοσίν των. Θ. Φιλιππίδην, Γουμένισαν. Πρῶτον φύλλον σὰς ἀπεστάλη.—Ν. Μπουζάνην καὶ Κ. Κατετανάκη. Ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἐπι-

τροπῆς.—Γ. Παπαγεωργίου ἐνταῦθα. Τὰ ποιήματά σας παρουσιάζουν ὀρισμένα σπαιρηγὰ λάθη. Φανταζόμεθα πῶς θὰ ἔχετε καλύτερα. Ἀγγελοῦ. Δυστυχῶς τὸ βιολοντέλλο δὲν σὺς βοήθησε καὶ πολὺ.—Κ. Κιούσην Δομβρανῶν. Τὸ διήγημά σας εἶνε ἀρετὰ μέγαλο καὶ βαρὺ γὰρ τὸ περιοδικὸ μας. Ἐν τοῦτοις δείχνει ἀνθρωπὸν ποὺ μπορεῖ νὰ γράφῃ. Μὴν ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ τόσο λυπητεροὺς ρομαντισμοὺς.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΜΑΣ

25.000 ΔΡ. ΕΝΤΟΣ 1) 2 ΜΗΝΟΣ

Τὸ «Τικ - Τάκ» προεκήρυξεν ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλον τοῦ ΛΑΧΕΙΟΝ, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ διανεμηθοῦν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῖ ἐντὸς ΕΝΟΣ καὶ ΗΜΙΣΕΩΣ ΜΗΝΟΣ, ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ 25.000 δραχμῶν.

Ὁ μηχανισμὸς τοῦ λαχείου θὰ λειτουργήσῃ ὡς ἐξῆς :

Οἱ ἀγορασταὶ τοῦ «Τικ-Τάκ» θὰ ἀποκόψουν τὰ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος τῆς κουπὸνια τῶν ἡμερομηνιῶν 28ης Δεκεμβρίου, 4ης, 11ης, 18ης, 25ης Ἰανουαρίου καὶ 1ης Φεβρουαρίου, καὶ θὰ μᾶς τὰ στείλουν ὅλα μαζί, εἰς τὸ τέλος, καὶ ἐπὶ συστάσει, εἰς τὰ γραφεῖα μας, συνοδευόμενα μετὰ τὸ ὀνοματεπώνυμόν των καὶ πληρῆ τὴν διεύθυνσιν των καθαρογραμμένα.

Ἐναντι κάθε σειρᾶς κουπονίων τῶν ἐκ τῶν ἡμερομηνιῶν, θὰ λάβουν ἀπὸδεδειγμένον ἓνα ἀριθμὸν—λαχνὸν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον θὰ μετᾶσχουν εἰς τὴν κλήρωσιν.

Ὅλοι οἱ οὕτω δοθέντες κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν κουπονίων ἀριθμοὶ—λαχνοὶ θὰ τεθοῦν εἰς τὴν κληρωτῖδα κατόπιν ἐλέγχου δεκαμελοῦς ἐποπτευούσης ἐπιτροπῆς.

Ἐνώπιον αὐτῆς καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀναγνωστῶν ποὺ θὰ προσέλθουν, θὰ γίνῃ ἡ κλήρωσις τὴν Κυριακὴν 15ην Φεβρουαρίου 1931, διὰ νὰ προλάβουν καὶ οἱ ἐκ τοῦ ἐξαποστειλῶν ἀναγνώσται.

Θὰ ἐξαχθοῦν 25 ἀριθμοὶ, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ κερδίσουν :

- Ὁ 1ος δραχμᾶς 5.000
- Ὁ 2ος δραχμᾶς 4.000
- Ὁ 3ος δραχμᾶς 3.000
- Ὁ 4ος δραχμᾶς 2.000
- Ὁ 5ος δραχμᾶς 1.000

Καὶ οἱ 20 ἐπόμενοι (6—25) ἀνὰ δραχμᾶς ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΣ ἕκαστος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κληρώσεως θὰ ἀναγγελοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 1ης Μαρτίου. Εἰς τὰ ἐπόμενα φύλλα θὰ δημοσιευθοῦν αἱ φωτογραφίαι, αἱ ἀποδείξεις καὶ αἱ διευθύνσεις ὅλων τῶν τυχερῶν τοῦ λαχείου.

Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἀναγνώσται δύνανται νὰ φέρουν τὴν σειρὰν τῶν κουπονίων ἑαυτοῦ εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ νὰ λάβουν τοὺς λαχνοὺς των.

Οἱ στέλλοντες κουπὸνια ὅχι ὅλα μαζί, ἀλλὰ χωριστά, ἢ μετὰ ἀτελῆ διευθύνσιν, θὰ ἀποκλείωνται τῆς κληρώσεως ἄνευ ἄλλης ἐδωποποιήσεως.

Ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπρόλαβον ν' ἀγοράσουν τὸ πρῶτον φύλλον, ἐπειδὴ ἐξηντήθη, δύνανται νὰ τὸ προμηθευθοῦν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ στείλουν δύο κουπὸνια ἄλλης ἡμερομηνίας.